

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

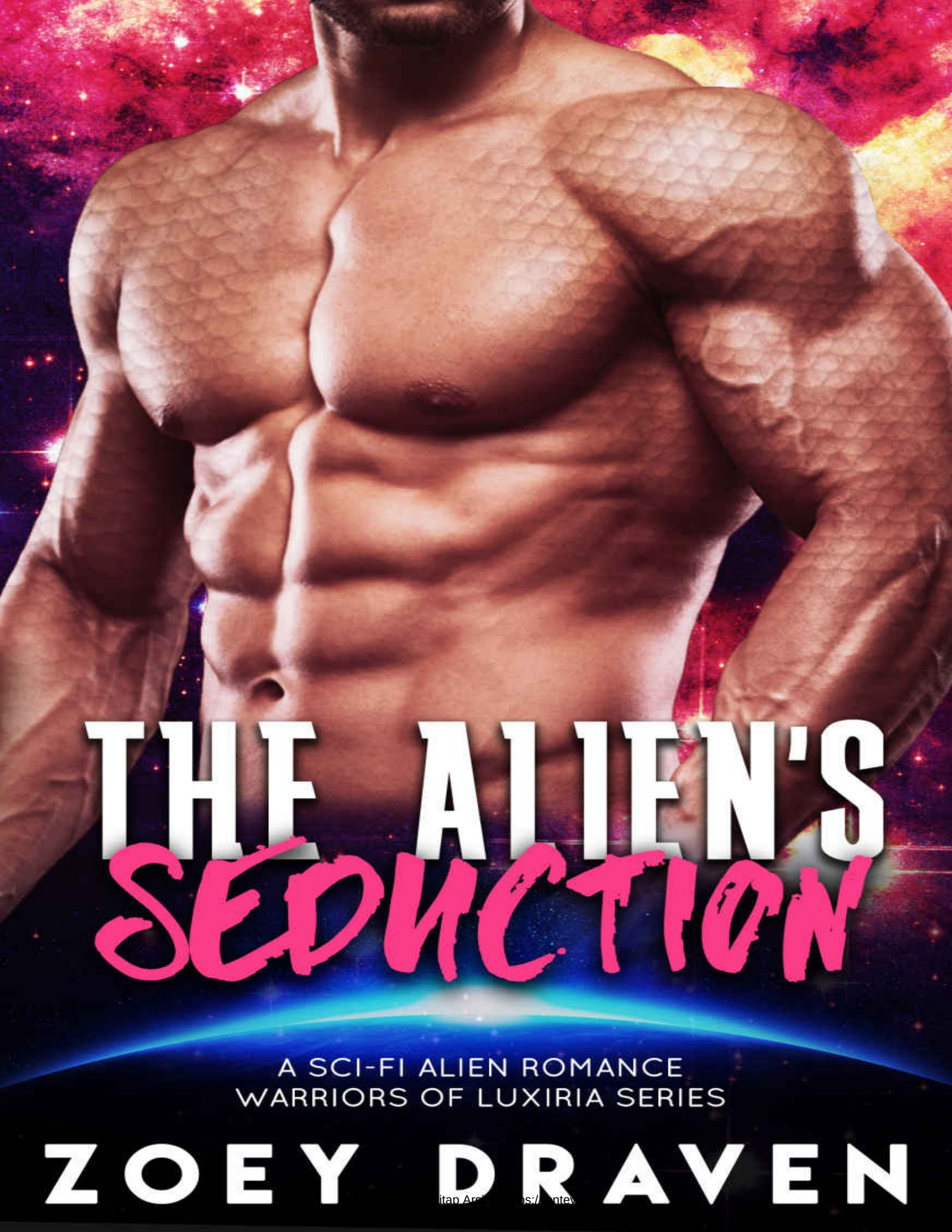
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ALIEN'S SEDUCTION

A SCI-FI ALIEN ROMANCE
WARRIORS OF LUXIRIA SERIES

ZOEY DRAVEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UZAYLININ BAŞTAN ÇIKARMASI

LUXIRIA SAVAŞÇILARI - YEDİNCİ KİTAP

ZOEY DRAVEN

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Stok Sanat: Depositphotos Kapak

Tasarımı: Zoey Draven

Copyright © 2019 Zoey Draven

✿ Created with Vellum

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34 Sonsöz](#)

[Zoey'den daha](#)

[fazlası Teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

T Crystal Lee o sabah uyandığında rüyanın hatırası onu öfkelen-dirmişti. Kızgın ve korkmuş, bu da onu daha da kızdırmıştı. Kızgın, korkmuş ve çaresizdi, bu da onu sadece üzüyordu.

Yarı düşsel rüyanın kırıntılarını ve kalıntılarını hatırlamasına gerek yoktu. Kendini nasıl hissettiğini hatırlıyordu. O iğrenç anıyı ve eski erkek arkadaşının varlığını bilincinde hissettiğinde yaşadığı paniği... Tıpkı onun bedenine yaptığı gibi zihnine de baskı yapıp duruyordu. Onu son gördüğünden bu yana beş yıl geçmişti. Hayatını, paramparça olmuş özsaygısını, var olmayan güvenini yeniden inşa etmeye çalıştığı beş uzun yıl. Genç ve aptaldı ve bu yüzden hiç beklemediği bir anda rüyalarında hep *onu* görüyor olabilirdi.

Her zaman ödeyeceği bir bedel.

Pişmanlık o anda kalbini öylesine sıktı ki Crystal nefes almakta zorlandı. Yabancı bir gezegen olan Luxiria'da, kürklerle kaplı bir yatakta, içinde bulunduğu durumun gerçekliği kadar kendisine tuhaf gelen bir dağın tepesindeki kubbeli bir evde oturuyordu.

Platformlu yatağın yanındaki zeminde tabletini bulmaya çalışan Crystal onu kucağına sürükledi, parmakları bir Luxirian'ın ona verdiği 'kalemin' metal silindirik tüpünün etrafında öyle sıkı kenetlenmişti ki parmak uçları beyazlaşmıştı.

Ani hareketleri yanında uyumakta olan Bianca'yı sarsmıştı. Koyu saçlı kadın gözlerini kırıştırtarak ona baktı, bakışları uykuluydu ama sonra gözleri tekrar kapandı ve Crystal'dan uzaklaşarak paylaştıkları odanın duvarına doğru döndü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Crystal arkası dönük olan kıza, onu uyandırdığı için kendini suçlu hissederek.

Luxirianlar onları Çukur'dan kurtardığında yedi kişi olarak yola çıkan ve sayıları giderek azalan üç kişilik gruplarının son üyesi olan Erin, Bianca'nın yanında yerde uyuyordu. Evin karşı tarafında mükemmel derecede iyi, boş bir yatağı olan mükemmel derecede iyi, boş bir oda olmasına rağmen, vardiyalı olarak zemini aldılar.

Orası Lainey'nin odasıydı. Kirov adında bir uzaylı olan Luxirian erkeğiyle kaçmadan önce. Crystal'ın duyduğu son şey evlilik töreni gibi bir şeyden geçtikleriydi, '*ravraxia*' denen bir şey ya da her ne haltsa.

İşin aslı, Luxirianlar işlerini yoluna koyup kayıp kristali bulduklarında, bir kadının daha onlarla birlikte Dünya'ya geri dönecek olmasıydı. O kristal onların evdeki tek yakıt kaynağıydı. Bir kadın daha -ve sevgili, sevgili dostum- bu garip, yabancı gezegende geride kalmayı seçti... uzaylı *eşiyle* geride kalmayı seçti.

O zamana kadar beklediler. Tıpkı diğer uzaylı türleri tarafından Dünya'dan kaçırıldıklarından beri yaptıkları gibi. Sanki bir uzaylı türünün bilgisi yeterli değilmiş gibi...

Crystal kalemi Lainey'nin erkeği Kirov'un ona verdiği tuhaf tabletin üzerine bastırdı. Lainey ona eskiz yapmayı ve resim çizmeyi sevdiğini söylemiş olmalıydı ve o da tabletin kâğıt ve kalemin Luxirian versiyonu olduğunu düşündü.

Hediye için minnettardı. Son derece minnettardı. Resim çizmek her zaman onun kaçıışı olmuştu. Ona odaklanır, onu merkeze alırdı. Ne zaman üzgün, kederli ya da öfkeli olsa... çizirdi. Ne zaman mutlu olsa, ilham alsa ya da

kararlıydı... çizirdi. Ellerine kramp girmese bütün gün resim çizirdi. Kendisi gibi hissettiği tek zaman buydu. Eski benliği. Ya da belki de olmak istediği kişi.

Crystal yeni bir proje üzerinde çalışıyordu. Uzun yıllardır hayalinde olan bir dizi illüstrasyon. Bir gün -eğer fırsat bulursa, eğer eve dönebilirse- Krane adında küçük bir goblin ve onun Jron adında bir arkadaşıyla yaşadığı maceraları anlatan bir çocuk kitabına koymak istediği illüstrasyonlar. Crystal ve kız kardeşi Lauren, küçükken oyun zamanlarında hep tuhaf masallar anlatırlardı ve nedense Crystal ne zaman iyi bir şey hatırlamak istese hep cin arkadaşlarına dönerdi.

O sabah rüyadan uyandığında, küçük terlikleri, siyah tuniği ve büyük kulaklarıyla yeraltı dünyasının labirentinde koşan Krane'i çizdi. Ve bu onu kısa bir süreliğine de olsa daha iyi hissettirdi. Hatta bu basit çizimi bitirdiğinde gülümsedi bile.

Erin kısa bir süre sonra uyandı ve Crystal'a bakmadan önce Bianca'nın arkasını dönmüş haline kısa bir süre baktı. "Günaydın," diye fısıldadı, saçları darmadağınaktı. Biraz gerindiğinde yüzü buruştu, şüphesiz yerde uyumaktan dolayı ağrıyordu. "Gidip banyo yapacağım. Kendimi iğrenç hissediyorum."

Oda şimdiden ısınmaya başlamıştı, hatta nemliydi. Ufuktan sürekli yükselen iki güneş ve onlarla birlikte yükselen sıcaklık nedeniyle Luxirian şehri kavurucuydu.

Crystal başıyla onayladı. Bitmiş taslağa baktı, tableti ışıktaki ileri geri çevirdi. Sonra yataktan kalktı ve ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum" derken ensesindeki terin parıltısını hissetti.

Evdeki 'banyo' aslında daha çok, tam ortasında kendi ısıtmalı havuzu olan lüks bir süit gibiydi. Yüzeyden yükselen buhar her zaman sıcaktı.

İki kadın soyunarak yatakta giydikleri rahat tunikleri çıkardılar. Crystal daha önce neredeyse her gün başka bir kadınla yıkanmanın tuhaf olduğunu düşündüyse de... bunu çabuk atlatmıştı. Erin artık onun için bir kız kardeş gibiydi. Günün neredeyse her anını birlikte geçiriyorlardı. Ve hiçbir şey iki insanı uzaylılar tarafından kaçırılmak kadar birbirine bağlayamazdı...

Bütün kadınlar onun için kardeş gibi olmuştu, çoğu zaman huysuz ve sessiz olan Bianca bile. Zaman içinde yavaşça ama aceleyle bir araya getirilmiş geçici bir aile. Luxirianlar onları Çukur'dan kurtaralı ne kadar olmuştu? Dünya'dan götürülmelerinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Gerçekten bilmiyordu. Kesin olarak değil. Ama emin olduğu bir şey varsa o da bunun yıllar önce olmuş gibi geldiği idi.

"Sence Lainey'nin hamile kalması ne kadar sürer?" İkisi de büyük yüzme havuzuna girerken Erin yumuşak ama alaycı bir sesle sordu.

Crystal bazen Erin'e hayret ediyordu. Bütün kadınlar arasında en iyi uyum sağlayan Erin'di. O böyle biriydi. Rahattı ama sakın ve kontrollüydü. Her şeyi ağırdan alıyordu. Hiçbir şey onu şaşırtmıyor gibiydi.

Crystal, "Zaten öyle olmasaydı şaşıırırdım," diye karşılık verdi, Bunu söylerken göğsünde bir sızı hissetti. Kıskançlık, belki?

Bunun üzerinde durmak istemedi ve bu duyguyu göğsünden itti.

"Luxirianlar... *güçlü* görünüyorlar," dedi Erin, sabun granüllerini avuçlarında köpürttükten sonra kollarına yaydı.

Crystal cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Artık ne söyleyeceğini bilmiyordu. Luxirianlar hakkında pek çok kez konuşmuşlardı. İçgüdülerini hakkında - içlerinde bir eş seçen bir güç. Teker teker kapılan kadınlar hakkında konuşmuşlar, hepsinin nasıl görüldüğünden bahsetmişlerdi.

Yeni arkadaşlarıyla mutluluk içindeydiler... Luxirianlar hakkında en açık sözlü olan Lainey bile.

Banyoda dağın arka tarafına bakan büyük bir pencere vardı. Pek iyi bir manzara sayılmazdı -kubbeli evin önünden görünen muhteşem Luxiria manzarası gibi değildi- ama havuzun yüzeyinden parıldayan güzel bir ışık alıyordu.

Crystal elini suyun üzerinde gezdirerek gölgeleri ve parlak noktaları gözlemledi ve bunu tabletinde nasıl yakalayabileceğini merak etti.

"Sen iyi misin?" Erin sessizce sordu. "Bu sabah sessiz görünüyorsun."

Crystal basitçe, "Başka bir rüya gördüm," dedi.

Erin ayıldı. "Özür dilerim," dedi esmer sessizce. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Crystal başını kaldırıp ona bakarak, "Hayır," dedi. "Ben sadece-" Dondu kaldı.

Erin, hemen arkasındaki pencereden giren ışıkla siluet haline gelmişti. Ama aniden bir gölge belirdi; suyun yüzeyini karanlığa boğan bir gölge.

Bu bir Luxirian erkeğiydi... dağın yamacındaki bir tür gizli kapıdan çıkıyordu ve arkasından kayarak açılıp sorunsuzca kapanıyordu.

Ama o, daha önce gördüğü hiçbir Luxirian erkeğine benzemiyordu.

Koyu renk saçları vahşi ve gevşekti, sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Kollarında garip işaretler vardı, bileklerinden omuzlarına kadar uzanan mavi işaretler. Göğsü çıplaktı, meme uçları tıpkı gördüğü Luxirian erkeklerinin çoğu gibi delinmişti. Ama cinsel organının üzerine peştamal gibi bir kürk örtmüştü ve sessiz ve hızlı bir şekilde kubbeli evin kenarına doğru aceleyle koştu.

İçinden bir alarm geçti, ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Crystal kaşlarını çatarak, "Bir erkek vardı," dedi. "Dağdan çıktı."

Erin hemen arkasını dönüp pencereden dışarı baktı ve çıplak göğüslerini örtmek için suya eğildi. "Ne oldu? Bizi gördü mü?"

"Hayır," dedi Crystal ama aniden hissettiği tedirginlik bedenini terk etmedi. Onunla ilgili bir şey, hareket ediş biçimi, vücudunun hatlarındaki kararlılık bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu. "Gidip Horex ve Vixron'a söylemeliyiz."

Muhafızları. Onları korumak ve gözden uzak tutmak için görevlendirilenler.

Aceleyle havuzun kenarına doğru yürüdüler ama tam basamakları çıktıkları sırada evin önünde bir kargaşa duydular. Sert Luxirian sözcükler, hatta küfürler ve taş zemine çarpan büyük bedenlerin sesi.

Her şey o kadar hızlı, o kadar çabuk oldu ki, banyonun kemerli kapısının eşiğinde karanlık bir erkek figürü belirmeden önce iki kadının da düşünecek vakti olmadı.

Crystal nefesini tutarak suya geri döndü ve çıplaklığını korumak için çömeldi. Panik damarlarına işlemişti, bu onun için yeni bir his olmasa da kısa bir süredir hissetmediği bir panikti.

Ancak Erin yerinde durdu, omurgası dikleşti, kolları iki yanında gevşedi ve Crystal'a *evcilleşmemiş* gibi görünen tuhaf erkeğe baktı. Şimdiye kadar karşılaştığı Luxirianlardan farklı olarak, erkekler her zaman kontrollü ve disiplinli görünüyordu.

Onu en çok endişelendiren şey bu vahşilik, bu öngörülemezlikti.

Erkeğin çarpıcı mavi gözleri, havuza doğru ani bir hareketle tökezleyen Crystal'a kaydı. Ama gözleri hızla Erin'e kaydı... ve işte o anda dondu kaldı.

Boğazından çıkan gürültülü bir hırıltı Crystal'ın kalbinin göğsünde sıkışmasına neden oldu. Erin'in kalın bir şekilde yutkunduğunu duydu, çıplak vücudunun geri kalanı hareketsiz olmasına rağmen ellerinin yanlarında nasıl titrediğini gördü.

Erkek gözlerini esmer kızdan hiç ayırmadı. Ona doğru bir adım attı, sanki görünmeyen bir güç tarafından nemli, yapışkan odaya çekilmiş gibiydi.

Ama onu en çok etkileyen şey, erkeğin *büyüyor* gibi görünmesiydi. Erin'e baktıkça fiziksel olarak büyüyordu. Açıkta kalan kasları hafifçe genişlemeden önce bükülüyor, omurgası daha da dikleşiyor ve omuzlarının devasa genişliği artıyordu.

"Ne istiyorsun?" Erin titreyen ellerine rağmen sakın bir sesle sordu. Erkek onun sesini duyunca tısladı ve ona doğru bir adım daha attı. "Bela istemiyoruz."

Luxirian erkeği sanki bir sisi temizlemeye çalışır gibi başını salladı. Gözlerini önündeki çıplak kadından ayırmadan önce dişlerini sıktı ama bu hareket ona acı veriyor gibiydi. Gözleri suyun içinde çömelmiş olan kadına döndüğünde Crystal dondu kaldı ve sanki bakışlarıyla buluşmayı reddediyormuş gibi Erin'in ayaklarına baktı.

"Üstünü ört, dişi," diye homurdandı beklenmedik bir şekilde, İngilizcesi ilk kez konuşuyormuş gibi kabaydı. Crystal onun bir dil implantı aldığını fark etti. *Yakın zamanda*. Crystal'a bir bakış atarak, "İkiniz de," diye düzeltti. "Şimdi gidiyoruz."

"Hayır," dedi Erin. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Korumalarımız-"

"Yeniden uyandıklarında buradan çok uzaklarda olacaksın dişi," dedi erkek, sesi öfkeliymiş gibi sert çıkıyordu. Vücudunun hatları rahatsızlığını haykırıyordu. "Şimdi *üzerini ört*," diye bağırdı ve ikisinin de sıçramasına neden oldu.

Crystal, ona küçük bir baş selamı veren Erin'in gözlerini yakaladı. Bu erkek birazcık da olsa dengesiz görünüyordu. Onu kızdırmak istemediler. Eğer iki eğitimli Luxirian erkeğini alt edebiliyorsa... ne kadar güçlü olduğunu kimse bilemezdi.

Crystal titreyen bacakları üzerinde hızla banyodan çıktı ve Erin ona önce tuniğini verdi, üstünü değiştirirken onu korumak için kendi çıplak bedenini kullandı ki Crystal buna son derece minnettardı. Sonra Erin kendi tuniğini kafasına geçirdi ve Luxirian erkeğine ters ters baktı.

"Şimdi mutlu musun?" Erin yumuşak bir sesle sordu.

Adamın gözleri kıza dikilmişti. Cevap vermek yerine Erin'e yaklaştı ve hızlı bir hareketle uzun tuniğinin alt kenarını uzun bir şerit halinde yırttı. Erin irkilmedi bile.

Şeridi ikiye ayırırken erkeğin gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Eller," diye bağırdı.

Erin'in dudakları birbirine yapıştı ama dediğini yaptı ve bilekleri birbirine degecek şekilde ellerini uzattı. Crystal'a bakmadan önce onları çabucak birbirine bağladı ve sıkıca bağladı.

Dehşet midesini dolduruyordu ama Erin gibi güçlü olması gerekiyordu. Bu erkeğe korkusunu göstermek istemiyordu. Bu onun kazanıyormuş, kontrol ondaymış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Adam yakından daha da iriydi ve Crystal bileklerini birbirine bağladığında da irkilmemek için elinden geleni yaptı.

Başını kapıya doğru salladı ve hepsi içeri girdi. Crystal yatak odalarına giden koridora baktı ve Bianca'nın sessizce içeride kalması için dua etti. Ondan hiçbir iz yoktu, bu da rahatlatıcıydı.

Oturma odasında, Horex ve Vixron'un yere yığıldığını gören Crystal'ın nefesi kesildi. Boyunlarının yan taraflarında, derilerine çip gibi küçük siyah bir kare iliştirilmişti.

"Onlara ne yaptın?" Erin sordu, sesi sakın ama öfkeliydi.

Erkek homurdandı ama cevap vermedi. Crystal onun yeniden uyanacaklarını söylediğini hatırladı, bu yüzden iyi olduklarına, sadece baygınlık geçirdiklerine dair umudu vardı.

Erkek onları çabucak dışarı çıkardı ama bunu yapmadan önce onlara dönüp hırladı: "Ses çıkarırsanız pişman olursunuz."

Adam onları evin yan tarafına, güneşten gölgelenmiş, gözden uzak bir yere götürürken Crystal yutkundü. Çığlık atmaya çalışsa da bunun bir önemi olmayacağını biliyordu. Yüksek teraslarında başka kimse oturmuyordu ve Luxirian şehri

dağın daha aşağısında, çok çok aşağılarda. Çılgılığı kimseye ulaşmadan hafif esinti tarafından taşınacaktı.

Crystal'ın onun çıktığını gördüğü dağın yamacındaki aynı gizli girişe yaklaştılar.

Luxirian elini kapının hemen sağındaki taşın üzerine koydu. Kapı sessizce kayarak açılmadan hemen önce avucunun altından mavi bir ışığın parladığını gördü. Tamamen gizli, tamamen sır. Ama *o* bunu nereden biliyordu? Kimdi bu erkek?

Girişten gelen rüzgâr saçlarını geriye savurdu ve Crystal serin, sessiz karanlığa bakarak tünelin boşluğunu *duydu*.

"Aşağı," diye homurdandı garip Luxirian esirleri. "Aşağı inmek için uzun bir yol var, bu yüzden hareket etmeye başlasanız iyi olur, dişiler."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

A elçi Cruxan hovercraft'ından sessiz terasa atladığı anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Hava çok durgundu ve içindeki her şey -eğitimi,...

İçgüdüleri, bağırsakları ona bilmesi gerekenleri söylüyordu. Bu his onu daha önce hiç yanıltmamıştı, bu da Vaxa'an'ın, Baş Liderlerinin ona bu kadar güvenmesinin bir nedeniydi.

Menira'nın evinden gelmişti, Altın Şehir'e her geldiğinde ziyaret etmekten hoşlandığı bir dişiydi. İleri karakolundan yeni dönmüştü, gecenin büyük bir kısmını hovercraft'ıyla geçirmişti ve Luxiria'nın başkentine ulaştığı anda tek istediği Menira'yla çiftleşmek, ısırarak, yalamak ve sevişmek, biriken ve biriken gerginliği serbest bırakmaktı ve Menira içindeki huzursuzluğu hafifletmesine yardım etmeye fazlasıyla istekliyd.

Bu onların anlaşmasıydı. Luxiria'nın yüzeyindeki çeşitli kadınlarla yaptığı pek çok anlaşmadan biriydi.

Altın Şehir'deki evinin bulunduğu terasa adımını attığı ana kadar sakindi, düpedüz rahatlamış ve çiftleşme seanslarının etkisiyle gevşemişti. Tüm Elçilerin konutlarının bulunduğu terasa. Kalan insan dişilerin -çiftleşmemiş erkeklerin görmesine izin verilmeyen dişilerin- yaşadığı teras.

Bir lanet okuyarak hovercraft'ının telsizlerine koştu ve doğrudan Vaxa'an'a bir bağlantı kurdu.

Başbakan'ın sesi panelindeki durgun havayı delip geçti. "Döndünüz mü?" diye sordu arkadaşı ve savaşçı kardeşi.

"Bir şeyler ters gidiyor, Vaxa'an. Bunu hissediyorum," dedi Cruxan sessizce. "Derhal dışilerin konutuna gel."

Cruxan telsiz bağlantısını kesmeden önce duyduğu tek şey bir lanetti ve sonra sessizce terastaki son konutlardan birine doğru ilerledi, her evin arasındaki sokakları taradı, yersiz bir şey aradı. Hiçbir şey bulamadı ama havada garip bir koku vardı ve bu koku kadınların evine yaklaştıkça daha da güçleniyordu.

Sessiz bir lanetle kapının ardına kadar açık olduğunu gördü. Uzakta, kulaklarını dikmiş olan Cruxan, komuta merkezinden hızla yaklaşan bir hovercraftın işaretlerini duydu ve Vaxa'an'ın kısa süre içinde orada olacağını biliyordu.

Kapı aralığından Horex ve Vixron'un hareketsiz bedenlerini gördü ve dışilerini sıkarak konutun geri kalanını kontrol etmek için yanlarından geçti. Önceliğı dışilerdi.

Ama aradıkça korkusu daha da derinleşti. Arka odalar boştu, hatta kullanılmamış gibi görünüyordu, banyo odasında onlardan hiçbir iz yoktu, ancak taş zeminde su birikintileri vardı, bu da ona yakın zamanda orada olduklarını söylüyordu. Aldığı garip koku en güçlü şekilde oradaydı ve bir an durakladı, kaşları çatıldı, onu yerleştirmeye çalıştı, neden beynini karıştırdığını merak etti. Sonunda ikinci yatak odasına ulaştığında, kürkleri dağınık, yerde bir yatak rulosu buldu.

Bu koku *her yerdeydi* ve burun delikleri alevlendi, tedirginlik omurgasından aşağıya doğru yayıldı.

Çoğu kişi için fark edilemeyecek hafif bir ses duyarak durakladı. Ama Cruxan 'çoğu' değildi ve çömelerek uyku platformunun altına baktı.

Bir insan dişisi kendini altına saklamıştı. Korku dolu gözlerle ona baktı ve alçak bir sesle, "Dışarı çık. Güvendesin, dişi."

"Hiç güvende olmadım. Burada değil," diye tıslayarak karşılık verdi. Sesinde duyduğu öfke onu şaşırttı. "Bunların hepsi senin suçun."

Bu sözler onu derinden yaraladı ve bir anlığına donup kalmasına neden oldu.

"Dışarı çık dişi," diye mırıldandı. Kadın kıpırdamayınca, onun yerine sordu: "Diğer ikisinin nerede olduğunu biliyor musun? Burada ne oldu?"

Dışarıda, bir hovercraft'ın terasa indiğini duydu, Vaxa'an'ın konutun girişine doğru koştuğunu duydu, Horex ve Vixron'u keşfettiğinde alçak sesle küfrettiğini duydu.

"Biri onları almış," dedi kadın. "Onları geri getirin."

"Bana bildiğin her şeyi anlatmazsan yapamam," dedi Cruxan yumuşak bir sesle, hayal kırıklığı içini kemiriyordu. Hiçbir zaman sabırlı bir erkek olmamıştı. Bu da onun pek çok kusurundan biriydi. "Kaç tane? Nereden geldiler? Hovercraft'la mı?"

Cruxan, hovercraft ile gelmeleri gerektiğini fark etti. Aksi takdirde, dağa *tırmanmadıkları* sürece terasa erişim yoktu.

"Hiç duymadım," dedi dişi, gözleri hâlâ güvensizlikle parlıyordu ama bedeni kıpırdadı. Yavaşça kendini uyku platformunun altından çıkardı ve doğrulup oturdu. "Ve sadece bir erkek sesi duydum. Başka yok."

Cruxan kaşlarını çattı, tam o sırada Vaxa'an arkasındaki kapı aralığında belirdi. Bir erkek Altın şehir'in *tepesine* mi tırmandı? Bir erkek Luxiria'daki en iyi eğitimli savaşçılardan ikisi olan Horex ve Vixron? Bir erkek iki dişiyi de iz bırakmadan mı çalmıştı? İmkansız. Çalmış olsa bile, iki dişiyi de dağdan nasıl çıkardı?

Bu koku burun deliklerini doldurdu ve Cruxan çömeldiği yerden kalkarak kokuyu derinlemesine içine çekti. Vaxa'an ile anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu ve insan dişiden daha fazla bilgi alamayacağını bilerek evin önündeki merkeze döndü.

Horex ve Vixron'un üzerine çömeldiğinde hâlâ nefes aldıklarını görerek rahatladı. Onlara bakarken, boyunlarına yerleştirilmiş tanıdık siyah bir çip görünce kaşlarını çatı ve çipi hızla çıkardı.

"*Vrax*," diye usulca küfretti, hayal kırıklığına uğramıştı.

Vaxa'an'ın Elçilerinden bir diğeri olan ve İçgüdüğü en son uyanan Kirov'un çok kısa bir süre önce kendi tasarladığı bir silahtı. Kurbanının vücudundan zayıflatıcı bir akım geçirerek onu anında bayıltan küçük ama güçlü bir silah. Uyandıklarında zarar görmemiş olsalar da, yarım saat daha bilinçlerini geri kazanamayacaklardı.

Vaxa'an hemen arkasında insan dişiyle birlikte belirdi. "Ne oldu?" diye sordu Başbakan.

Cruxan çipi havaya kaldırdı. Nispeten yeni olan bu silahtan pek kimsenin haberi yoktu ve sadece komuta merkezinde tutuluyordu. Sadece erişimi olan Luxirianlar bunları edinebilirdi.

"Bizden biri mi?" Vaxa'an homurdandı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Cruxan, zihninin gerisinde bir şey onu çekiştiriyordu. Bir şeyler hâlâ tuhaf geliyordu. Kapalı.

"Kokuyu takip edebilir misin?"

Cruxan başını salladı ve bir kez daha onu yakaladı. Hafıftı ama izi sürülebilirdi ve onu merkezden terasa kadar takip etti. Vaxa'an da insan dişiyi yakınında tutarak onu takip etti.

Onu *facev*'in arka tarafına götürürken Cruxan'ın kaşları çatıldı. Orada bir hovercraftın inebileceği bir yer olmadığı gibi, dağdan aşağıya doğru bir erişim de yoktu.

Tüm bunların en şaşırtıcı kısmı kokunun basitçe... durmasıydı. Evin hemen arka tarafında.

Cruxan etrafına bakınarak bir şeylerin ters gittiğine dair bir işaret aradı ama bulamadı.

"İşte," dedi kaşlarını çatarak, aniden çok kasvetli görünen Vaxa'an'a bakarak. "Ne oldu?"

"Kokunun bittiği yer burası mı?" diye sordu Başbakan, koyu renk saçlı insan dişisi onun yanında kıpırdanırken. "Tam burada mı?"

Cruxan başını eğerek, "*Tev*," dedi. "Neden?"

Vaxa'an'ın dudakları birbirine yapıştı ve yanlarındaki dağ duvarının taşına döndü; bu taş uzun zaman önce tam da bu terası oluşturmak için yontulmuştu.

Bir şey arıyordu ama ne aradığından Cruxan emin değildi.

Sonra arkadaşı avucunu taşın üzerine koydu, uzun parmaklarını genişçe açtı. Cruxan mavi bir parıltı gördü ve nefesi kesildi. Bir okuyucu mu? *Facev*'in taşına mı gizlenmişti?

Cruxan'ın şaşkınlığına rağmen, *yüz* duvarının bir kısmı kayarak açıldı ve karanlık bir geçit ortaya çıktı. Güçlü bir rüzgâr ılık çalarak geçitten yukarı çıktı ve Cruxan yine o tuhaf kokuyla karşılaştı. Bir an için nefesini kesti.

Cruxan Başbakan'a dönerek, "İşte yine aynı şey," diye mırıldandı. "Nedir bu?"

Büyükelçilerin terasına gizli bir giriş olduğunu hiç bilmiyordu. Özellikle de dağdan aşağı inen bir girişi.

Başbakan Luxirian dilinde şöyle dedi: "Benim konutumdan *facev*'in dibine giden eski bir geçit."

"Neden bundan haberimiz yoktu?" diye sordu, hayal kırıklığı yeniden yükselirken. Bu ciddi bir meseleydi ve herkesin bu konuda bilgilendirilmesi gerekirdi.

"Bu bir aile sırrıydı," diye yanıtladı Vaxa'an. "Efendimin efendisi Polikim Savaşları sırasında, Altın Şehir'in tehdit altında olması halinde eşinin ve yavrularının kaçabilmesi için inşa ettirmiş. Sadece bu terasa, pazar yerindeki terasa ve sonra da en alttaki terasa bağlanıyor."

Cruxan'ın dudakları birbirine yapıştı, farkına vardı. "Bu girişten kimsenin haberi yok mu?"

"Size, güvendiğim Büyükelçilerimden herhangi birine bile söylemedim. Benim *lüksüm* bile bilmiyor çünkü..." Vaxa'an karanlık tünelin merdivenlerine bakarak sözlerine son verdi. "Bunu uzun zamandır düşünmemiştim. Gençliğimden beri."

"Vaxa'an..." Cruxan onun ne ima ettiğini anlayarak alçak sesle konuştu. "O zaman bu bizden biri değildi."

"*Nix*," dedi Vaxa'an, sesi ağır ve alçaktı. "Bu evrende bu girişi ve ona nasıl erişileceğini bilen tek kişi Jaxor'an."

Cruxan'ın çenesi tekrar sıkıştı.

Jaxor'an. Vaxa'an'ın tek kan kardeşi. Yakın arkadaşı...

Ta ki annesinin ve efendisinin ölümünden sonra *Mevirax*'a iltica edene ve yas tutarken yönetmesi için Vaxa'an'ı terk edene kadar. Diğerleri. Kristale sahip olduklarından şüphelendikleri *Mevirax*. Dişilerinin çocuk doğurabildiği söylenen *Mevirax*.

Artık iki insan dişisine sahip olan *Mevirax*, Altın Şehir'deki korumalarından çalındı.

Cruxan'ın öfkesi kabardı ama onu sıkı bir şekilde kontrol altında tuttu. *Mevirax* çok uzun zamandır kontrolsüz bırakılmıştı. Ve şimdi, iki masum insan dişi bunun bedelini ödüyordu.

Gözleri Vaxa'an'ınkilerle birleşti. Cruxan, Vaxa'an'ın *iş bitiricisiydi*. Tüm Büyükelçiler arasında, kimsenin yapmak istemediği kirli işlerin çoğunu yapan Cruxan'dı. İz süren, onursuz Luxirian'ları takip edip cezalandıran, mahkemeler ne karar verirse versin onları idama ya da sürgüne götüren oydu. Luxiria'daki tüm karakollar arasında en acımasız ve en zorlu olanını denetleyen, Altın Şehir'e ulaşmak için en uzun mesafeleri kat etmek zorunda kalan Cruxan'dı.

Lihvan ve Beks *Jalun*'da mahsur kaldıklarında onları kurtarmaya giden Cruxan'dı. Rixavox'un eşi Sessela'yı zehirlemeye çalıştıktan sonra Levrix'i sürgüne götüren Cruxan'dı. Kristali onurlu olmayan yöntemlerle alan Luxirian savaşçısından gerçeği öğrenen de Cruxan'dı.

Yaptığı şey buydu. Luxiria'nın dağınık durumlarını temizledi. Bu onun göreviydi.

Bazen Büyükelçi arkadaşlarını kıskanırdı. Bazen de her şeyin farklı olmasını diliyordu. Ama bunu Luxiria'ya borçluydu. Bunu Vaxa'an'a borçluydu. Cruxan'ın efendisinin ihanetinden sonra, Luxiria'nın ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yaptığı korkaklıktan sonra, Cruxan her şeyi gezegenine ve gezegeninin liderine borçlu olduğunu hissetti, efendisinin yaptıklarının kefaretni ödemek, getirdiği utancın kefaretni ödemek için.

Bu yüzden Vaxa'an'ın bakışları dağın tabanına giden gizli tünelden Cruxan'a yöneldiğinde, Asıl Lideri basitçe "Onları bulun," dediğinde Cruxan her zaman yaptığı şeyi yaptı.

"Yapacağım."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tünelin merdivenleri onları yüksek, kara dağın en dibindeki küçük bir çıkışa götürdü. Görünürde kimsenin olmadığı, Luxirian şehrinin en arkasındaki تنها bir oyukta yer alan bir çıkış.

Crystal'ın bacakları çıplak ayakla indikleri sonsuz gibi görünen merdivenler yüzünden titriyordu ve karanlıktan çıktıklarında güneşin ışığı onu neredeyse kör ediyordu. Ama gün ışığını tekrar gördüğü için rahatlamıştı. Dağdaki baskıcı karanlık dehşet vericiydi ve o hiçbir zaman karanlıktan korkan biri olmamıştı. Hele ki korkacak başka bir sürü şey varken.

Kendilerini esir alan kişi onlarla tek kelime bile konuşmamıştı. Görünüşe göre konuşmayı pek sevmiyordu ve ondaki bir şey Crystal'a yalnız kalmaya alışkın olduğunu düşündürmüştü. Ama dağdan çıktıklarında, adamın gözlerinin hemen Erin'e kilitlenmesini izledi. Omuzlarının gevşemiş gibi görünmesini izledi.

Crystal onun esmerin etrafındaki garip davranışları hakkında çirkin bir şüpheye sahipti ve Erin'in de öyle olduğunu biliyordu. Luxirianların İçgüdüleri hakkındaki hikâyeleri hepsi duymuştu. Ne de olsa gruplarındaki kadınlardan dördünün ortadan kaybolmasının nedeni buydu.

Ancak Beks, Cecelia, Taylor, Lainey ve hatta Kate, kader arkadaşlarını ilk gördüklerinde *bir şeyler* hissettiklerini iddia ettiler. A

bir bağlantı olduğunu iddia etmişlerdi. Tarif edilemez bir bağlantı.

Crystal anlık bir rahatlama hissetti. Erin *yeniden* yakalanmaktan dolayı sadece kızgınlık ve korku hissediyor gibiydi, ay çarpmış gibi değil. Belki de Luxirian'ın kaderindeki eş o değildi.

"İçeri," diye homurdandı onları esir alan kişi, başını hovercraft'a benzeyen bir şeye doğru sallayarak. Oldukça köhne, yamalı ve uçma kabiliyeti bile yokmuş gibi görünen bir hovercraft.

"Peki ya yapmazsak?" Erin sordu, sesi hâlâ kısıktı. "Ne yapacaksınız?"

Onları esir alan kişi sertleşti. Erin'e bir adım daha yaklaştı ve hırladı, "Bilmek istemezsin, dişi. *İçeri. Şimdi.*"

"Erin," dedi Crystal yumuşak bir sesle, esmer kız onun tehdidine karşılık vermek üzere burnunu kırıştırdığında. Erkek onu tedirgin ediyordu ve eğer öfkelenirse neler olacağını görmek istemiyordu. "Hadi gidelim."

Erin ona bir bakış attı ama sonra içinde bulundukları durumu hatırlar gibi oldu. Esmer başıyla onayladı ve Crystal elleri bağlı olduğu halde hovercraft'a tırmandı. Erin onun arkasından geldi ve Luxirian kontrol paneline doğru yürümeden önce en son çıktı. Hovercraft uğuldayarak canlandı... ama sonra öldü.

Rahatlaması kısa sürdü. Erkek kontrol panelinin altındaki bir şeyi kurcaladı ve motor bir kez daha canlandı. Her iki kadın da kendilerini hazırlamaya vakit bulamadan, hovercraft siyah kumlar üzerinde hızla ilerleyerek Luxirian şehrinden uzaklaştı.

Crystal ve Erin düşmemek için aceleyle tutunabilecekleri her şeye tutundular. Kısa bir süre sonra bunun bir hovercraft olmadığını fark etti. Uçmuyordu. Bunun yerine zıplıyor, süzülüyor ve siyah kumun üzerinde kayıyor, her tümsekli tepede çılginca yalpalamalarına ve zıplamalarına neden oluyordu. Kum dalgaları üzerinde yüksek hızlarda zıplayan bir tekne gibiydi.

Dağa endişeli bir bakış attığında çoktan uzaklaşmış olduklarını fark etti. Yakında manzaranın içinde kaybolacaktı ve onlar da içinde kaybolabilirdi

Sonsuza dek, onları kaçıran ne yapacağı belli olmayan erkeğin merhametine kalmışlardı.

Erin dudaklarını Crystal'ın kulağına bastırdı ve rüzgârın üzerinden, "Başka şansımız olmayabilir. Arkası dönük."

Crystal gözlerini kocaman açarak ona baktı. Ne diyordu? O istedi *Atlamak* mı? Ya da *üzerine* atlamaya mı çalışacaksın?

Erin başını, kontrolleri elinde tutan ve onun dile getirilmemiş sorusunu yanıtlayan esirlerine doğru salladı.

Delirmiş miydi? Kolaylıkla iki katı büyüklüğünde, dört katı gücündeydi ve biraz da akli dengesi yerinde değildi.

"Denemek zorundayız," dedi Erin, geri çekildiğinde çenesi sıkıştı.

Crystal bir nefes verdi. Dağa bir kez daha baktığında daha da uzakta olduğunu gördü. Ya şimdi ya da asla ve Erin haklıydı. Denemek zorundaydılar.

İkisi de hovercraft'ın yan tarafındaki çömelmiş pozisyonlarından açıldılar. Erin başını onlara yakın bir malzeme yığınının doğru salladı. Muhtemelen kendilerini yakalayana savurabilecekleri büyük bir çuval vardı.

Crystal iki eliyle çuvalı kavradı. Çuval en az elli kilo ağırlığında olmalıydı ve sanki kumla doluymuş gibi hissediyordu. Çuvalı birlikte ona doğru savurmayı denemeleri gerekecekti.

Erin onları kontrol etmek için arkasını dönmeden önce ikisi de çuvalın kenarlarını sıkıca kavrayıp aralarında kaldırdılar. Yaklaştılar ve Erin'in başını sallamasıyla birlikte hızlı bir sallanma hareketiyle çuvalı geriye doğru kaldırdılar ve kazandığı ivmeyi kullanarak, esir alanın kafasına doğru sert bir darbeye ileri doğru savurdular.

Vurdu.

Ancak onları yakalayan kişi çok uzun boyluydu, bu yüzden çuval sadece sırtının üst kısmına temas etti. O zaman bile, ağırlığına rağmen zorlukla irkildi. Bir kaya gibi yapılıydı.

Ancak yaptığı şey yavaşça geri dönmek oldu. Ellerini kontrollerden çektiğinde, hovercraft yavaşlayarak durdu. Ani sessizlik

Rüzgârın yokluğu garip ve ürkütücüydü. Ama Crystal bunun bir şans olduğunu, belki de başkentten çok uzaklaşmadan önceki son şansları olduğunu biliyordu.

Erin'e baktı... ve Luxirian tepki veremedi *kaçtılar*. Hızla hovercraftın arkasından atladılar...

Ancak fark etmedikleri şey kumun gerçekten ne kadar derin ve yumuşak olduğuydu. İkisi de yüzüstü düştü ve tekrar ayağa kalkmak için bağlı elleriyle çabaladılar. Her yerde kum vardı. Ceketlerinde, ağızlarında, saçlarında, burun deliklerinde.

Nefesleri kesilen Crystal çılginca tekmeledi, Erin de aynısını yaptı ve onları esir alan kişi aşağı atladığında hovercrafttan birkaç metre uzaklaşmayı başardılar, etkileyici formundan kumlar fışkırıyordu.

Crystal Erin'in gerisinde kalmış olsa da, Luxirian önce Erin'in peşinden gitti. Crystal, onun çırpınan Erin'i sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi omzuna almasını dehşetle izledi; tuniği kalçalarının arkasına kadar sıyrıldığında çıplak poposu ortaya çıkmıştı.

"Crystal, kaç!" Erin bağırdı, hala mücadele ediyor ve kıpırdanıyordu, tekmeliyor ve yumrukluyordu, belli ki Crystal'ın yararı için onu yavaşlatmaya çalışıyordu.

Ama Crystal tereddüt etti. İçgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu ama aynı zamanda Erin'i geride bırakamazdı, tıpkı Crystal'ın kendi kız kardeşini geride bırakamayacağı gibi. Bu bir seçenek değildi.

Bu tereddüt anı ona pahalıya mal oldu ve o daha ne olduğunu anlamadan, onu kaçıran kişi üzerine çullandı. Şaşırtıcı bir zarafetle ona doğru hamle yapan adam, bağlı bileklerini yakaladı ve onu zorla yanına çekti, Erin hâlâ çırpınıyor ve omzunun üzerinden hayal kırıklıklarını haykırıyordu. Yüzündeki ifade neredeyse sıkılmış gibiydi, sadece korkunç bir şekilde uyguladıkları kaçış planından dolayı hafifçe sinirlenmişti.

İkisini de kum teknesine geri getirdi. Tek bir kelime bile etmeden, Erin hala omzunda kıpırdanırken, Crystal'in bağlı olduğu

Bileklerini devasa hurdanın yan tarafından çıkan bir yuvaya soktu, yerinde durduklarından emin olmak için bağlarını daha sıkı çekti.

Sonra kontrol paneline döndü, eğilerek ona fırlattıkları çuvalı aldı ve bir tüy kadar hafıfmiş gibi yana fırlattı. Yerine geri döndüğünde, Erin'in vücudunun ön kısmından aşağı kaymasına izin verdi ve onu kollarının arasına aldı, karnı kontrol panelinin metaline, sırtı göğsüne bastırdı.

"*Sen* burada kal," diye hırladı.

Erin ona bakmak için boynunu adamın iri gövdesinin etrafından dolaştırdı. Crystal'ın zarar görmediğini, sadece bağlı olduğunu görünce esmerin gözlerinden rahatlama geçti.

Crystal, "Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Sen iyi misin?"

Erin tereddütle başını salladı ama sonra çenesini yukarı kaldırarak kendilerini esir alan kişiye ters ters baktı.

"Öne dön, dişi," diye bağırdı.

Erin'in çenesi gerildi ama bir an meydan okuduktan sonra dediğini yaptı ve Crystal, Luxirian'ın devasa cüssesinin arkasında onu gözden kaybetti.

Crystal'ın omuzları çöktü ama buna şaşırmadı. En azından denemişlerdi. Ve eğer önlerine başka bir fırsat çıkarsa, tekrar deneyeceklerdi. Çünkü bu Luxirian'ın onlar için ne planladığını kimse bilemezdi.

Kimdi o?

Crystal çaresizce, erkek motoru tekrar çalıştırıp siyah kumda bir kez daha yarışmaya başladıklarında dağ şehrinin uzakta giderek küçülmesini izledi.

Aklına bir fikir geldi. Küçük bir fikirdi ama yine de denemeye değerci. Parmaklarıyla bağlarına karşı manevra yaparak tuniğinin alt kısmını kavramayı ve düzensiz, büyük bir şerit koparmayı başardı. Luxirian'ın duymadığından emin olmak için hızlıca bir göz atan Crystal, malzemeyi küçük şeritler halinde yırtmaya başladı.

Sonra bir tanesini hovercraft'ı dolduran sert rüzgârın içine bıraktı. Nefes nefese havada çırpınışını, çılgınca dans edişini, bir o tarafa bir bu tarafa gidişini, sonra da çok gerilerindeki kuma inişini izledi.

Küçük bir rahatlama nefesi aldı. Bu bir şeydi. Belki birileri onu bulurdu. Eninde sonunda.

Crystal, elindeki ekmek kırıntılarını avuç avuç sıkarken, birilerinin onları arıyor olması için dua etti. Çok geç olmadan birinin onları bulması için dua etti.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

J Cruxan, Axor'an'ın her zaman zeki olduğunu biliyordu. Bir savaşçıydı, doğuştan bir liderdi ve gezegenine hizmet ederek önünde parlak bir gelecek vardı.

Ta ki her şeyi bir kenara atıp *Mevirax*'ı arayana ve Jetutianların Luxiria'ya salgınlarını salmasından kısa bir süre sonra şehrine, kan kardeşine sırtını dönene kadar.

Cruxan siyah kumda kalan izleri incelerken dudaklarını birbirine bastırdı. Onları rahatsız etmemeye dikkat ederek çömeldi ve orada ne olduğunu çözmeye çalıştı.

Bir mücadele olmuştu. Küçük izler -insan ayak sesleri, kumda uzun süre sürüklenmiş olsalar da- şehre doğru koşuyorlardı. Cruxan kaçmaya çalıştıklarını fark etti ve Jaxor'an onları yakalayıp yoluna devam etmişti.

Dişileri *Mevirax*'a teslim etmek için değilse ne amaçla götürüyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu. Artık hiçbir şey mantıklı değil.

Cruxan kendini hovercraft'a geri fırlattı ama izleri bozmamak için kumun üzerinde yeterince yükseldi. Terastan beri burnuna gelen tuhaf kokuyu yukarıdan yakalamak daha zordu ama geri dönmesi gerekirse diye kum izlerini mümkün olduğunca uzun süre muhafaza etmesi gerekiyordu.

Sadece kısa bir mesafe sonra, tamamen şans eseri, siyah kumun içinde beyaz bir şey gördü. Aşağı indi, zıpladı ve kumun parmaklarının arasından süzülmesine izin vererek dikkatlice yerden aldı.

Kumaş. Bir tunikten.

Kokusu güçlüydü ve Cruxan onu yüzüne yaklaştırdığında yine zihnini bulandırdı, sislendirdi. Verdiği güçlü tepki karşısında başını salladı ama endişelenmedi. Ona güçlü duyular bahşedilmişti. Bir anormallikti ama işe yarayabildiklerinden beri ona -ve Luxiria'ya- iyi hizmet etmişti.

Bezi avuçlarının arasına sıkıştırarak bir kez daha hovercraft'ına bindi ve gözlerini daha yakından ayırmadı.

Daha fazlasını buldu. *Mevirax*'ın yaşadığı söylenen *Pevrallix* Mağaraları'ndan garip bir şekilde kuzeye doğru giden iki tane daha. Kumaş parçaları, Jaxor'an'ın bıraktığı kolay bir yol olan kum taşıtının izlerinin yakınına bırakılmıştı.

Ama Cruxan, Vaxa'an'ın kan kardeşinin bundan daha zeki olduğunu biliyordu.

Bu yüzden, beş farklı yöne ayrılan ve onu Luxiria'da beş farklı yere götürecek olan bir dizi benzer yola rastladığında Cruxan şaşırmadı.

Jaxor'an'ın onları o sabah erken saatlerde yaptığını fark etti. Hepsi tazeydi ama rüzgâr yüzünden hafifçe lekelenmişlerdi. Zaman kazanmak için yapılmış caydırıcı bir şeydi.

Ama en taze izler hangileriydi? Jaxor'an hangi yolu seçti?

Dişilerden biri ona bir iz bırakmıştı, tamamen takip etmeye niyetliydi. Luxiria'nın vahşi düzlüklerinde kokuları takip etmek zordu ama dişi ona bir yol, bir açıklık bırakmıştı.

Beş farklı patikadan oluşan ağın üzerinde daireler çizen Cruxan, gözlerini tek bir hafif kumaş parçasını aramaya devam etti.

Biraz zaman aldı ama buldu. Hovercraft'ını tekrar yeryüzüne indirmeye zahmet etmedi, bunun yerine kuma yerleştirilmiş patikanın üzerinden batıya doğru hızla ilerledi. Onların o kadar da gerisinde olamazdı ama ileride hiçbir şey göremedi.

Ancak Cruxan kararlıydı. Akşama kadar onları bulmaya kararlıydı ve sonra onları Altın Şehir'e, güvenli bir yere geri götürecekti.

Hiçbir şey onu durduramazdı.

CRUXAN GENÇKEN, diğer Luxirianların onun yaptığı şeyleri görmesinin, koklamasının, duymasının ve hissetmesinin normal olduğunu düşünürdü.

Diğer ırklarla karşılaştırıldığında, Luxirian duyuları güçlüydü. Çok güçlüydü. Ama Cruxan'ınki daha da güçlüydü.

Rüzgâr güçlü ve doğrudan eserse Altın Şehir'den Luxirian denizinin kokusunu alabiliyordu. Zifiri karanlıkta da neredeyse tam güneş ışığında olduğu kadar iyi görebiliyordu. Altın Şehir'in beş kat aşağısından üreme ortaklarının iniltilerini ve çığlıklarını duyabiliyordu. Peki ya dokunmak? Teninin üzerinde elektrik gibi ilahi bir his vardı.

Bu yüzden, tam da gece gezegenin üzerine çökerken, daha önce hiç görmediği bir ormanın yüksek ağaçlarını, hiç gitmediği vahşi toprakların bir yerinde gördüğünde, Cruxan onları bulduğunu biliyordu.

Jaxor'an gecenin karanlığında ateş yakmayacak kadar akıllıydı, beyaz, yosunlu ağaç gövdeleri ve sarmaşıklardan oluşan kalın gölgelikten korunsa bile. Ama o gece ay karanlıktı ve ateş yerine zar zor yanan, mavi renkte titreyen bir fener kullandı.

Bu onun hatasıydı. Eğer Cruxan'dan başka biri onları takip ediyor olsaydı, Jaxor'an'ın farkına varılmazdı. Ama Cruxan ışığı bir mil öteden görmüştü, ne kadar küçük olursa olsun.

Cruxan hovercraft'ını ormandan güvenli bir mesafede indirdi ve ormanın yoğunluğuna, Luxiria'nın sert sıradağlarından birine nasıl yol verdiğine baktı. Bu topraklara yabancıydı ve bu da onu tetikte tutuyordu.

Luxirian'ın dikkatini çekmemek için oradan yaya olarak gitmesi gerekecekti.

Ama bu hızlı bir yolculuktu. Kara kum kısa sürede yerini yosunlara bıraktı, ayağının düşüşünü yumuşattı ve ilerlemesini daha da hızlandırdı. Ağır, eski gövdelerin etrafından dolandı, sarmaşıkların çürümüşlüğünün ve ağaçların hastalıklı, tatlı kokusuyla burun deliklerini boğan lapa gibi meyvelerinin üzerinden geçti. Yaşlı ağaçların homurdanan fısıltılarını duyabiliyordu ama onları bastırmaya çalışarak uzaktaki tek ışığa odaklandı.

Çok geçmeden üzerlerine geldi.

Ve bu koku, yaşlı ormanın mide bulandırıcı kokusunun altında bile saklı olsa, göğsünün tam ortasına çarptı. Kaşları birbirine çarptı ama o bunu duymazdan geldi, sessiz bir hareketle hançerini kalçasındaki kınından çıkardı ve karanlık, dökülen sarmaşıkların arkasına gizlenmiş önündeki manzarayı inceledi.

Jaxor'an.

Başbakan haklıydı.

Cruxan'ın bulunduğu yerin karşısındaki açıklıkta oturmuş, Vikan'ın Luxiria sahilindeki ileri karakolu olan *Lopixan* tarzına benzeyen bir fenerin üzerine çömelmişti. O da orada mıydı, hırsızlık mı yapıyordu?

Ardından Cruxan'ın gözleri, sırtları kendisine dönük olan kadınları aradı. Birinin saçları siyahtı, diğerinin ise... diğerinin saçları altın gibiydi.

Onun kokusu olduğunu fark ettiğinde gözbebekleri genişledi, omurgasında bir şeyler sarsıldı. Terastaki konutun dışında fark ettiği koku. Oraya kadar takip ettiği koku.

Kambur duruyordu, omurgası kıvrılmıştı, sanki kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyordu ve göğsünün içindeki bir şey bu manzara karşısında azapla öfkeleniyordu.

Cruxan kesik kesik bir nefes aldı, neyse ki bu nefes Jaxor'an'ın dikkatini çekmeyecek kadar boğuktu. Başını salladı ve aniden zihnine çöken ağırlığı üzerinden atmaya çalıştı.

Bir şeyler yanlıştı. İçinde bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu.

Sanki bir sisin içindeymiş gibi altın saçlı kadını izledi, narin profili görünene kadar başının hafifçe dönmesini izledi. Boynu arkasına bakmak için eğildi, pembe dudakları kaşlarını çatı.

Cruxan şaşkınlıkla, kızın doğrudan kendisine bakmasını izledi. Gözlerini kırptırdı, kaşları çatıldı.

Birden aklına geldi. Bir keresinde, daha gençken, kendisinden yaşça büyük akranlarının cesaretlendirmesiyle, karakolunun yakınındaki yüksek bir kayadan aptalca atlamıştı. Mesafe çok yüksekti ama o yine de atlamıştı, ayaklarının üzerine inmeye kararlıydı, onlara yapabileceği her şeyi göstermek için.

Ama ayaklarının üzerine düşmemişti. Doğruca göğsünün, yüzünün üzerine düşmüştü. Kanlar içinde kalmış ve ciğerlerindeki hava çekilmişti. Orada yatmış, soluk soluğa toprağa gömülmüş, az önce olanları anlamlandırmaya çalışmıştı ama dünya, elinden alındığı gibi aniden ona geri dönmüştü.

Şimdi öyle hissediyordu. Yeniden. Nefes alamıyordu. Bir el ciğerlerindeki havayı sıkıyordu ve yeterince hızlı dolduramıyordu. Gerçekliği garip bir yere dönüşmüştü, daha önce hiç bulunmadığı bir yere.

Bir anda İçgüdüğü canlandı ve kanı vücudunda o kadar hızlı pompalandı ki gidecek başka yeri yokmuş gibi hissetti. Sersemlemiş, askıya alınmış zihninin gerisinde, kanının dışarı çıkıp çıkmayacağını merak etti, çünkü kanının gidebileceği *tek* yer kesinlikle orasıydı. Dışarı. Ruhunun önündeki bu küçük, baştan çıkarıcı, korkmuş yaratığa bağlandığını hissettiği anda vücudundan uzaklaştı, dışarı atıldı.

Arkadaşı.

Kader arkadaşı.

Onun *luxiva'sı*.

Karanlıkta doğruca ona bakıyordu, ancak o bile onu göremediğini fark etti. En azından fiziksel olarak.

Yine de onu hissetmişti. O kadarından emindi. Çekimi hissetti, eşini yakınında hissetti ama bunun ne anlama geldiğini ya da nedenini bilmiyordu. En azından henüz.

Cruxan havayı içine çekmek için mücadele etti. Elinde bir şey hissetti ve sonra hançerini hatırladı. Jaxor'an'ı hatırladı, görevini hatırladı. Onu güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. İkisini de. Bu onun ilk önceliğiydi. Uyanan İçgüdüsünün gerçekliğiyle başka bir zaman başa çıkacaktı. Başka bir seçenek yoktu.

Yapmak zorunda kaldığı en zor şey olsa da, bu farkındalıkla bakışlarını altın saçlı dışısından ayırdı ve yeniden düşmanına odakladı. Halkına, kendi kardeşine sırtını dönen, bu dışileri, *Cruxan'ın* dışisini, Luxiria'nın vahşi topraklarına kaçırarak tehlikeye atan Luxirian'a.

İçinde öfkenin biriktiğini hissetti, bu ona çok daha tanıdık bir duyguydu. Hoş bir arkadaş.

Onu kucakladı, beslenmesine izin verdi.

Cruxan bir an bile tereddüt etmeden açıklığa girdi.

Hançerinin kabzasını avucunun içinde çevirirken, içinden huzursuz bir enerji akarken, bakışları haine odaklandı.

"Uzun zaman oldu, Jaxor'an."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

J Cruxan ona hitap ettiğinde Axor'an sanki *bir şey* olmasını bekliyormuş gibi irkilmedi bile.

Ve Jaxor'an'ın bekliyor gibi görüldüğü doğrudu... ama ne için?
Ya da kimi?

Tedirginlik Cruxan'ın omurgasından aşağı kaydı ve arkasını dönüp *luxiva*'sına bakmamak için kendini zor tuttu. İçgüdüsünün varlığının ani, ezici yeniliğini hissetti, göğsünde vahşi bir canavar gibi dolaştığını hissetti, huzursuz, huzursuz.

Gerekli.

Nefes alış verişi yavaştı ama etrafındaki her yerde eşinin kokusunu alıyordu. Teninde, saçlarında, karnının derinliklerindeki cızırtıda. Onun bakışlarını hissetti, kalbinin göğsündeki düzensiz atışını duydu.

Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını Jaxor'an'da sabit tuttu. Yumruğu hançerin etrafında kenetlenmişti ama soğukkanlılığını koruması gerekiyordu. Yapacağı yanlış bir hareket dişileri tehlikeye atabilirdi. Jaxor'an'ın ne planladığını kimse bilemezdi.

Erkek farklı görünüyordu ama yine de Cruxan onu son gördüğünde olduğu gibiydi. On rotasyondan fazla zaman önce. Gençti, askeri eğitimden yeni çıkmıştı.

Jaxor'an her zaman iki kardeşten daha asi olanı olmuştu. Vaxa'an ciddi ve kararlıyken, Jaxor'an sınırları zorlamak için yaşırdı.

Cruxan şimdi bile Luxirian'ın içindeki aynı erkeğin önündeki fenerin üzerine çömelmiş olduğunu görebiliyordu. Ama onda değişen bir şey vardı. Soğuk bir kopukluk, ona daha çok Vaxa'an'ın doğasını hatırlatan bir ciddiyet. Ve Jaxor'an'ın *bu* yanını eşinin yakınında görmek istemiyordu.

"Sen her zaman iyi bir iz sürücüydün Cruxan," dedi Jaxor'an Luxirian dilinde, sesi alçak ve boğuktu. Kullanılmamış. Cruxan'ın bakışları daraldı. "Kardeşimin bir başkasını göndereceğini ya da belki senin *Otala*'da olacağını umuyordum."

Neyse ki Cruxan, Vaxa'an'ın isteği üzerine o sabah ileri karakolundan dönmüştü.

"Onları şimdi geri götüreceğim," dedi Cruxan yavaşça, ölçülü bir şekilde. "Onları kaçırdığın ve tehlikeye attığın için yaşlıların önünde yargılanmayı beklemek üzere seni gözaltına alacağım. Belki kardeşin onların düşüncelerini değiştirebilir. Ona nasıl ihanet ettiğinden sonra Kader'e dua et ki etsin."

Jaxor'an onun sert iğnesi karşısında irkilmedi bile.

"Onları alamayacaksınız," dedi Jaxor'an kolayca.

Durum bunu gerektirseydi Cruxan gülebilirdi. "Eğer onlar olmadan buradan ayrılacağıma inanıyorsanız, gerçekten de *Mevirax*'ın çılgınlığına kapılmışsınız demektir."

Jaxor'an ayağa kalktı, vücudunu açarak tam boyuna ulaştı. İkisi de eşit boydaydı ama Cruxan'ın gücü her seferinde saatlerce süren savaşçı eğitimiyle daha rafine hale gelmişti.

Arkasındaki dişiler sessizdi ama Cruxan onların varlığını hissetti, birbirlerine yaklaştıklarını sezdi.

Kaşlarını çattı, içinden bir aciliyet geçti. Dişisini bu yerden uzaklaştırması gerekiyordu, ona karşı koruma sağlayabilmesi için ona ihtiyacı vardı, böylece bir daha asla güvenliği için korkmak zorunda kalmayacaktı.

"*Mevirax*'ın deliliği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık verdi Jaxor'an, çenesi sıkılmıştı.

Cruxan'ın bakışları daraldı. Ses tonundaki bir şey onu sormaya itti, "Onlarla bir bağlantın yok mu? Altın Şehir'den ayrıldığınızda onları aradığınızı her Luxirian bilir."

"Ben öyle bir şey demedim," diye cevap verdi Jaxor'an, gözleri etraflarındaki ormanın karanlığına kayarak.

O zaman Cruxan'a çarptı.

"Onları bekliyorsun," diye homurdandı, yumruğu hançerin kabzasında sıkışmıştı. "Buraya mı geliyorlar?"

Cruxan ilk kez omzunun üzerinden kadınlara baktı.

Lüksiva'sının gözlerinin içine ilk kez doğrudan baktığında midesi sıkıştı.

Çok güzel.

Gözleri yeşil havuzlardı ama korku ve belirsizlikle parıldıyorlardı. Onun korktuğunu anlamak için insan duyguları konusunda uzman olması gerekmiyordu.

Ona bakmanın doğruluğu ama durumun yanlışlığı İçgüdü'sünün kükremesine neden oldu. Kaslarının kaydığını ve hafifçe büyüdüğünü hissetti.

Jaxor'an'ın hareket ettiğini duydu. Cruxan bakışlarını tekrar erkeğe çevirdi ama garip bir şekilde erkek Cruxan'a doğru hareket etmedi. Onun *etrafında*, dişilere doğru birazcık hareket etti. Cruxan'ın dışisine doğru.

"Onları şimdi alacağım," diye tekrarladı Cruxan, sesi hırıltıya dönüşmüş, sabrı tükenmişti.

Jaxor'an onu izliyordu, bakışları soğuktu, biraz mesafeliydi ama içindeki deliliği hissediyordu.

Yanlış, yanlış, yanlış.

"Uyanmışsın," dedi Jaxor'an, sesi yumuşaktı. "Bunu görüyorum."

"Hiçbir şey görmüyorsun."

"Neyin aşikâr olduğunu bilmek için duyularınıza ihtiyacım yok." Jaxor'an'ın bakışları diğer kadınlara kaydı ama gözleri esmer kızın üzerinde kaldı. Jaxor'an Cruxan'ı uyandıranın o olduğunu mu düşünüyordu?

Jaxor'an dişilere doğru ilerlemeye devam edince Cruxan "Kıpırdama," diye homurdandı. "*Jaxor'an*."

"Ondan vazgeçer miydin?" diye sordu erkek. "Uzun zamandır istediğin tek şeyi elde etmek anlamına gelse ondan vazgeçer miydin?"

Cruxan'ın kaşları çatıldı.

Jaxor'an gerçekten delirmişti. Bu bilgi ağır gelmişti. Kısmen Cruxan'ın Vaxa'an'a bu haberi vermesi gerekeceği için. Kısmen de Cruxan Jaxor'an ile arkadaş olduğu için. Onu bu şekilde görmek, öngörülemez bir düşman olarak görmek, iyi hissettirmiyordu.

"Asla," diye hırladı Cruxan, erkekleri birbirine yaklaştırsa da Jaxor'an'ın yoluna çıktı. "Ondan asla vazgeçmeyeceğim. Ve onu almaya ya da ona zarar vermeye çalışan herkes kendi ellerimle kara dünyaya girecek."

Jaxor'an'ın Vaxa'an'ınkine çok benzeyen gözleri ona baktı. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum."

Cruxan'ın dudakları daha da büzüldü. Jaxor'an'ın bakışlarının etrafında dönüp esmer kıza doğru kaymasını izledi.

Fates.

Bir sarsıntı onu tam göğsünden vurdu. İlk kez Jaxor'an'a baktı. *Gerçekten* ona baktı. Gördüğü şey düzleşmiş boynuzlar, kararmış gözler, kasılmış kaslardı.

Jaxor'an Cruxan'ın uyandığını biliyordu... çünkü kendisi de uyanmıştı.

"Sen..." Cruxan sözünü kesti, bu bilgi akıl almazdı. "Sende -"

Uzaktan gelen bir vızıltı kulaklarına ulaştı. Yaklaşan bir gemi. Hızla yaklaşıyor.

Küfretti ve ardından Cruxan'ın çenesi birbirine vurdu. Tiksintiyle hırladı, "Dileğin gerçekleşebilir. Yaptığın şeyden sonra onu bir daha asla göremeyeceksin. Bundan emin olacağım."

Bu Jaxor'an'da soğukkanlılığın dışında bir şey uyandırdı. Gözleri alev alev parladı ve Cruxan tepki veremeden, erkeğin yumruğu inanılmaz bir hızla vurdu ve temas anında yüzünü yana savurdu.

Darbenin etkisiyle şakağı zonklasa da silkindi. Uzun zamandır bu kadar sert bir darbe almamıştı ama hayatı boyunca daha sert darbeler de almıştı.

En azından bu ona Jaxor'an'ın İçgüdüsünün sahipleniciliğine, o vahşi, ezici çekime karşı bağışık olmadığını söylüyordu. Jaxor'an *luxiva*'sından vazgeçebileceğini *düşünebilirdi* ama bunu asla yapamayacaktı. Asla.

Aynı farkındalık Jaxor'an'ın kendisini de vurmuş gibiydi.

Başbakan'ın kardeşinden hayal kırıklığı, keder *ve rahatlama* dolu bir hırıltı yükseldi.

İçinde bir şey serbest kaldı. Uzaktan gelen uğultu yakındı. Sadece birkaç dakikaları vardı.

Mevirax. Cruxan için Jaxor'an'ın ne demek istediği çok açıktı. Dişileri *Mevirax*'la takas edecekti. Ama ne amaçla? Ve neden? Jaxor'an her şeyden önce ne istiyordu?

Jaxor'an'ın bakışları bir kez daha Cruxan'ın omzunun üstündeki esmere kaydı. Birden, tıpkı Cruxan gibi, Jaxor'an'ın da tek amacı dişisini *uzaklaştırmak* oldu. İçgüdüğü onun kendisiyle yalnız ve güvende olmasını istiyordu.

Fazla zamanı yoktu. Jaxor'an'ın kaslarının tendonlarının büküldüğünü ve hazırlandığını hissettiğinde Cruxan bir kükremeyle onu yere yapıştırdı, vücutlarının sert darbesi altında toprak titriyordu. Eğer Jaxor'an *luxiva*'sını ele geçirip onu kaçırırsa, dişiyi bir daha asla göremeyecekti.

Bir hışırtı duydu. Jaxor'an'ı yere yatırıp hançeri boğazındaki damara saplayan Cruxan'ın kafası dişisine doğru döndü ve

her ikisinin de açıklıktan ormanın karanlığına doğru kaçışını çaresizce izledi.

"Nix!" Cruxan hırladı, endişe, korku, hayal kırıklığı ve ihtiyaç içinden akıyordu.

Jaxor'an ona karşı mücadelesine devam etti ve uyanmış bir erkeğin gücüyle uyanmış başka bir erkeğin gücünün karşı karşıya gelmesinin sonuçsuz olduğu kısa sürede anlaşıldı. İkisi de kazanamayacaktı.

Cruxan'ın bakışları Jaxor'an'ınkilerle birleşti, tam o sırada ormanda yankılanan erkek seslerini duydu. *Meviraxlar* gelmişti, ödülleri bekliyorlardı, Jaxor'an'ın onlarla yaptığı pazarlığı sürdürmesini bekliyorlardı.

Aklında bitmek bilmeyen sorular yankılanıyordu ama şimdi zamanı değildi.

O anda sessiz bir anlaşmaya vardılar. Korunmasız, korkmuş, onlardan kaçan iki dişi de tehlikedeydi.

Kötünün iyisini seçen Cruxan, Jaxor'an'ı itti ve dışisinin peşinden ormana doğru koşmaya başladı. Jaxor'an hemen peşindeydi, ayak seslerinin ağır çıtırtısı duyuluyordu.

Bir an sonra *Mevirax* boş açıklığı keşfetti ve içinden alarm çığlıklarının yükseldiğini duydu. Peşlerinden geleceklerdi.

Vrax, vrax, vrax, diye düşündü Cruxan dişlerini sıkarak.

Müreккеp gibi karanlıkta dişinin formunu gördü. Onu hissetti, tıpkı dişinin de onun peşinde olduğunu hissettiğine şüphe olmadığı gibi. Nefes alış verışı hızlı ve düzensizdi ve sanki onun yakınlarda olduğunu hissetmiş gibi kendini daha hızlı itti. Ondan uzaklaştı.

Cruxan'ın İçgüdüğü başını kaldırdı, ilkel içgüdüleri zihninin ön saflarına itti. Kanı derisinin altında hızla akıyor, adrenalin, şehvet ve kararlılık onunla birlikte akıyordu. Ona doğru hızla koşarken sikiinin acıyla sertleştiğini hissetti.

Ondan kaçmak. Ondan kaçmak. Asla kaçma!

Onu yakalayacaktı.

Onu güvenli bir yere götürecekti.

Ve sonra ona sahip çıkacaktı.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

S *Vur, kahretsin, kahretsin.*

"Erin!" diye seslendi, histeri sesini daha da yükselterek.
"Buradayım," diye nefes nefese kaldı esmer kadın. Sesi daha uzaktaydı

Crystal karanlıkta birbirlerini kaybedeceklerinden endişe ediyordu. Crystal daha önce karanlıktan hiç korkmadıysa bile bundan sonra muhtemelen korkacaktı.

Çünkü o anda hiçbir şey onu böyle bir yerde yalnız kalmaktan, kaybolmaktan, geçici evi olan garip şehirden kilometrelerce uzakta olmaktan daha fazla korkutamazdı. Luxiria'nın vahşi doğasında, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği yabancı bir gezegende yapayalnızdı.

Orman aniden daha fazla sesle yankılanmaya başladı. Erkek sesleri. *Daha fazla* mı vardı?

Karanlık düşünceler yükseldi. Karanlık korkular, onlarla birlikte eski anılar da yükseldi. Göğsü sıkıştı ve boğazından ciğerlerine yeterince nefes alabilmek için mücadele etti.

O anda içinden kararlı bir korkudan başka bir şey geçmedi. Elleri hâlâ sıkıca bağlı olmasına rağmen vücudunu daha hızlı itti. Bu onu yavaşlatıyor, hareketlerini sakarlaştırıyordu. Sarmaşıkların çatırdadığını, arkasından gelen ağır ayak seslerini duydu.

Ona yaklaşıyorlardı.

Bir ıgılık atarak yosunlardan yukselen bir dala takıldı ve sert bir şekilde ormanın zeminine yuvarlandı. Keskin bir şey derisini kestiğinde alnında bir acı hissetti ama bunu umursamadı, görüşüne kan damlamaya başladığında bile.

Arkasından bir kükreme sesi duyuldu ve panikle dizlerinin üzerine çöktü, bacakları titrese de içine gömüldüğü yosunlu yataktan kalkmaya çalıştı.

Ama çok yakınındaki bir ses kanının donmasına neden oldu. Erin birkaç metre öteden bağırdı ve onu bir kez daha esir alan kişinin gürleyen sesini duydu.

"Erin!"

Tıpkı daha önce Luxiria çölünde Erin ona koşması için bağırdığında olduğu gibi tereddüt etti. Crystal onu geride bırakamazdı!

Ve o tereddüt anı ona pahalıya mal oldu.

Adam hızla ona doğru geliyordu. Karanlıkta parlıyor gibi görünen delici mavi gözleri olan erkek. Oradaydı. Tam oradaydı.

Nefesi boğazında düğümlendi ve kaçmak için döndü. Birkaç adım atmıştı ki, arkasından kaya gibi sert bir darbe aldı. Ciğerlerinden *boşalan* hava adamın güçlü kollarına *takıldı*. Adam onu arkadan yakalamıştı ama son anda dönmüş, yerden gelen darbeyi emerek onu göğsüne bastırmıştı.

Nefesi geri geldiğinde panikle çırpınmaya başladı. Erkeğin gözleri parladı ve bir anda kolları bağlı bir şekilde onun altında kaldı.

"Bırak beni!" diye bağırdı yüzüne, onu tırmalamaya ve pençelemeye çalışıyordu.

"Bir daha *asla* benden kaçma, dişi. Benden değil," diye hırladı. "*Asla benden kaçma.*"

"Bırak beni!" diye tekrar bağırdı, adrenalin pompalıyordu.

Bu erkek bir öncekinden daha da çılgındı.

Çok uzak olmayan bir yerde, Erin'in kendisini esir alan kişiye karşı mücadele ettiğini duydu. Bu Crystal'ın daha fazla mücadele etmesine neden oldu ama faydası yoktu. Luxirianlar güçlüydü. Ve bu erkek

içlerinde en güçlüsü gibi görünüyordu. Kımıldamıyordu, gözünü budaktan sakınmıyordu.

Ve kadın onun altındaydı.

Bu güç... Onu kolayca alt edebilirdi.

Adamın vücudunun uzunluğunu, kaslarının sert baskısını hissetti. Ve başka bir şeyin sert baskısını...

"Hayır," diye nefes aldı, gözleri işe yaramaz yaşlarla dolmuştu. "Hayır! Bırakın beni! Dokunma bana!"

"Kadın," diye homurdandı, kaşları gerilmişti. "Durun. Yaralısın."

Öyle miydi? Hatırlamıyordu. Umurunda da değildi. Önemli olan tek şey ondan uzaklaşmaktı. Önemli olan tek şey Erin'i bulmaktı.

Tuhaf, yeni sesler ormanda daha da yükseliyor, garip beyaz ağaçların etrafında yankılanıyordu. Erin'in üzerinde gezinen erkek başını kaldırıp omzunun üzerinden baktı ve küfretti. Erin'in çığlıklarının geldiği yöne baktı ve tekrar lanet okudu.

"Jaxor'an!" diye kükredi erkek. "Dur!"

Erin yine bağırıyordu, ama çığlıkları gittikçe azalıyordu.
Erkek *onu* daha da uzağa *götürüyordu*.

"*Vrax!*"

Erkek bir saniye içinde kızın üzerinden kalktı ama bir an sonra, kızın çırpınışlarına rağmen onu göğsüne bastırdı. Crystal bağlı ellerini adamın çenesine vurdu. Tısladı, parmakları temasla birlikte sıcak bir acıyla zonkluyordu.

Erkek, sanki kızın yumruk girişimi bir fiskeden başka bir şey değilmiş gibi dişlerini sıktı ve Erin'in gittiği yöne doğru koşmaya başladı.

"Dişi, kes şunu!" diye homurdandı ve kadın onun elinden kurtulmaya çalıştığında onu daha sıkı kavradı. "*Vrax.*"

Kısa bir süre durdu, bakışları karanlığın içinde bir şeye odaklanmıştı. Ne gördüğünü, *kimi* gördüğünü merak ederek kısa bir an için hareketsiz kalmasına yetti.

Bir sonraki anda yönünü tamamen değiştirdi ve kendisini kaçıran kişinin Erin'i götürdüğü yerin tam tersi yöne gitti.

"Hayır!" Crystal itiraz etti. "Onu bulmam gerek!"

Erkek onu dinlemedi. Sanki kız havadan daha ağır değilmiş gibi, ormanın karanlığının derinliklerine doğru koşarak uzaklaştı.

"Hayır!"

"Ben senin düşmanın değilim, dişi," dedi erkek, sesi kısılmış, çenesi sıkılmıştı. "Ben tam tersiyim. Seni hayatım pahasına koruyacağım."

Nefesini içine çekti çünkü bu sözlerdeki mutlak gerçeği duymuştu. Adamın bedeninin sıcaklığı, erkeksi ve sıcak kokusu yeni yeni hissedilmeye başlanmıştı. Tutuldukları açıklığa girdiğinden beri, onunla ilk kez göz göze geldiklerinden beri... İçindeki paniği görmezden gelmeye çalışmıştı. Büyüyen ve dehşete düşüren farkındalığı.

Çünkü ona *tanıdık* geliyordu. Ve bunun ne anlama geldiğinden korkuyordu.

"Vaxa'an beni sizi bulmam için gönderdi. İkinizi de bulup Altın Şehir'e geri götürmem için," diye mırıldandı. Kollarında çırpınmayı bırakmıştı ve onu o kadar sıkı tutuyordu ki, attığı her koşar adımda vücudu neredeyse hiç sarsılmıyordu. Sesi soluğu kesilmiş gibi bile çıkmıyordu.

"Sana nasıl güvenebilirim?" diye sordu. "Seni tanımıyorum bile. Seni hayatımda daha önce hiç görmedim."

"Ama sen beni tanıyorsun, dişi. İçimi. Doğruyu söylediğimi biliyorsun. Kim olduğumu biliyorsun."

Onun çok da ince olmayan imasını görmezden geldi. "Bulmamız gerek Erin. Eğer gerçekten bizi kurtarmaya geldiysen, o zaman onsuz geri dönemeyiz. O erkek..."

Erin'le yalnız kaldığında ne yapacağından korkuyordu. Ona nasıl baktığını gördü.

"Onu onlardan koruyacak. Şimdilik," dedi erkek, ses tonu gergindi. "Sabaha kadar bir sığınak bulmalıyız."

Ona güvenmek istemiyordu. Ona yakın olmak istemiyordu, o anda değil. Ama Crystal'ın başka seçeneği yoktu. Ona güvenmek zorundaydı, Erin'i bulacağına ve ikisini de güvenli bir yere götüreceğine inanmak zorundaydı.

Sesler giderek daha da arkalarına düşüyordu. Cüssesine rağmen Luxirian erkeği garip bir şekilde sessizdi, sanki hayatı boyunca mümkün olan en az gürültüyü çıkarmaya çalışmış gibiydi.

"Bizi başka kim takip ediyor?" diye sordu, omzunun üzerinden arkasındaki karanlığa bakarak. Nasıl bir şey *görebiliyordu* ki? Luxirianların gece görüşü çok iyi olmalı, diye karar verdi.

"Onlara *Mevirax* deniyor," diye cevap verdi tek söylediği.

"Tehlikeli midirler?"

"*Tev.*"

Bir yanı ona yalan söylemediği için memnundu. Dürüst bir erkek. Ne kadar ferahlatıcı, diye düşündü dudaklarını acı bir şekilde bükerek.

Onlardan daha da uzaklaşana kadar bekledi ve "Beni yere bırakın. Kendi başıma koşabilirim."

"Bizi yavaşlatacaksın," dedi adam ve kadın bunun canını yakmasına izin vermemeye çalıştı. Bu erkek lafı dolandırmıyordu. "Çoğu kişiden daha iyi duyularım var. Böylesi daha kolay. Yarana mümkün olduğunca çabuk müdahale etmek istiyorum."

Yarala

nma.

Doğru

.

Bir elini alnındaki yaraya götürdü. Hâlâ neyle kestiğini bilmiyordu. Bir taş mı? Bir dal mı? Parmakları kanlı çıktı ve adamın kaşlarını çatışını kaçırmadı.

Sanki kan onu teşvik etmiş gibi, vücudunu daha da hızlı itti, ormanda imkansız bir hızla ilerledi ve onları takip edenlerle aralarına gittikçe daha fazla mesafe koydu.

Sonunda durana kadar asırlar geçmiş gibi geldi. Hâlâ ormanın sık çalılıklarının içindeydiler ama Crystal aralara serpiştirilmiş büyük kayalar gördüğünü düşündü. Manzara değişmeye mi başlamıştı?

Kıpırdamadan durdu, kız hâlâ sıcak kollarının arasındaydı ve başını eğip dinledi. Karanlığın derinliklerine bakarken nefes bile almadı.

Sonunda biraz rahatladı. Onun bakışlarını yakaladı ve sessizce sordu:
"Seni yere bırakırsam kaçacak mısın?"

Crystal'ın nefesi biraz kesildi, onu yakaladığında söylediği sözleri hatırladı.
Bir daha asla benden kaçma, dişi.

Benden asla, demişti, sesi sanki *ona doğru* koşması gereken kişi
k e n d i s i y m i ş gibi ıstıraplı çıkıyordu.

Başını hafifçe salladı, bulanık düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Adamın hâlâ bir cevap beklediğini fark ettiğinde omuzlarının çöktüğünü hissetti ve "Hayır" dedi.

Bu ona güvendiği anlamına gelmiyordu. Hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece o gece ondan kaçmayacağı ya da kaçmaya çalışmayacağı anlamına geliyordu. Çünkü dışarıda başka ne olduğunu bilmiyordu. Erin'in nerede olduğu ya da onu tekrar nasıl bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kadının vücudundan aşağı kaymasına izin verirken erkeğin ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi görünüyordu. Kalçası adamın pantolonundaki *bir şeye* temas ettiğinde sertleşti ve aralarına mesafe koymaya çalışarak titreyen bacaklarıyla ondan uzaklaştı.

Erkek gerilmişti, onu dikkatle izliyordu, vücudu bir şey yapmaya kalkışırca onu yakalamaya hazırdı. Kız ona karanlık bir bakış attı ama sonra "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Orada," diye karanlığı işaret etti, sanki işaret ettiği şeyi görebilecekmiş gibi. "Taşların arkasında gece için sığınak yapabiliriz."

Ona atabileceği kadar güvenmiyordu. O hâlâ bir erkekti. Ve pantolonunda hissettiklerine bakılırsa... onu yakından takip etmesi gerekiyordu. Çünkü cinsel olarak uyarılmış, tehlikeli ve ona her şeyi kolayca yaptırabilecek bir erkekten daha korkutucu bir şey olamazdı.

Crystal aptal değildi. Saf da değildi. Kartlar ciddi bir şekilde ona karşı yığılmıştı ve güvendiği tek şey bu erkeğin sözünü tutacağıydı. *Kendisinden* bile olsa onu koruyacağıydı.

"Hançerin," dedi sonra birden. "Onu istiyorum."

"*Rebax*?" diye sordu sessizce, durgunlaşarak.

"Seni tanımıyorum," dedi onu bir kol boyu uzakta tutarak. "Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum. Ama seçeneksiz kalmak istemiyorum."

Yüzünü net olarak seçemeyecek kadar karanlık olmasına rağmen, zihninin çalıştığını ve kendisine nasıl baktığını hissedebiliyordu.

"Seni incitecek bir şeye izin vereceğimi mi sanıyorsun? Seni koruyamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve sessizdi, sanki kız ona ağır bir hakarete bulunmuş gibiydi.

"Şu anda senin için daha çok endişeleniyorum," diye itiraf etti usulca. Adamın bedeni, sanki kadın ona tokat atmış gibi sarsıldı.

Sonra, onu ilk gördüğü andan beri içinden geçen dehşet duygularını geri getiren sözleri söyledi.

"Sen benim dışımsın," diye mırıldandı alçak sesle, konuşurken yüzünü net bir şekilde görebilmesi için yaklaştı. "Sen benim *eşimsin*. Sana öfkeyle dokunmaktansa kendi ellerimi kesmeyi tercih ederim."

Crystal gözyaşlarının eşiğinde hissederek gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı ve yüzeye çıkan paniği elinin tersiyle itti.

"Seni tanımıyorum," diye tekrarladı. Elini uzattı. "Sana güvenmiyorum. O yüzden güvenene kadar hançerini istiyorum."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

"A Aç mısın?" Cruxan uzun bir sessizlikten sonra dişiye sordu. "O..." Bir öfke patlaması göğsünü sıkıştırdı. "Seni besledi mi?"

Bir heykel kadar sert ve hareketsiz oturmasına rağmen yarasını çoktan temizlemiş ve üzerine bir *yixia* bitkisinden iyileştirici merhem sürmüştü.

"Biraz," diye cevap verdi, hâlâ kurdukları kampın karşısından ona bakıyordu. Sırtını bir kayanın serin taşına dayamıştı ve hançeri kucağında duruyordu. "Gerçi pek bir şey yemedik."

Dudakları birbirine yapıştı ve kendi hançerine olması gerekenden daha uzun süre baktı. Bu görüntü karnında utancın çalkalanmasına, burun deliklerinin sabırsızlıkla alevlenmesine ve boynunun öfkeyle ısınmasına neden oldu.

Dişisi ona zarar vereceğine inanıyordu. Onun tek koruyucusu olmayı kendine görev edinmişti. Cruxan bunun için ona hayranlık duysa da, İçgüdüğü bu düşünceye dayanamadı. İçgüdüğü onun koruyucusu olmayı, ona bakmayı ve güvende hissetmesini sağlamayı *arzuluyordu*. Ona bunların hiçbirini sunamazdı. O anda olmazdı. En çok da bu kesmişti. Ona eşi olduğunu söyledikten sonra onu açıkça reddetmesi bile bu kadar kesmemiştir.

Seyahat çantasını bulundukları yerden çok uzakta, hovercraft'ında bırakmıştı. İçinde seyahat erzağı vardı.

"Açsan senin için avlanabilirim," dedi ona, "eğer açsan."

"Hayır," dedi, gözleri ışıktaki parlıyordu. "Ben iyiyim."

Cruxan küçük bir ateş yakmıştı. Erzak toplaması uzun sürmemişti ve buldukları taş duvarın arkasından yayılan ışığı bir şekilde fark ederlerse *Mevirax*'ın herhangi bir işaretine karşı tüm duyuları tetikteydi. Cruxan onları hissetmeden önce hiçbir yere yaklaşamazlardı ve soğuk bir gece olacaktı. Dişisini sıcak tutması gerekiyordu. Ve onu başka şekillerde -başka, daha zevkli şekillerde- sıcak tutmak istese de, bunun dişinin istediği son şey olduğunu o bile hissedebiliyordu.

Hatta bir parçası onun kendisinden etkilenip etkilenmediğini bile sorguladı. Diğer uyanmış erkeklerden, dişilerinin insan olmalarına rağmen *bir şeyler* hissettiklerini duymuştu. Bir aşinalık, bir özlem, bir bilme hissetmişlerdi. Bir Luxirian erkeğinin uyanışı kadar yoğun olmasa da, insan dişileri en azından *etkilenmişti*.

Bu diş ona temkinli bir şekilde baktı. Kokusu ve vücut dili rahatsızlığını, kaçma ihtiyacını haykırıyordu. Ama o bile kaçamayacağını biliyordu.

"Adınız nedir, bayan?"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu, sesi keskindi.

"*Neden?*" diye yavaşça tekrarlardı, şaşkıındı. Kadın ona güvensizlikle bakıyordu ve adam bir nefes verdi. Sorduğu için aşağılanmış gibiydi. Bu insani bir şey miydi? Hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı ve "Dinlenmelisin. Sabah önümüzde uzun bir yolculuk var."

Yosunların arasında oturduğu yerden kalktı ve ateş için daha fazla yakıt almak niyetiyle yaptığı küçük açıklığa doğru ilerledi. Bir gözü dişisinin üzerindeydi. Bir yanı hâlâ kaçmayacağına ikna olmamıştı ama geri döndüğünde dişinin bir santim bile kıpırdamadığını gördü.

"Özür dilerim," dediğinde ateşin üzerine biraz daha yosun ekliyordu.

Cruxan'ın bakışları ona doğru kaydı.

Altın saçlı kadın burun deliklerinden derin bir nefes çekti ve tereddütle onun gözleriyle buluştu. "Kaba davrandım. Biliyorum. Ama ben

genellikle böyle. Sadece uzun bir gün oldu."

Cruxan'ın vücudu hareketsizdi, sanki evcilleştirmesi gereken ürkek bir *er gibiydi*. Bu yüzden sadece bekledi ve kelimelerin ağzından çıkmadan önce yüz hatlarında nasıl şekillendiğini izledi.

"Benim adım Crystal," dedi usulca, sözleri ateşin sıcaklığının ötesinden ona doğru süzülerek, içine kayarak, bedenini ısıtarak.

Kristal.

Onu kendisinden alıp Dünya'ya geri götürebilecek tek şeyle aynı adı paylaşıyordu.

Yumruklarını sıktı. Vaxa'an onu, kalan dişileri gezegenlerine geri göndermek için Luxirian kristalini bulmakla görevlendirmişti. Ama o başka bir kristal bulmuştu, çok daha değerli bir kristal.

İlk kez, Luxirian kristalini komuta merkezinden çalan hain piç kurusuna karşı minnettarlık hissetti. Eğer çalmasaydı... kaderindeki eşini asla bulamayacaktı. O zamana kadar çoktan gitmiş olurdu.

Bilgi göğsünü sıkıştırdı ve tek yaptığı başını sallayarak onaylamak oldu. Ateşin üzerine daha fazla yosun ekledi, alevlerin yükselmesini izledi, kadının onu izlediğinin, incelediğinin farkındaydı. Kadının ona bakmasına izin verdi.

"Bana seninkini söylemeyecek misin?" diye sordu bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, sesi şaşkındı.

Gözleri tekrar ona kilitlendi ve kalp atışlarının boğazında nasıl hızlandığını duydu. Uyluklarına doğru hafifçe kıvrılan parmaklarının hışırtısını duydu ve yutkunurken boğazının nasıl titrediğini izledi.

Belki de ondan etkilenmemişti.

"Cruxan," dedi, bu olasılığın göğsünde çiçek açtığını hissederek. "Cruxan," diye tekrarladı yumuşak bir sesle.

Dişisinin adını ilk kez mırıldandığını duyduğunda hissettiği enfes işkence gibisi yoktu, bunun birçoklarının ilki olacağını biliyordu.

Ya da en azından öyle umuyordu.

Ama işler hayal ettiği gibi gitmiyordu. Kaderindeki eşi bulmanın nasıl bir şey olacağını sık sık düşünmüştü. Tüm kibrine rağmen, dişisinin ona bakmaya bile tahammül edemediği bir senaryoyu hiç hayal etmemişti.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi bakışları tekrar uzaklaştı ve Cruxan hayal kırıklığına uğramış ya da reddedilmiş hissetmemeye çalıştı.

Zamana ihtiyacı var, dedi kendi kendine, omuzları geriye gitti. Korkmuştu, güvenli olduğunu düşündüğü bir yerden, tanımadığı bir erkekle gece vakti Luxiria'nın vahşi doğasına kaçırılmıştı. Luxirialı bir dişi olanları kabullenebilirdi ama bir insan dişi bunu anlayamazdı. Henüz anlayamazdı.

"Ve..." diye devam etti, boğazını temizlemeden önce sesi tekrar kısıldı. "Sen bir iz sürücü falan mısın? Avcı mısın? Burada, bu gezegende ne yapıyorsun?"

Kaşları çatıldı. Kaşlarını çattı ama göğsü aniden çok sıcak hissetti. Çünkü eğer daha iyi bilmiyorsa, dişisi onunla konuşmaya çalışıyordu, ne kadar yapmacık olsa da.

"Ben Başbakan'ın Büyükelçisiyim," dedi ona yavaşça.

"Büyükelçi mi?" diye sordu, sesi şaşırılmış gibiydi, omurgası dikleşmişti. "*Sen de* onlardan biri misin?"

Başını eğdi, onun tepkisini izledi, inanılmaz derecede eğlenmiş hissetmekle onun inanmazlığı karşısında hakarete uğramış hissetmek arasında kaldı.

"Yani gerçekten de onca yolu bizi geri getirmek için mi geldin?" diye sordu, sesi *umut* doluydu.

Fates, bu kadın çıldırtıcıydı.

"Hâlâ bundan şüphe mi ediyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak, kurumuş bir s a r m a ş ı ğ ı parmak uçlarının arasına sıkıştırıp ateşe atmadan önce. Alevleri izledi

yyin.

Dudağını ısırmadan önce hızla "Hayır," dedi. "Yani... Bilmiyorum."

Işıltılı yeşil bakışları kucığına düştü ve orada duran hançeri gördüğünde sanki onu tamamen unutmuş gibi irkildi. Cruxan onu izledi, karşısındaki küçük, çıldırtıcı yaratık karşısında hem büyülenmiş hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Onu anlayamıyor, hakkında bir fikir edinemiyordu. Ve Cruxan dişileri her zaman iyi okumuştı. Onları nasıl rahatlatacağını, kendilerini nasıl rahat hissetmelerini sağlayacağını, onlara söylenecek tüm doğru şeyleri biliyordu.

O anda bu üç şeyde de fena halde başarısız oluyordu ve nedenini bilmiyordu.

Ama kaderindeki kadınla, şu anda hayatındaki en önemli kadınla - gerçekliği yeni yeni kafasına dank etmeye başlamıştı- kendini beceriksiz bir aptal gibi hissediyordu. Ve bu sadece birlikte geçirdikleri ilk geceydi.

Onun hançerin kabzasına dokunmak için elini uzatmasını izlerken, o akşam ilk kez, bir daha asla ondan başka bir dişiyile çiftleşmeyeceğini fark etti. Asla dokunmayacak, asla zevk almayacak, asla ondan başka biriyle uyku platformunu paylaşmayacaktı.

Gitmeye karar verse bile, zihni onunla alay ediyordu. Çünkü İçgüdüğü, ruhu her zaman onunla birlikte olacaktı. İçgüdüğü uyandıktan sonra başka biriyle çiftleşmek... bu onu paramparça ederdi.

Vrax.

Cruxan en son ne zaman bir dişiyile yatmadan birkaç dakikadan fazla zaman geçirdiğini hatırlamıyordu. Seksten hoşlanıyordu, dişiler de onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu ve bunda asla yanlış bir şey yoktu. Zaman zaman, zevk partnerlerinden biri ona fazla bağlanır ve kendisini nazıkçe kurtarması gerekirdi. Ama başlangıçta zevk ortaklarına karşı niyetini her zaman açık açık söylemişti. Başkalarının da olduğunu biliyorlardı. Bir gelecek olmadığını biliyorlardı. Cruxan'ın daha fazlasını istemediğini biliyorlardı. Ve yakın zamanda insanlar keşfedilene kadar, Cruxan yavrulama ihtimalinin olmadığını da biliyordu.

Ama Şimdi...

Her Şey farklıydı.

Bu konuda ne hissettiğini henüz bilmiyordu. Herhangi bir Luxirian erkeği kadersel bir eş istememek için delirmiş olsa da, Cruxan bundan önce tek bir dişiyle yaŐamayı hayal etmekte zorlandığını itiraf etmek zorundaydı.

Cruxan sessiz bir nefes verdi, omuzları aniden gerildi. Ne halt ettiğini bilmiyordu. Luxiria'daki en zorlu karakolu yönetiyor, sürekli seyahat ediyordu ve bir dişiye kürklerin altında iyi, sert, tatmin edici bir gecenin ötesinde ne sunabileceğini bilmiyordu. Kader arkadaşıyla ne işi olabilirdi ki? Bilenmiş hançere dokunduğunda yerinden fırlamaya hazır görünen bir *insan* kader arkadaşıyla.

Ürkek *privixi*, gerçekten.

Tedirginlik boynunu sızlattı ve sert avucunu boynuna sürttü.

"Dinlenmelisin," diye tekrarladı, sözleri niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı.
"Gece nöbetini ben tutacağım. Güvende olacaksın."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Crystal düşüyormuş gibi uykusundan sıçradı, soğuk ve sert zeminden neredeyse koyun gibi kalkmadan önce bacağını salladı. Gözleri hemen şimdi sönmüş olan ateşin üzerinden Luxirian Büyükelçi-Cruxan'a kaydı.

Yaktığı ateşin izlerini örterken onu izliyordu. Muhtemelen onu uyandıran da buydu ama üstlerindeki gökyüzünde şeftali ve gri çizgileri görünce şaşırdı. Yakın mesafede, ormanda yankılanan bir çığlık duydu. Bir kuş gibi... eğer kuşun sesi gırtlaktan, cırlak ve derinden geliyorsa. Bir gece önce bayıldığından beri şaşırtıcı derecede deliksiz uyumuştı.

Ağzı kurudu ve oturduğu yerden hemen saçlarını düzeltti, kemikleri sızlıyordu, onu uyurken gördüğü için biraz utanıyordu. Bunu yapmak istememişti. Gece boyunca onunla kalmak, mesafesini koruduğundan emin olmak istemişti.

Dürüst olmak gerekirse, kendine biraz kızgındı. Kendini bir kez daha savunmasız bir duruma sokmuştu ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Crystal dudaklarını yaladı ve Cruxan'a hafifçe başını sallayarak selam verdi. Aralarındaki ilişkiyi medeni ve nazik tutmak istiyordu. Ne de olsa Erin'i bulması için ona güveniyordu. "Günaydın."

"*Tev*," diye cevap verdi yavaşça, gökyüzüne bakarak. "Öyle."

Crystal gözlerini kırptırdı ve en şaşırtıcı olanı da onun cevabı karşısında bir anlık bir eğlence hissetmesiydi.

"Doğru," diye fısıldadı boğazını temizleyerek. Cızırtılı hissediyordu. "Bugünkü planımız nedir? Erin'i nasıl bulacağız?"

Cruxan'ın dudakları kısa bir an için birbirine yapıştı. Bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu ama uzun bir süre sonra, "Geri döneceğiz ve ben onları takip edeceğim. Dikkatli olmamız gerekiyor. *Mevirax*'ın ayrılıp ayrılmadığından emin değilim."

Dün gece onlardan bahsetmişti. Tehlikeli olduklarını söylemişti.

"Kim bunlar?" diye sorarken buldu kendini sessizce, avuçlarıyla kollarını ovuşturarak. O sabah hava soğuktu, Luxirian şehrinde sabahları olduğundan çok daha soğuktu. Ne kadar uzaktaydılar? "Neden buradaydılar?"

Dudakları tekrar birbirine yapıştı. Bir şey mi söyleyecekti? Onun kendileri hakkında bir şey bilmesini istemiyor muydu?

"Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam," dedi ona. "Gerçekle başa çıkabilirim."

Bakışları parladı ama sonra şöyle dedi: "Jaxor'an onlarla bir anlaşma yaptığını ima etti. İkinizi de bir şey karşılığında teslim edecekti ama ne karşılığında, bilmiyorum."

Crystal yutkunarak dizlerini göğsüne doğru çekti. Sol kalçasının arkasına keskin bir şeyin saplandığını hissettiğinde, yanındaki toprakta yatan hançeri gördü.

"Onlar bir grup muhalif. Uzun zaman önce. Altın Şehir'den uzakta yaşarlar ve çoğunlukla kendi içlerine kapanıktırlar. Ama son zamanlarda daha cesur oldular. Bir tehdit haline geldiler."

Crystal yavaşça başını salladı, sözleri özümsemişti. Tüyleri diken diken olmuştu ama bunun soğuktan mı yoksa satılmaya ne kadar yaklaştığından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Muhtemelen ikisi de.

Cruxan onu dikkatli bir şekilde inceliyordu. Onun aşırı derecede farkındaydı ve bu yabancı bir duyguydu, hoşuna gitmiyordu. Çok uzun zamandır,

kendi etrafına bir duvar örmüştü. Leo'dan beri karşı cinsle pek görüşmemişti. Kendini sanatının, işinin ve kadın arkadaşlarının güvenliğine hapsetmişti. Randevuları reddetmiş, konuşmaktan kaçınmış, hatta kendisine olan ilgisini belli eden erkeklere *bakmaktan* bile kaçınmıştı.

Güvendeydi. Onun güvenli, küçük hayatı.

Şimdi, etrafı onun iki katı büyüklüğünde ve dört katı gücünde, niyetleri ve istekleri belirsiz uzaylı erkeklerle çevriliydi.

Bu konuda endişeli olduğunu söylemek hafif kalırdı. Onlarla en uzun süredir birlikte olan muhafız Vixron'un yanında daha yeni yeni rahat etmeye başlamıştı-

Nefesi kesildi. "Muhafızlar," dedi Cruxan'a bakmak için başını sallayarak. "Muhafızlarımız. Onlar iyi mi?"

Cruxan başını eğdi. "Vixron ve Horex? Şimdiye kadar iyileşmiş olmalılar."

Rahatlama omuzlarının çökmesine neden oldu. Saldırıya uğradıkları ve zarar gördükleri düşüncesi hiç de hoşuna gitmemişti.

Garip bir enerji küçük açıklığı doldurdu ve Crystal tereddütle kaşlarını çatmış olan Cruxan'a baktı. Cruxan "Onlarla ilgileniyor musun?" diye sorduğunda içgüdüsel olarak biraz daha içine kapandı.

Bakışlarını kaçırdı. Leo'nun bir partideyken bir erkekle konuştuğu için kızdığı bir anı aklına geldi. Yumruklarını iki yanında sıktı.

Cruxan uzun bir nefes verdi. "Buna alışmak zor olacak," diye mırıldandı, ama bunu neredeyse kendi kendine söylüyordu.

Onun bakışlarına karşılık vermeden, "Ne olacak?" diye sordu.

Çömeldiği yerden ayağa kalktı. Adam çok *büyük olduğu* için nefesi daraldı. Ona bakarken, gerçekten ne kadar savunmasız olduğunu hatırladı.

"Kıskançlık," diye cevap verdi, ama bunu itiraf etmekten nefret ediyor gibiydi. Kadının içinden şaşkınlık geçti. "Bunu hissetmeye alışık değilim."

"Sen beni tanı mıyorsun bile," diye hat ırlatt ı ona, sesi kıs ıkt ı. Omurgas ınd an aşağı bir őrper ti ge ıti ve kollar ını daha sık ı sardı.

Yüz ifadesi neredeyse hüzünlüydü... *teslim* olmuş gibiydi. "Bunun bir önemi yok. İ ıgüdülerim seni tanıdı. Tek gereken bu."

Cevap veremeden -ne diyeceğini bilemediğinden değil, yine yükselen panik hissi yüzünden- Cruxan üzerindeki siyah gömleği ıkardı. Kalın ve uzun kolluydu.

Crystal'ın gözleri büyüdü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi gergin ve tizdi.

"Dışarısı bu sabah soğuk olacak," diyerek gömleği kucağına bırakt ı. Güçlü, dayanıkl ı bir malzemeden yapılmıştı ve sanki on kilo ağırl ığındaydı. Eğer giyerse dizlerine kadar uzanacakt ı. "Seni sıcak tutmak i ın başka bir ateş yakamayız. Yola devam etmeliyiz."

Ona bakmamaya alışarak, "Gömleğini ıkarmamanı tercih ederim," dedi.

"Hemen harekete ge ımeliyiz," dedi ona tekrar, sözlerini duymazdan gelerek, bakışlarını ormana doğru ıevirdi, sanki bir şey arıyormuş gibi.

Crystal Luxirianların vücutları konusunda hi ı de utanga ı olmadıklarını biliyordu. Muhafızları bile ıoğu zaman üstsüz gezerlerdi. Bu basit ıe normaldi.

Ama Cruxan'ı ıplak göğüslü görmek tamamen başka bir konuydu.

Crystal bakt ı. Elinde değildi. Erkeklerden ka ınma eğilimlerine rağmen o hâlâ bir kadınd ı. Ayrıca, dikkati dağın ıkt ı ve farkına bile varmazdı, değil mi? Zararı yoktu.

Adamın oluşturduğu görüntü karşısında ağz ı kurudu.

Onu ıizmek istiyorum.

Bu düşünce hi ıbir yerden gelmemişti ama zihninde güçlü bir şekilde yankılandı. Birka ı portreden daha fazlas ını yapmıştı ve devlet üniversitesindeki gece ge ı saatlere kadar süren sanat derslerinde kendi payına düşen ıplak modelleri görmüştü ama Cruxan farklıyd ı. Daha önce hi ı kimseyi ıizmek *zorunda* hissetmemişti. Onun gibi hissetmemişti.

Bu ihtiyaç parmaklarının seğirmesine neden oldu.

Göğüsleri birden tuniğinin altında ağırlaştı ve kalp atışları hızlanmaya başladı. Gözleri adamın gövdesinin güçlü hatlarında, hafifçe sivrilen belinde ve göğüslerinin yassı plakalarında gezindi, göğüs uçlarına saplanmış metal çubukların üzerinden geçti.

Savaşçı eğitimlerinden kalmaydı, biliyordu. Tamamladığı anlamına geliyordu.

Adamın kolları ve omuzları üzerinde uzanan ağır kas iplerini izlerken nefesi daraldı. Crystal erkeklerin sırtlarına her zaman ilgi duymuştu -biraz tuhaf olduğunu biliyordu- ve o anda onunkini göremese de ön tarafının da en az onunki kadar muhteşem olduğunu biliyordu. Kalçaları güçlü ve sağlam, bacakları uzun ve erkeksiydi.

O bir sanat eseriydi, özenle işlenmiş ve yontulmuştu, mermerin ete kemiğe bürünmüş haliydi, yara izleri bile.

Uyluklarının arasında hassas bir zonklama hissettiğinde kendi kendine *dur*, dedi.

Ürkek bir nefesle, fark etmediğinden emin olmak için Cruxan'ın yüzüne baktı-

Ancak bakışlarını, koyulaşan mavi gözlerini dikkatle ona sabitlenmiş, koyu renkli boynuzlarını dikleşmiş halde buldu.

İrkildi, telaşlandı, ağzı bir özür gevelemek için açıldı ama boğazından hiçbir ses çıkmadığını fark etti. Hiçbir şey çıkmadı. Zilch. Nada.

Yanakları utançtan -ve belki de tahrikten- yanarken, sırf zaman kazanmak için ağır gömleğini hızla çekiştirdi, çünkü onu süzerken yakalanmıştı ve bu onu çok korkutmuştu.

Aptal, aptal, aptal!

Tişörtten gelen kokusu çok geç fark edildi. Ama aniden, o baş döndürücü, zihni uyuşturan, bağımlılık yapan, tamamen erkek ve *tamamen* Cruxan kokusu etrafındaydı.

Panik tekrar yükseldi, damarlarında çırpınmaya başladı. O onun eşı değildi. Olamazdı. Onu ilk gördüğünde hissettiği o farkındalık mı? Bu olamazdı.

sadece geçici bir çekicilikti. Geçip gidecekti.

Oturdu, sessiz, kısırtısız, adamın bakışlarından kaçınarak, gömleği hala vücudundan sıcağı ve tenine ağır bir şekilde baskı yapıyordu. Bir marka. Bir iddia.

Bir kapının açıldığını fark etti, istifası omuzlarını çökertmişti.

Leo'dan beri bir erkek tarafından tahrik edilmemişti. O zaman bile, Leo'nun gerçek yüzünü göstermeye başlamasından önce, değişken ilişkilerinin başlangıcında ondan sadece derin bir şekilde tahrik olmuştu.

Crystal, Leo'nun onu kırdığından korkmuştu. İçinde hazzı, uyarılmanın cızırtısını, erkeklere karşı duyduğu minneti hissedebilen bir parçayı kırmıştı. Kendini o kadar uzun süre uyuşturmuştu ki buna gerçekten inanmaya başlamış, ailesiz, çocuksuz, sadece kendisi, hayalleri ve sanatı olan bir hayat yaşamaya kendini teslim etmişti.

Kabul etmişti.

Ama şimdi...

Bir yanı Leo'nun onu kırmamış *olmasından* dolayı rahatlamıştı.

Diğer kısmı ise dehşete düşmüştü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ona bakmamaya çalışarak. "Ben... Ben istemedim..."

"Neyi kastetmedin?" diye sordu, ama sesi bir an öncesine göre daha sert çıkmıştı.

Crystal yutkundu ama kulaklarına daha çok bir yudum gibi geldi. Malları tamamen kontrol ettiğini söylemesini mi istiyordu?

Onun söylemesini beklemediği şey şuydu: "Erkeğiniz için cinsel uyarılma özür dilenecek bir şey değildir, kadın."

O sabah ikinci kez gözleri büyüdü ama dudağını ısırды, yerin yarılıp onu yutmasını istiyordu.

Senin erkeğin, dedi, sanki Cruxan'ın onun *erkeği* olduğu belliymiş gibi.

Bu konuyu hiç açmak istemiyordu. Bu düşüncelere on metrelik bir sopayla bile dokunmak istemiyordu.

"Bu çok küstahça," diye mırıldandı.

Kaşlarını çattı ve kollarını göğsünün devasa genişliği üzerinde kavuşturarak kaslarını daha da belirginleştirdi.

"Biliyorum çünkü kokusunu alabiliyorum." dediğinde burun delikleri alevlendi ve sesi çakıllı ve gergin çıktı. Erkekler dişileri uyarıldığında kokusunu alabilirler."

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım!

Toprak onu yeterince hızlı yutamazdı. Tabii ki. *Tabii ki onun kokusunu alabiliyordu.* Yıllardır ilk kez bir erkek tarafından tahrik *ediliyordu* ve adamın en ön sıradan bileti vardı.

Ayağa kalkarken kaçınma ve görmezden gelmenin en iyi tepki olduğunu düşündü. Elinden gelse tekrarlamayacağı bir hata yapmıştı.

Onun bakışlarıyla karşılaşmadan, sesi biraz fazla tiz çıkararak, "Gitmeliyiz. Biz burada ne kadar uzun kalırsak, Erin de o kadar uzun süre *onunla* birlikte olur."

Evet, arkadaşın Crystal'ı hatırlıyor musun? Hani bir deli tarafından esir alınan ve senin burada oturmuş plajdaymış gibi üstsüz bir erkeği incelediğin.

Önceliklerini belirlemesi gerekiyordu.

Bu düşünceyle omurgasını çelikleştirdi. Bu Luxirian Büyükelçisiyle birlikte olmak kısa bir gelecek için kaçınılmazdı. Erin'i bulması ve ikisini de Altın Şehir'e geri getirmesi için ona güvenmek zorundaydı. Sonrasında her şey normale dönecekti. En azından onun yeni 'normal'i kadar 'normal'.

Crystal düzenli bir nefes alıp verdi ve onun bakışlarına karşılık verdi. O zamana kadar onunla başa çıkabilirdi. Ona karşı duyduğu bu garip çekimi, zihninde alarm zillerinin çalmasına neden olan bu garip farkındalığı görmezden gelebilirdi. Sadece mesafesini koruması gerekiyordu.

Başıyla onu onayladı. "Ben hazırım."

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

T sabahı neredeyse tamamen sessizlik içinde geçirdiler. Bu biraz tedirgin ediciydi. Cruxan genellikle sessizlikten hoşlanırdı çünkü bunu pek sık yaşamazdı. Genellikle sadece uzun Yolculukları izlerken ya da *Otala*'dan yaptığı yolculuklarda sessizdi. Duyuları çok keskindi.

Herhangi bir karakoldan ya da Altın Şehir'den uzakta, sadece ormanın ürkütücü sessizliği ve dışisinin ayak sesleri, tuniğinin dışisinininkinin üzerindeki hışırtısı ile Cruxan'ın zihni rahattı. Yine de tam bir kargaşa içindeydi, her yönden tuhaf bir his.

Cruxan diğer varlıkların etrafında olmayı severdi. Dişilerin etrafında olmayı severdi. Konuşmayı, gülmeyi, içmeyi ve çiftleşmeyi severdi. Uzun süre uğruna savaştıktan sonra kendisine verilen hayattan keyif alıyordu.

Ama onun dişisi... tam tersi gibi görünüyordu. Sessiz, utangaç, çekingendi ve daha önce söylediği sözlerden -onun tatlı, baş döndürücü, ağız sulandırıcı uyarılma kokusunu nasıl alabildiğiyle ilgili- o kadar dehşete düşmüştü ki bu konuda daha fazla bir şey söylememişti.

Ama istemişti. Ona her türlü şeyi söylemek istemişti -sadece seks hakkında değil- ama çoğu zaman dilini ısırıldığını fark etmişti.

Onu korkutmak istemedi. Ya da belki de onun yanında nasıl davranacağını bilmiyordu. Her şey yeniydi. Çok yeniydi.

Ancak aklının bir köşesinde, Kader'in neden onun için onu, onun için de onu seçtiğini merak ediyordu.

Garip bir maçı.

İçgüdüğü ona yakın kalmasını gerektiriyordu. *Vrax*, İçgüdüğü bundan daha fazlasını talep ediyordu. Ona dokunmak, sarılmak istiyordu. Onu ormanda çırılçıplak soymak ve diliyle, elleriyle ve sikiyle ona milyonlarca kötü şey yapmak istiyordu ama kontrolünü sıkı bir şekilde elinde tutuyordu. İçinden bir ses tek bir yanlış adımın ona sonsuza dek mal olabileceğini söylüyordu.

Rahat değildi.

Geçici kamplarından ayrıldıktan kısa bir süre sonra, Cruxan'ın Crystal'ı yakaladığı ve Jaxor'an'ın Erin'i götürdüğü bölgeye geldiler.

Cruxan kısa bir süre durdu. Arkasında, Crystal'ın kıpırdamadan durduğunu hissetti.

"Burada mı?" diye sordu sessizce. Altın sarısı saçları omuzlarında hışırdarak ona açıklığın etrafına baktığını söyledi.

"*Tev.*"

"Nasıl emin olabiliyorsun? Çok karanlıktı."

"Kokusunu alabiliyorum," dedi ona, daha önce söylediği sözleri yansıtarak.

Kadın sessizleşti ve Cruxan omzunun üzerinden ona bakmaktan kendini alamadı. Onu çıplak sırtına bakarken yakaladı ama bakışları hemen uzaklaştı.

Boğazını temizleyerek, "Hangi yöne gittiklerini biliyor musun?" diye sordu.

Çenesini tekrar Altın Şehir'e doğru salladı. "Kum sanatına doğru."

İlerlemeye devam ettiler. Cruxan *luxiva*'sını tekrar kollarında taşımayı dilese de, daha hızlı yol alsalar bile buna asla izin vermeyeceğini biliyordu. *Mevirax*'lar hiçbir yerde görünmüyor, duyulmuyor ya da koklanmıyordu, bu yüzden Cruxan onun arkadan gelmesinin yeterince güvenli olduğunu düşündü

onu. Herhangi bir tehlikeyi, saldırı menziline girmeden çok önce hissedirdi.

"İz sürmeyi nasıl öğrendin?" diye sorarak onu şaşırtana kadar sadece birkaç dakika daha yürümüşlerdi.

"Aldattım," diye mırıldandı, dudakları büküldü, ama bakışlarını sıkıca önünde tuttu.

Boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Ne?"

"Çoğu kişiden daha iyi duyularla doğmuşum," dedi ona. "Yani bu doğaldı. Çoğu kişinin asla sahip olamayacağı bir avantaja sahibim, öğretilmeyen veya öğrenilemeyen bir avantaj."

Cruxan onun yaklaştığını hissetti ve nefesi kesildi, ona dokunmamak için yumruklarını sıktı. Birbirlerine uygun olduklarına dair zihnindeki tüm şüphelere rağmen, bedeninin *Kader*'in kararıyla ilgili herhangi bir endişesi yoktu.

Kadın, aralarında bir kol boyu mesafe olmasına rağmen Cruxan'ın yanında belirdiğinde, Cruxan bakışlarını ona doğru kaydırdı.

"Bu bir hediye. Hile değil," dedi ona. "Gerçekten daha iyi duyuların mı var?"

Yürüdükleri yönü işaret etti. "Görebildiğiniz en uzak şey nedir?"

Gözlerini ondan ayırarak kırıştırdı ve sonra gözlerini kısarak narin burnunu hafifçe kırıştırdı. Cruxan'ın dudakları büküldü. "Beyaz ağaçlar görüyorum. Ve *daha fazla* beyaz ağaç."

Cruxan önündeki manzaraya baktı ve ona şöyle dedi: "Kenarı görüyorum. Çöle yol veren siyah kumu görüyorum. Sizin deyiminizle beyaz ağaçlar görüyorum. Onlara *pillerva* diyor. Kabuklarını ve yosunların arasından sürünerek çıkan köklerini görüyorum. Kabuklarındaki dokuyu görüyorum. Topraktaki çürümelerinin mide bulandırıcı tatlılığını ve kuzeyden gelen ve bana bir fırtınanın yaklaştığını söyleyen soğuk bir esintinin kokusunu alıyorum."

Ona göz kırparken pembe dudakları aralanmıştı. O anda, belki de ilk kez ona savunmasız bir şekilde baktı ve Cruxan sarsıldı, ciğerlerini sıkıştıran temiz havayı çok hızlı bir şekilde içine çekti.

Vrax, çok güzeldi. Garip, yabancı, insani haliyle çok güzeldi. O anda, daha önce daha güzel bir şey gördüğünü sanmıyordu.

"Bu hiç yorucu olmuyor mu?" diye sorarken boğazına düğümlenen düğümü yutkundu. Her zaman bu kadar *farkında* olmak?"

"Hayatım boyunca böyleydim," dedi, gözlerinin parıldayan yeşiline bakarak. Tıpkı saçları gibi irislerinin arasından da altın iplikler geçiyordu. *Büyüleyiciydi*. "Normal duyulara sahip olsaydım, neler olabileceğini bilseydim, sanırım sınırlamalar beni hayal kırıklığına uğrattırdı."

"O zaman ne olabileceğini asla bilemeyecek olmak biz küçük varlıklar için büyük talihsizlik." dediğinde sırttı.

Hafif ses tonu ona *şaka* yaptığını söylüyordu. Onun gülümsediğini görünce kendi dudakları da kıvrıldı, beyaz dişleri ortaya çıktı ve Cruxan ruhunun bir parçasının daha bedenini terk ederek ona bağlandığını hissetti.

Farkında olmadan gülümsemiş gibi görünüyordu, çünkü bir an sonra tavrı tekrar değişti. Nefesinin kesildiğini ve bakışlarının yön değiştirdiğini duydu. Gülümsemesi düştü ve Cruxan'ın midesi de onunla birlikte düştü.

Onun tekrar sessizliğe bürünmesine hazır değildi - bir süre daha dayanabilir miydi bilmiyordu, yanında isteyerek yürümüşken, ona gülümsemişken değil - aceleyle sordu, "Burada geçirdiğin süre boyunca Luxiria'yı nasıl buluyorsun?"

"Gezegeninizi en fazla bu kadar görebildim," diye itiraf etti.

Cruxan *pillerva* ormanının etrafına baktı, ne kadar melankolik ve sessiz olduğunu gözlemledi. "Bundan daha güzel yerler de var."

"Şehir manzarasını seviyorum," diye yorumladı. "Orası sıcak ama benim geldiğim yer de sıcak olabiliyor. O kadar da umursamıyorum. Güneşi seviyorum. Ve burada *iki tane* var."

"Sadece bir güneşin mi var?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Şok edici, biliyorum," dedi hafifçe.

Soğuk mevsim boyunca güneşlerden biri diğerinden daha hızlı doğardı. Bu, güneşlerden birinin olmadığı tek dönme zamanıydı ama bu dönemler çok soğuk geçirdi ve Cruxan da dahil olmak üzere pek çok Luxirian tarafından hoş karşılanmazdı.

"Altın Şehir," diye başladı Cruxan, "kendi başına güzel. Ancak *Lopixa* yakınlarındaki kıyı şeridi bölgeleri, *Otylia*'nın sıradağları ve *Kroratax* yakınlarındaki yemyeşil ormanlarla karşılaştırıldığında, gezegen yüzeyindeki en büyük Luxirian yoğunluğuna sahip olmasına rağmen Altın Şehir'i izole edici buluyorum."

"İzole edici mi? Bu kadar çok insanla çevrili olmak?" diye sordu kaşlarını çatarak. Cruxan onun daha önce olduğu kadar temkinli olmadığını görünce rahatladı. "Bana insanların arasında olmayı seven bir tip gibi görünüyorsun, bu yüzden söylediklerin şaşırtıcı."

"Beni okumaya mı çalışıyorsun, kadın?" diye sordu, sesi nazikti.

"Bu sadece bir tahmin," dedi çabucak. "Yani, seni tanımıyorum. Belki de yalnız kalmayı seviyorsundur."

Cruxan bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ama kendini sorarken buldu: "Ya sen? Yalnız olmayı sever misin?"

Ona baktığında bakışları irkildi. Sessizce itiraf etmeden önce dudağını ısırды, "Hayır, bilmiyorum."

Sözleri onun içindeki bir şeyi serbest bıraktı. Koruyucu içgüdüsünü. Onu rahatlatma ihtiyacı. Bu her neyse... vücudunda bir kararlılık yarattı.

"Yalnız mıydın?" diye sordu sonra, sesi alçalarak. "Kendi gezegeninde mi?"

"Hayır," dedi. Ama bir an sonra, "Evet, yani kız kardeşim vardı ama o evli ve çok çalışıyor. Düzenli olarak görüştüğüm birkaç arkadaşım vardı ama... Sanırım çoğu zaman yalnızdım. Geceleri evde kalırdım. Resim çizmeyi seviyorum. Tek başına yapılan bir aktivite sanırım. Ve-özür dilerim, tüm bunları neden şu anda ağzımdan kaçırdığımı bilmiyorum. Sana."

İfşa ettiği Şeyden dolayı utanmış görünüyordu. Gözlerini  ne dikmiş olmasına rağmen, adam onun gözlerinin kendisine dikildiğini gördü.

" ok özür diliyorsun kadın," dedi ona, " z r dilemeyi gerektirmeyen Şeyler için." Kadın gözlerini kırpıştırdı. "şimdi söyle bana, ne çiziyorsun? şemalar mı?"

Onun hakkında mümkün olduğunca çok Şey  ğrenmeye hevesliydi. Herhangi bir kırıntıyı memnuniyetle alır ve başka bir zaman için saklardı.

"Hayır... *Sanat* gibi. Manzaralar ve insanlar."

"Sanat," diye tekrarladı. Zihninde bir Şeyler kıpırdandı ve "Ah, sen bir yaratıcısın," diye mırıldandı.

Bu ona küçük bir gülümseme verdi ve bu gülümsemeyi göğsünün derinliklerinde hissetti.

Yine de onun sözlerini elinin tersiyle itti ve "Ben sadece  iziyorum. Gördüğüm ya da görmek istediğim Şeyleri. Bazen bu karakterleri  iziyorum. Krane ve Iron. Bir gün onlarla birlikte bir dizi  ocuk kitabı yazmak ve resimlemek istiyorum. Okula gidiyordum, bu konuda çalışıyordum... yani illüstrasyon."

Dilindeki bozukluktan, bunların ne olduğunu bilmemekten -kadını için önemli olduğu aşık r olan Şeylerden- duyduğu hayal kırıklığı onu kızdırdı.

"Bunları bana açıklamanız gerekecek," dedi ona, kültür ve toplum hakkındaki bilgi eksikliğinden dolayı biraz utanarak. "Ne olduğunu bilmiyorum-" Uzakta bir Şey gördü, orada olmaması gereken ve eksik olan bir Şey. "*Vrax!*"

"Ne?" diye sordu, sesi irkilmesiyle birlikte daha da yükselmişti.

Jaxor'an -o entrikacı pi - Cruxan'ın hovercraft'ını çalmış ve ardında dumanı tüten işe yaramaz *hurda* yığınını bırakmıştı.

Vrax!

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Crystal'ın nefes alış veriş sıklığı ve Cruxan'ın öfkesini hissettiğinde otomatik olarak ondan bir adım uzaklaştı.

Bakışları yere kaydı ama yine de göz ucuyla onu dikkatle izledi. Crystal öfkeyi bir kitabın sayfalarındaki kelimeler gibi görebiliyordu. Açıkça. Beyaza karşı siyah.

Cruxan'ın bakışları ona kaydı. Omzunun hafifçe yukarı kalktığını hissetti. Bundan nefret ediyordu. Sanki omzu tüm vücudunu koruyabilirmiş gibi otomatik bir tepki vermesinden nefret ediyordu.

Daha da nefret ettiği şey ise Leo'yu terk ettikten yıllar sonra hâlâ bunu yapıyor olmasıydı. Leo'nun zihninde sonsuza dek iz bıraktığı bir başka hatıra. Sadece hayatının o karanlık döneminde oluşan bir içgüdü, bir tepki.

"Sorun nedir, kadın?" diye sordu, o derin, boğuk sesi tenini okşuyordu. Onun sesinin güzel olduğunu düşünmek istemiyordu. Sese böyle tepki vermek istemiyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Güzel bir sesi vardı. Yine de Leo'nun da vardı.

Crystal onunla yüzleşmek, gözlerinin içine bakmak için kendini zorlamak zorundaydı. Geri adım atmak istemiyordu. Çok iyi gidiyordu... en azından kaçırılana kadar.

O zamanlar olduğu kişi değildi. O bir kızdı. Artık yeni bir şehirde kendine bir hayat kurmuş, arkadaşlar edinmiş bir kadındı,

Geleceği için, kariyeri için planlar yapmıştı. Artık o genç, saf, aptal, her zaman korkan ve ürken kız değildi.

Sesi gergin çıksa da, "Hiçbir şey," dedi. Gerilen kaslarını kasten gevşetti ve "Ne görüyorsun?" diye sordu.

Tek söylediği "Gel," oldu, hâlâ kendini açıkta hissetmesine neden olacak şekilde onu inceliyordu.

Çölün siyah kumlarına ulaşmaları uzun sürmedi. Crystal kuma tiksintiyle baktı ve dün o erkekten kaçmaya çalışırken içine düştüğünde ağzında hissettiği sertliği hatırladı. Şimdi önündeki manzaraya baktığında kumdan *başka bir* şey göremiyordu. Hemen arkasında bir dağ silsilesi görmesine rağmen, çöldeki tek işaret ormandı.

"Piç kurusu," diye homurdandı Cruxan, yaklaştıkları kum gemisine bakarak. Bekle.

"Bu onun," dedi Crystal, kaşları çatılırken dönüp ormana baktı. "Ama bu hâlâ burada oldukları anlamına geliyor! Erin yakınlarda olmalı."

"*Nix*, dişi," dedi Cruxan, ses tonu yumuşayarak. Kadın ona doğru baktı. "Seni takip ederken bir hovercraft getirmiştım. Burada duruyordu. Onu aldı ve kendininkini bıraktı."

Dehşet ve inançsızlık karnında çalkalandı. Sanki onları uzakta görebilecekmiş gibi gözleri tekrar ufka yöneldi.

Erin.

"Ama... ama onu bulmak zorundayız," diye fısıldadı. Cruxan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Bulmak *zorundayız*."

Erin, o erkekle yalnız... damarlarında panik hissi uyandırdı. Erin güçlüydü ama ne yapacağı belli olmazdı, özellikle de onları bu *Mevirax*'lara satmak üzere olduğunu düşünürsek.

Erin şimdi orada mıydı? Onlarla birlikte mi?

Cruxan ona yaklaştı, ayak sesleri yeri kaplayan siyah kumda çıtırdıyordu. "Çoktan gittiler Crystal." Sarsıldı, onun sesini duydu

dudaklarındaki isim. "Muhtemelen dün gece bile."

"Hayır," dedi başını sallayarak, onun söylediklerine inanmak istemiyordu.

"Hayır, buralarda olmalılar."

"Kadın..."

Crystal'ın omuzları çöktü. Luxiria çölüne doğru baktı. Eğer o erkek bir hovercraft aldıysa, hangi yöne gittikleri belli değildi. Ama sonra hatırladı.

"Onları takip edebilirsin, değil mi?" diye sordu, aniden umutlanmıştı, genişleyen gözleri Cruxan'a bakıyordu. "Bizi buraya kadar takip ettin."

"*Tev*, ama *izler* vardı, dişi," dedi nazikçe. "Ve sen." "Ben mi?"

Başını salladı. "Kokun. Tuniğinin şeritlerini bulmam için bırakmışsın. Beni sana yönlendirdiler."

"Oh," dedi usulca. "Ve sen... Erin'in kokusunu aynı şekilde alamıyor musun? Belki o da benim gibi iz bırakmıştır."

"O benim dişim değil," dedi ve Crystal'ın nabzı boğazında atmaya başladı. "Senin kokun benim için her zaman daha güçlü, daha etkili olacak."

Bunu o kadar kolay söylemişti ki. Bu kelimelere, onların ardındaki anlama takılıp kalmak istemedi.

"Denemek zorundayız," dedi ona bakarak. "Lütfen. O... o benim için bir kız kardeş gibi. Onu burada o erkekle bırakamam."

Cruxan onun bakışlarını tuttu. Crystal yalvarmaktan çekinmezdi, özellikle de Erin'i kurtaracaksa.

Ona ne zaman teslim olduğunu gördü. Bu, hissetmeye alışık olduğu bir şey değildi. Zafer.

Umutla, nefes nefese, onun terk edilmiş kum aracına gidişini izledi. İçine atladı, çalıştırmaya çalıştı. Motor çalışmayınca, konsolun altında kayboldu ama sessiz laneti kadının midesini bulandırdı.

Tekrar ortaya çıktığında ona "Başlangıç kapsülünü yok etti" dedi.

Onun ne söylediğini anladı. "Bizi burada mı *bıraktı*?" diye sordu.

"Peşine düşmemizi istemedi," dedi Cruxan, kum aracından aşağı atlarken, bu kadar büyük biri için şaşırtıcı derecede zarif bir iniş yaptı.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu usulca, korkmamaya çalışarak. Altın Şehir'den çok ama çok uzaktaydılar, o kadarını biliyordu. Bütün gün o lanet kum gemisiyle yolculuk etmişlerdi ve bu enayi çok *hızlı* gidebiliyordu. "Erin'i nasıl bulacağız?"

Cruxan ona yaklaşarak, "Merak etme, kadın," dedi. Adamın eli kolunu kavradığında vücudu sarsıldı. İrkilerek gözlerini Cruxan'a dikti. O kadar yakındı ve vücudu o kadar büyüktü ki etrafını göremiyordu. Yine de, uzun kollu gömleğinin, vücudundan bir bornoz gibi sarkan gömleğinin katmanında bile onun nabız gibi atan sıcaklığını hissetti. "Onu hâlâ bulabiliriz."

"Nasıl?"

"Hovercraft'ımda Jaxor'an'ın bilmemesi gereken bir yer belirleyici var. Onu takip edebilmemiz için bir İletişim sistemine erişimimiz olması gerekiyor ama takip *edebiliriz*."

"Tamam," dedi yavaşça, bir umut tomurcuğu çiçek açmaya başlamıştı.

"Peki en yakın Com sistemi nerede? Altın Şehir'de mi?"

"*Nix*," dedi. "*Kroratax*."

İsim tanıdık gelmişti. Yerini bulması biraz zaman aldı ama sonra hatırladı. "Orası Beks'in yaşadığı yer. Lihvan'la mı?"

"*Tev*," dedi Cruxan başını eğerek. "Kendisi o karakolun Büyükelçisi. Yürüyerek ulaşmamız belki de beş açıklık sürecek."

"Beş *gün* mü?" diye sordu inanamayarak. "Neden Altın Şehir'e geri dönmüyoruz? O kadar uzun sürmez herhalde."

"Çünkü buraya yolculuk ettiğinizde bu toprakları gördünüz," dedi. "Burası affetmeyen bir toprak. Su yok, av hayvanı yok. Gündüzler sıcak, geceler soğuk."

Crystal şimdi anlıyordu. Daha kısa bir mesafe olabilirdi ama daha tehlikeliydi.

Adam kızın yüzündeki korkuyu görmüş olmalı ki, diğer eliyle kızın diğer kolunu kavradı ve onu önünde tutmaya başladı. Gözlerini kırptırdı, adamın yakınlığından, özellikle de onun gibi çıplak göğüslü olmasından telaşlanmamaya çalışıyordu. O anda bile adamın vücudundan akan ısı *dalgalarını* hissedebiliyordu.

Çölde cesur olursak geceleri beni sıcak tutabilir, diye fısıldadı zihni.

Bu düşünce bir anda aklına geldi ve onu şok ederek neredeyse nefesini kesecekti. Ama bu düşünceyi bir görüntü takip etti ve onu görmeden edemedi. Onlar, kıvrılmışlar. Kadın, o sıcak, yontulmuş teni okşuyor, çizgileri ve çukurları okşuyor, onları hissederek ezberliyordu. Adam, onu izliyordu, elleri aşağı inerken gözlerinde arzu vardı-

Crystal onun uyarılmışlığının kokusunu alabildiğini çok geç hatırladı. O sabah *ikinci* kez kalçalarının arasındaki zonklamayı hissettiğinde, adam sert bir inilti çıkardı ve onu serbest bıraktı.

Crystal nefes nefese kaldı, titreyen bacakları üzerinde biraz tökezledi ve "Üzgünüm-" diye söze başladı.

"Bir daha özür dileme, *lüksiva*," diye homurdandı, sesi daha önce olduğundan daha derindi.

Luxiva.

Crystal dönüyormuş gibi hissediyordu. Bu kelimeyi biliyordu. Ne anlama geldiğini biliyordu.

Onunla yalnız başına beş gün *dayanabilecek* miydi? Pişman olacağı bir şey yapmadan, gömülü kalması daha iyi olan eski anıları geri getirebilecek bir şey yapmadan onunla beş gün hayatta kalabilecek miydi?

Yapmak zorundaydı.

Erin'in hatırı için.

"Biz sadece..." Crystal nefes aldı, ona baktı, gözlerini kaçırdı ve sonra gözleriyle buluştu. "Bunu unutabilir miyiz?"

Bakışları daraldı. "Neyi unutayım?" Bunu ona söyletecek miydi?

Omurgasını çelikleştirdi. "Şu anda önceliğim Erin'i bulmak. Eğer bu, bu çılgın gezegenin vahşi doğasında birlikte yürümemiz gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman tamam. Benim senin eşin olduğuma inandığını biliyorum ama bunu aramızda tamamen profesyonelce tutarsan memnun olurum."

"Profesyonel," diye yavaşça tekrarladı, her heceyi uzatarak yüzünün yanmasına neden oldu.

"Evet," dedi Crystal. "Hiçbir şey olmasını istemiyorum. Seninle bir ilişki, seks ya da *herhangi bir şey* istemiyorum." Utanç karnına yayıldı ama kelimeleri zorla çıkardı. Ve bu sadece seninle değil. Bunları *kimseyle* istemiyorum."

Yüzü karardı ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Ben..." diye devam etti, bunu en iyi nasıl açıklayacağını düşünüyordu. "Ben..."

Haklı değilim, diyecekti ama kendisi hakkında bunu söylemek istemedi. Kulağa aşağılayıcı geliyordu ve kendini aşağılamaktan bıkmıştı.

"Tek başıma daha iyiyim," diye karar verdi sonunda. "Sadece bunu peşinen bilmeni istiyorum."

"Korkmuşsun," dedi Cruxan, sanki yeni farkına varıyormuş gibi başını yana eğerek, sesi farkındalıkla parlıyordu.

"Neyden korkuyorsun?" diye alay etti, ama sesi kendi kulaklarına bile gergin geliyordu.

"Benden," diye homurdandı, tekrar öne çıktı ve onun boşluğuna doğru bastırdı. Crystal'ın dudakları aralandı. "Bizden. Çünkü sen de bunu hissediyorsun. Benim senin için kim olduğumu ve senin benim için kim olduğunu biliyorsun."

"Bu doğru değil."

"Beni hissettin," diye mırıldandı, gözleri ona dikilmişti. "Dün gece. Ben daha kendimi tanıtmadan önce açıklıktayken."

Crystal başını salladı, inkâr etmek istiyordu. İnkâr etmenin eşiğindeydi.

"Tev. Orada olduğumu biliyordun. İçinde bir kıpırtı hissettin. Tek bir ses bile çıkarmamış olmama rağmen karanlığın içinde bana doğru baktın," dedi.

Crystal onun sözlerini inkâr etmek istedi. Ama yapamayacağını anladı. Bu onu daha da büyük bir yalancı yaptı. Ve belki de bir kez olsun, yarı gizli yalanların değil, gerçeklerin arasında yaşamak istiyordu.

"İçgüdülerim tam o anda senin için uyandı," diye bilgilendirdi onu. "Bunu hissettin mi?"

Bu çok fazlaydı. Bunu yapamazdı. Şu anda yapamazdı.

Adam bir adım daha yaklaştığında, kadın onu durdurmak için elini uzattı. Avucu adamın çıplak etine, güçlü karnının üzerindeki kas dalgalanmalarının hemen üzerine bastırdı. Adam sıcaktı, teni alev alev yanıyordu.

Gerçek şu ki... bir şeyler hissetmişti. Bunu açıklayamazdı, ne o zaman ne de şimdi. Ve kesinlikle ona da. Ama kendi kendine, sessizce, kendi zihninin güvenliğinde, *bir şeyler* hissettiğini itiraf edebilirdi.

Onu aynı anda hem korkutan, hem canlandıran, hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran bir şey.

"Bence," dedi kısa bir sessizlik anından sonra, onun sıcaklığının eline aktığını hissederek, "harekete geçmeliyiz. Önümüzde uzun bir yol var ve neredeyse öğlen oldu."

Cruxan'ın ağzı küçük bir çizgi halinde inceldi, hayal kırıklığı garip yüz hatlarında belirgindi.

Crystal ondan bir adım uzaklaşırken garip bir suçluluk duygusuyla elini geri çekti.

Sırtını dönerek ormana baktı, diğer tarafa ulaşmanın ne kadar süreceğini merak ediyor, arkasında sessizce duran erkekten başka bir şey düşünmeye çalışıyordu.

Tam onun daha fazla bir şey söylemeyeceğini düşündüğü anda, "İstediğin kadar inkâr et, kadın. Ama Kader'in iradesini ortaya koymanın bir yolu vardır. Kaderimizde bu var. Ne istersek isteyelim bunu değiştiremeyiz."

Şok olmuş bir halde başını ona doğru çevirdi.

Biz mi? O da mı bunu istemiyordu? Ve bu fark ediş neden içinde küçük bir sızıya yol açtı? Bu onu rahatlatmalıydı, incitmemeliydi.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var, kadın, ben çok kararlı bir erkeğim. Bir şey istediğimde, onu elde ederim. En dipten yukarı tırmanmam gerekirse, tırmanırım. Daha önce de yaptım."

Crystal başını salladı. "Cruxan..."

"Seni kazanacağım. *Benim senin* olduğum kadar sen de *benimsin*. Henüz bunun farkında olmayabilirsin," dedi usulca, "ama olacaksın."

Bir tehdidi nasıl bu kadar cazip hale getirebildi?

"Kazanılmak istemezsem beni kazanamazsın," dedi, tonu sertleşmişti. "Ve *benim* hakkımda bilmen gereken bir şey varsa, o da küstah, zorba ve kibirli erkeklerden hoşlanmadığımdır."

Cruxan o kadar ani ve parlak bir şekilde sırttı ki bir an için ne düşündüğünü unuttu.

"O halde benim dünyalı değil de Luxiria'lı bir savaşçı olmam büyük bir şans."

Ona bakakaldı.

Sonra mavi gözleri parlayarak mırıldandı: "Ve o küçük pençelerini istediğin zaman üzerimde keskinleştirebilirsin, *luxiva*. Bunu sadece memnuniyetle karşılamakla kalmam..." Adam yaklaştığında nefesi kesildi, gözleri büyüdü. "*Hoşuma* gitti."

Bu sözler üzerine karnı gerçekten de titredi. İniltisini tutmayı başardığında şaşırdı.

Sonra geri çekildi. Kadın odaklanmaya, beynini az önce işgal eden sisten kurtarmaya çalışırken gökyüzüne baktı.

Gözleri ona döndüğünde çenesini tekrar ormana doğru salladı. "*Kroratax* o yönde. Hazır mısınız?"

Öyle miydi?

Hayır.

Kesinlikle

hayır.

Ama o bir yalancıydı, köşeye sıkışmıştı.

O da "Evet, öyleyim." dedi.

"O halde başlıyoruz," dedi, ama bunu söylerken gözleri parlıyordu.

Crystal onun sadece seyahatlerinden bahsetmediği izlenimine k a p ı l d ı .

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

I Crystal, Luxiria'nın vahşi doğasında olmanın garip bir his olduğuna karar verdi. Sadece yabancı bir gezegen ya da yabancı bir *deneyim* olduğu için değil, sadece *dışarıda* olduğu için. Temiz hava almak, hareket etmek

Kubbeli evlerinde tabletine bakmak yerine etrafına, doğaya bakıyor.

Yorulmuştu. Hatta biraz nefes nefese kalmıştı ve sadece birkaç saattir düz bir zeminde yürüyorlardı. Sıradağlara tırmanıyor ya da *koşuyor* gibi değillerdi.

Bu onu biraz utandırdı. Crystal hiçbir zaman atletik bir tip olmamıştı. Hiçbir zaman okulda spor yapan zayıf bir kız olmamıştı. Her zaman tombul bir kız olmuştu ama Leo'yla birlikteyken çok kilo vermiş, Leo'dan *sonra* da birazını geri almıştı.

Yıllardır spor salonuna gitmemişti ve son bir aydır -belki de iki ya da üç aydır, kesin olarak söyleyemiyordu- Dünya'dan uzaktaydı.

Bu uzun zamandır yaptığı en fazla egzersizdi ve Cruxan'ın onun kesik kesik nefes alışlarını duyabilmesi onu utandırıyor. Özellikle de Cruxan'ın hayatının baharında olduğu ve muhtemelen şimdiye kadar gördüğü fiziksel olarak en formda varlık olduğu düşünüldüğünde.

Ormanın çok büyük olduğunu hemen fark etti. Cruxan'ın hovercraft'ının gittiğini öğrendikten sonra, bir gece önce kamp kurdukları yere geri dönmüşler ve sağ taraflarında yükselen dağların kıvrımını takip ederek ötesine geçmişlerdi; dağlar tepelerinde yükseliyor, güneş ışığını engelliyor ve titremesi zor bir ürperti yaratıyordu.

Ona gömleğini verdiği için minnettardı. Çok nazik bir davranıştı ve doğrusu Crystal nazik erkeklerle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Jaxor'an'ın kum teknesinden ayrıldıklarından beri sessizlik içinde yürüyorlardı ama Crystal'ın midesi aniden bunu bozmaya karar verdi ve yüksek sesle hırlamaya başladı.

Bir elini karnına bastırarak Cruxan'a baktı, duymamış olmasını umuyordu... bir mil ötede olsaydı muhtemelen duyacağını hatırlamadan önce.

Lanet olsun.

Bir gece önce Jaxor'an onlara kurutulmuş et verdiği için beri bir şey yememişti. Ama dün yediği tek şey buydu; Jaxor'an'ın onlar için planladığı şey konusunda gergin ve korkmuş bir halde, onun yemeğini daha fazla hazmedemedi önce sadece iki kuru şerit yemişti.

Bu yüzden vücudunun ihtiyaçlarını şimdi dile getirmesi şaşırtıcı değildi.

Cruxan kısa bir süre durup ona baktı. Son birkaç saattir onu takip ediyordu, hemen peşindeydi. Zamanının çoğunu onun sırtına ya da kıkına hayranlık duymamaya çalışarak geçirmişti. Ama bu çok zordu.

"Hançeri bana ver kadın," dediğinde aralarındaki sessizliği bozdu.

Gözlerini kırıştırdıktan sonra hâlâ elinde sıkılı duran tabancaya baktı. O kadar uzun zamandır taşıyordu ki, açıkçası onu unutmuştu.

"Neden?" diye sordu, tereddütle uzatırken bile. "Sana yiyecek bulmak için," dedi adam.

"Oh," diye mırıldandı dudağını ısırarak. "Sorun değil. Bir yerde kamp kurana kadar bekleyebilirim."

Cruxan başını ağaçların gölgesine doğru eğdi ve tepesindeki dağın kenarlı kayalıklarını aşarak gökyüzüne baktı. Gökyüzünün rengi o sabahtan beri değişmemişti ve bu ona tuhaf gelmişti.

"Bu gece fırtına çıkabilir," dedi ona dönüp bakarak. "Havada oluşan kokuyu alabiliyorum. Erkenden kamp kurmak ve yarın için vücudumuzu yenilemek akıllıca olur."

Acaba fiziksel olarak ne kadar bitkin olduğunu fark etmiş miydi?

"Fırtına mı?" diye sordu, gökyüzüne bakarak, onun ne yaptığını hissetmese de.

"Endişelenme dişi," diye mırıldandı. "Seni güvende tutacağım."

Crystal'ın bakışları yere kaydı, kalbi bu sözler karşısında hızlandı. "Bir fırtınayla başa çıkabilirim," demeyi düşündü.

Göz ucuyla adamın dudaklarının titrediğini gördü.

"Ama benimle başa çıkabilir misin, *luxiva*?" diye sordu, sesi mırıltı gibiydi. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kadın cevap veremedi, adamın gözlerinin arkasındaki bir şeye odaklandığını gördü. Birden hançer elinden fırlayarak yanındaki havayı karıştırdı. Nefes nefese kaldı ama hançerin onlardan birkaç metre ötede *bir* şeye temas ettiğini duydu.

Şaşkınlıkla ağzı açık kalan kadın, adamın hançeri attığı yere doğru yürümesini izledi ve hayretler içinde, tüylü antenleri ve uzun cılız bacakları olan küçük, siyah bir yaratığın hançerin sivri ucuna temiz bir şekilde saplandığını gördü.

Cruxan kılıcını zavallı yaratıktan çekip aldı, hareketsiz bedenine bir şeyler mırıldandıktan sonra hantal adımlarla ona doğru döndü.

Crystal gözlerini kırpıştırarak ona baktı, bakışları ondan hayvana doğru gidip geliyordu. Adamın bunu ne kadar çabuk, ne kadar etkili bir şekilde yaptığına hâlâ inanamıyordu.

Ormanda böyle yaratıklar *olduğunu* fark etmemişti bile. Hiç duymamış ya da görmemişti.

Ama Cruxan'ın vardı. Tabii ki vardı.

Ona, "Şimdi uygun bir kamp bulalım ki dişimi besleyebileyim" dedi.

Bir kamp bulduklarında dışarısı *hâlâ* aydınlıktı. Cruxan bir kamp bulduğunda. Crystal pek açık hava meraklısı sayılmazdı, o yüzden ne arayacağını bilemezdi. Ama Cruxan biliyordu.

Sıradağlara daha yakın bir yer seçti, hemen yanında sıkışmıştı. Orada onları yağmurdan koruyabilecek kayalık bir çıkıntıya sahip küçük bir nokta vardı. Cruxan başını sallayıp "Bu gece burada kalacağız," demeden önce uzun süre etrafı inceledi.

Sonra işe koyuldu. Crystal, yol boyunca topladığı malzemelerle ateş yakmaya başladığında onu garip bir hayranlıkla izledi. Hiç vakit kaybetmeden, tıpkı önceki gece olduğu gibi, kükreyerek canlandı. Sonra hançeri dağın duvarına götürdü ve alevlerin yakınına koyduğu küçük bir levhayı yonttu.

Sonra dönüp ona baktı. "Su kabağı bulmam gerekecek. Kısa süre içinde döneceğim."

"Yardım edeyim," dedi Crystal, ağrıyan ayaklarının üzerinde doğrulmaya başlamıştı bile. *Hâlâ* yalınayak olduğu düşünülürse, orman zemininin yosunlarla kaplı yumuşaklığına şükreliyordu.

"*Nix*," diye mırıldandı. "Dinlen. Ateşle ilgilen. Uzun süreliğine gitmeyeceğim." Kız itiraz edemedi gitti.

Ateşle ilgilenin. Ateş gürül gürül yanıyordu ve sönme tehlikesi yoktu. Yine de, bir süre sonra, sırf *bir şeyler* yaptığını hissetmek için topladığı *pillerva* kabuğu şeritlerinden birini alevlerin üzerine attı. Kararmasını, kıvrılmasını ve gevrekleşmesini izledi.

Crystal, Cruxan'ın gömleğinin altında bile titriyordu. Hava gittikçe soğuyordu ve açıkta kalan bacaklarının üzerinde tüyleri diken diken oldu. Erin'i, onun nasıl hissettiğini merak ediyor ve erkeğin ona iyi davrandığını umuyordu.

Alevlere bakarken, o erkekle ilgili daha önceki şüphelerini düşündü. Jaxor'an. Dikkatinin nasıl da Erin'in üzerinde olduğunu, onun tarafından nasıl da *çekilmiş* gibi görüldüğünü. İstemedi de olsa.

Erin'in onun eşi olduğunu düşünmüş olabilir miydi? Erin hiçbir tanıma belirtisi göstermemişti, hiçbir farkındalık yoktu.

Benim yaptığım gibi değil, diye fısıldadı hain zihni. Bu düşünceyi iterek doğruldu.

Sağ tarafındaki bir çıtırtı başını çevirmesine neden oldu ve Cruxan'ı küçük açıklıklarına yeniden girerken buldu, kolları pek çok şeyle doluydu.

Düşüncelere dalmışken adamın onu incelediğini fark etti. "Ne düşünüyorsun kadın?" diye sordu usulca, ateşin yanına çömelerek, Onun yanına, tüm yeni malzemelerini ağaç kabuğu yığınının yanına bıraktı.

Kuru dudaklarını yaladı, adamın kendisine ne kadar yakın olduğunu farkındaydı. Onu düşündüğünü, onun yanında neler hissettiğini ona söylemek istemiyordu.

Bunun yerine, "Sence o erkek -Jaxor'an- Erin'e zarar verir mi?" diye sordu.

"*Nix*," diye cevap verdi Cruxan hemen, bu onu şaşırtmıştı.

"Bunu nereden biliyorsun? Onu tanıyor musun?"

Cruxan dün gece Jaxor'an'ın onları tuttuğu açıklığa ilk girdiğinde konuşmuşlardı. Luxirian dilinde olmasına rağmen, sanki geçmişte iyi tanışmışlar gibi gergin bir aşinalık vardı.

"*Tev*," dedi Cruxan, dağdan yontulmuş bir taş parçası almış gibi garip görünümlü yuvarlak ampulleri ateşe yaklaştırarak. "Bir zamanlar arkadaştık."

Bu onun başlamasına neden oldu. "Öyle miydin?" "Jaxor'an, Vaxa'an'ın tek kan kardeşi."

"Ne?" diye fısıldadı, haber karşısında şok olmuştu. "Ama-ama Vaxa'an *Başbakan*."

"Ve Jaxor'an teorik olarak sıradaki kişi, eğer Vaxa'an'a bir şey olursa, eğer hiç çocuğu olmazsa."

"Anlamıyorum," dedi sessizce. "O zaman bizi neden kaçırsın ki?" "Veba Luxiria'yı vurduktan kısa bir süre sonra, Vaxa'an ve Jaxor'an Jaxor'an Altın Şehir'i terk etti. Belki kederden, belki öfkeden, belki de her ikisinden... ama gitti. *Mevirax*'ı aramak için gittiği söyleniyordu, ama nedenini bilmiyoruz. Onu en son o zaman görmüştük."

"Düne kadar," diye bitirdi Crystal, ona bakarken dudakları farkına vararak aralandı.

Başını eğdi, mavi gözleri ona dikilmişti. "*Tev*."

"İnsanlar değişebilir," diye fısıldadı Crystal usulca. Veba hakkında duyduğu konuşmalardan bir araya getirdiği kadarıyla, bu olay on yıldan fazla bir süre önce gerçekleşmişti. "On yıl bir insanı değiştirebilir. Ona zarar vermeyeceğinden nasıl emin olabilirsin? Dönüştüğü kişiyi tanımıyor olabilirsin."

Cruxan'ın bakışlarında bir şey değişti ve ne düşündüğünü merak etmesine neden oldu. "Yapmayacak, dişi."

"Ama bizi *Mevirax*'a teslim etmek üzereydi," diye itiraz etti.

Cruxan basitçe, "Öyle bir şey yapmazdı," dedi.

"Bunu *nereden* biliyorsun?"

"Çünkü Jaxor'an'ın İçgüdü'sü Erin için uyandı. O onun eşi."

Crystal küçük bir nefes verdi, şüpheleri gerçeğe dönüşüyordu. Omuzları çöktü ama doğrusunu söylemek gerekirse bir yanı rahatlamıştı. Duyduğuna göre Luxirian erkekleri dişilerinin üzerine titrerdi. Kendi arkadaşlarında ve onların erkeklerinde *gördüklerinden* bunun doğru olduğunu biliyordu.

Belki de Erin *onun* için tehlikede değildi.

Yine de dışarıdaydı. Onunla yalnızdı. Kim bilir neler olabilirdi.

Cruxan onu inceleyerek, "Bunu öğrendiğine şaşırmadın," dedi.

Crystal onun bakışlarıyla buluşmadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. "O... ondan etkilenmiş gibiydi," diye itiraf etti Crystal.

Cruxan'ın başı eğildi. Ona baktığını fark etmesi biraz zaman aldı, yüz hatlarına yayılan sıcak, bilgili ifadeye bakıyordu. İrkilerek boğazını temizledi ve başını tekrar ateşe çevirdi.

Konuyu değiştirerek, bulduğu garip ampulleri işaret ederek, "Bunlar ne?" diye sordu.

Bakışlarından Cruxan'ın ne yaptığını bildiği anlaşıyordu ama "Su kabağı" dediğinde rahatladı. Nadir bir çeşit olmasına rağmen pek görmedim."

Cruxan daha önce öldürdüğü yaratığı kaldırdı ve aralarında duran hançeri aldı. Crystal bu işin böyle yapıldığını biliyordu. Yine de onun etin derisini yüzmesini ve temizlemesini izlemek zordu, yine de bu işi hızlı ve ustalıkla yapıyordu.

Çok geçmeden, ateşe yakın bir yerde ısıttığı dağ taşının üzerine kırmızımsı mor etten ince filetolar yerleştirdi. Et hemen cızırdayarak pişti ve kokusu midesinin bir kez daha guruldamasına neden oldu.

Cruxan ateşten ampullerden birini aldı ve tepesine küçük bir çentik açtı. Sonra kanlı ellerinin üzerine dökerek temizledi. Boşaldıktan sonra onu kenara fırlattı ve bir çentik daha attı.

Kadına uzattı. "İç, kadın."

Crystal tereddütle onun elinden aldı. Adamın ellerini yıkamak için kullandığı sıvının biraz bulanık görüldüğünü hatırlayarak dikkatle baktı. "Güvenli mi?"

"Tev," dedi. "Önce benim içmemi ister misin?"

Biraz rahatladı ve başını salladı. Bunu bilmenin tek yolu denemektir ve burada şişe suyu ya da çeşme olmayacağını düşünürsek çok seçici olamayacağını anladı.

Tereddütle dudaklarını adamın açtığı çentiğın üzerine yerleştirdi ve ampulü yukarı kaldırdı. Su diline çarptığında şaşkın bir ses çıkardı. "Çok tatlı," diye haykırdı geri çekildiğinde.

Onu izliyordu, bakışlarında üzerinde durmak istemediğı bir şey vardı. Ama sonra kaşlarını çatı ve "Bu kötü mü?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Sadece şaşırtıcı."

"Bu nadir bir çeşittir," diye tekrarladı. "Tadı diğer su kabaklarından farklıdır. Luxirianlar bu tadı tercih etmezler. Ya siz?"

"Evet," dedi. Şimdi düşününce, Luxirian yemeklerinde hiç tatlandırıcı olmadığını fark etti. Çoğunlukla et bazlıydı ve tatlılar yerine ekşi meyveler kullanılıyordu. Hah. Luxirianlar şekeri sevmiyorlardı, diye düşündü.

Cruxan ateşin kenarından bir su kabağı koparıp çentikledikten sonra içtiğinde şüpheleri doğrulanmıştı. Bir an için donup kaldı, onu izledi. Boğazının sütunu güçlü ve uzundu ve içtikçe sallanıyordu.

Kabağı boşalttığında tadını alınca yüzünü buruşturdu ve yüzündeki ifade onu bile şaşırtan beklenmedik bir kıkırdamaya neden oldu.

Cruxan'ın yüzü bunu duyunca yumuşadı, bu da kalbinin küt küt atmasına neden oldu. "Sanırım tatlı şeyleri sevmiyorsun," diye yorumladı, bir tane daha alarak

ampulden bir yudum aldı. Çok lezzetliydi ve şimdiden bir tane daha gözüne kestirmişti. "Tatlı şeyleri severim," diye düzeltti ama ses tonu kızın kızarmasına neden oldu. O

yiyecek ya da içeceklerden bahsetmiyordu.

Kaçın, kaçın, kaçın.

"Eti çevirmeliyim," diye mırıldandı, ateşin etrafında ondan biraz uzaklaşarak. *Pillerva* kabuğundan bir parça aldı ve onu bir spatula gibi kullanarak eti elinden geldiğince ters çevirdi.

Neyse ki Cruxan eti pişirirken artık onunla flört etmeye çalışmadı ve hayatı buna bağlıymış gibi izledi. Gergin bir anın ardından arkasını döndü ve yanında getirdiği diğer malzemeleri karıştırmaya başladı.

Onları ayıkladıktan sonra, o günkü yürüyüşlerinde gördüğünü kısaca hatırladığı bir bitkiye ait uzun siyah bir sap aldı. Pençelerinden biriyle kesip açtı ve içinden yapışkan, berrak bir meyve suyu çıktı.

Bakışları ona doğru yöneldi. "Buraya gel, *luxiva*."

Nefesi kesildi. Kız ona doğru hiçbir hareket yapmayınca, adamın dudakları kıpırdadı ve yanına gelerek ateşin yanında önünde çömeldi.

Parmağını yapışkan maddeye batırdı ve yüzüne, alnına, kendini kestiği yere dokunmak için hareket etti.

"Bana böyle hitap etmemelisin." Ne söylediğinin farkına bile varmadan kelimeler ağzından çıkmıştı.

Parmağı durakladı. Bakışları kızın alnından gözlerine doğru kaydı. Çok yakındılar. O kadar yakındı ki, istek ve sinirden başı dönüyordu. Adamın gözlerinde, irislerinin maviler arasında nasıl gidip geldiğini görebiliyordu. Bazı iplikler açıktı, bazıları ise siyah görünecek kadar koyu. İçindeki her şey başka tarafa bakması gerektiğini haykırırsa da başka tarafa bakamadığını fark etti.

"Sen benim için busun," diye cevap verdi sessizce.

Yanlarındaki ateş yüksek sesle çıtırdadı ve Crystal yeterince hava alamadığını hissederek yutkundu.

"Sana zaten söyledim-"

"Benimle seks dahil hiçbir şey istemediğini," diye bitirdi, ama bunu söylerken kaşlarını çattı.

Yavaşça, soğuk ve yapışkan maddeyle kaplı parmak ucunu alnındaki kesiğin üzerinde gezdirdi. Kısa bir an için gözlerini kapattı.

Nasıl olurdu? Onunla nasıl olurdu? Hayatı boyunca berbat, zehirli bir ilişki yaşamıştı. Ama sonra etrafına baktı.

arkadaşlarına, kız kardeşleri olarak gördüğü, eşleri tarafından sevilen ve el üstünde tutulan kadınlara. Crystal kıskandığını kendine itiraf edebilirdi. Çok kıskanmıştı çünkü böyle bir aşkı hiç tatmamıştı. Sadece ailevi aşkı. Leo onu bir zamanlar sevmiş olabilirdi ama bu, en başta asla istememesi gereken korkunç, karanlık bir aşktı.

Böyle olmak istemiyordu. Erkeklerin yanında hep temkinli. Her zaman şüpheliydi. Kadın arkadaşlarının yanında kendini kendisi gibi hissediyordu. Olduğu kişiyi seviyordu çünkü o zamanlar etrafında duvarlar yoktu, baskı yoktu. Kendi eşi olduğunu iddia eden bir erkekle bu şekilde olabilseydi nasıl olurdu?

Bu düşünceyle gözlerinin kenarları yaşardı ve utancından bir tanesi kaçıp yanağından aşağı yuvarlandı.

Cruxan hırıltılı bir ses çıkardı ve parmağı kızın teninde durakladı.

"*Luxiva*," diye mırıldandı, sesi kederliydi. "Nedir bu?" "Lütfen," diye fısıldadı kadın, ona bakarak. "*Lütfen*."

Ne için yalvardığını bile bilmiyordu. Kaşları çatıldı.

"Sana istediğini veremem Cruxan," diye fısıldadı sonunda. "Ne istediğimi bilmiyorsun, kadın," diye yumuşak bir cevap verdi.

Nefesi kesildi. Ne olduğunu söyleyemese de aralarında bir şeyler geçti ve o an kendini fazlasıyla samimi, fazlasıyla savunmasız hissetti.

Burnuna yanık et kokusu geldi ve arkasını dönerek kabuklu spatulasını aldı ve filetoları tekrar çevirdi. Dünya sanki Cruxan'a yakın olmak, o güzel gözlere bakmak her şeyi yok etmiş gibi etrafından akıp gidiyordu.

Ve sanki hayat yeniden başlamış gibi, işte o zaman yağmurlar başladı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"F

lütfe."

Cruxan onun ses tonundaki gerginliği duymuştu ama endişeliydi. İnsanların kırılğanlığını bir kez daha hatırladı.

Dişlerinin takırdadığını duyarken dişisinin titremesini izledi. Ona bakarken yumruklarını sıktı ve sönme tehlikesiyle karşı karşıya olan ateşi korumak için yağmuru vücudundan uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı.

Fırtına aniden bastırdı. Cruxan lanet okudu, şimdi daha uygun bir kamp bulamadığı için pişmanlık duyuyordu. Belki de dağda bir mağara.

Gökyüzü kükredi. Gökyüzünün çıkardığı her gök gürültülü iniltiyle birlikte dağ da sarsılıyor gibiydi. Üzerlerine yağmur tabakaları yağıyordu ve tepedeki küçük çıkıntı onları yağmurdan korumak için çok az işe yarıyordu.

Luxiva üşümüştü. Sırılsıklamdı, altın rengi saçları solgun yanaklarına ve boynuna yapışmıştı. Kollarını vücuduna sarmıştı ve her titreyişinde kükrete isteği duyuyordu. İçindeki her şey çalkantı içindeydi. Kendisini ısıtmasına izin vermesi için ona yalvarıyordu. Soğuğun sertliğini hissetmiyordu, onun gibi değil.

Yağmurlar geldiğinde yavaş başlamıştı. Ancak gökyüzü karardıkça, gece çökmeye başladıkça, yağmurun şiddeti de arttı.

Ve Cruxan dişisini soğuktan korumak için hiçbir şey yapamadı. Onun acı çekmesini izlerken çaresizdi. Hovercraft'ında kürkleri ve erzakları vardı,

Böyle acil durumlar için. Şimdi ona hiçbir şey veremezdi.

Onun ateşi dışında. Onu da kabul etmeyecekti.

Ateş titriyordu, nemliydi. Her an sönebilir, tek ısı kaynağı da yok olabilirdi. Cruxan, dişisi inatçı olmaya devam ederse o zaman ne olacağından korkuyordu.

Çenesi sertleşti.

Sanki cevap verir gibi, alevlerin sonuncusu son bir parıltı verdi... ve sonra onları karanlıkta bırakarak söndü.

Cruxan Crystal'ı hâlâ görebiliyordu ama onun kendisini göremeyeceğini biliyordu. Ateşin ışığı olmadan olmazdı.

"C-Cruxan?" Crystal seslendi, vücudu titrerken bile gözleri o n u arıyordu.

Küfretti.

"Kadın," diye homurdanarak ona doğru gitti. "Artık mazeret yok. Seni ısıtmam gerek yoksa donacaksın."

Kadının tenine dokunduğunda yine lanet etti. Tunığı, hatta onun altındaki kendi tunığı bile tamamen ıslanmıştı.

Onun için sefil bir gece olacaktı. İç vücut ısınıp yükseltmezse tehlikeli bir gece de olabilirdi. Gece daha da soğuyacaktı.

"Soyunman gerek," dedi, kızın karşı koyacağını zaten biliyordu.

Nefesini içine çekti. "*Hayır.*"

"*Crystal,*" diye ısırdı, onun anlaması için çaresizce. "Bu bizimle ilgili değil. Tenin buz gibi. Örtülerin sırlıslıkla olmuş. Sana *verebileceğim* her türlü sıcaklığı emecekler."

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi, ancak bunu söylerken dişleri takırdıyordu. "Kadın, *Lütfen.*" o mırıldandı, hacamat onu yüz. Buna rağmen İtirazlarına rağmen yanağını Cruxan'ın dokunuşuna bastırdı ve onun sıcaklığını hissetti. Bunun üzerine küçük bir inilti çıkardı ve Cruxan bu ses karşısında kanının ısındığını hissetti,

Bir kez olsun aklının bir köşesinde seks yoktu. Tek endişesi onu fırtınadan, soğuktan korumaktı. "Acını dindirmem *gerekıyor*. Lütfen izin ver. Hayatımda daha önce hiç yalvarmadım ama şimdi sana yalvarıyorum."

Bu farkındalık onu alçalttı.

Bir başka şiddetli ürperti vücudunu sarstı. Daha gecenin ilk saatleriydi. Sabah güneşi doğmadan önce hava daha ne kadar soğuyacaktı?

Gökyüzü tekrar gürledi, gürültülü ve acımasızdı ve dişisi göğsünü yırtan küçük bir korku sesi çıkardı.

"Lütfen," diye fısıldadı ona. Gökyüzü kırmızı şimşeklerle aydınlandı ve kısa süreliğine ikisini de aydınlattı. Çok solgun görünüyordu, dudakları pembe rengini kaybetmişti. Karanlık geri dönmeden önce o anda gözleri adamın yüzüne kilitlendi. "Eğer izin verirsen seni sıcak tutabilirim."

Kızın dudağını ısırmasını izledi ama dişleri o kadar çok çarptı ki dudağını bırakmak zorunda kaldı.

"F-f-f-fine," dedi sonunda, omuzları yenilgiyle çökerken, adamın içinden bir rahatlama geçti. "Ama kıyafetlerim üzerimde kalacak."

Cruxan dudaklarını birbirine bastırdı ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Hemen vücudunu indirdi ve kadın isteksizce ona doğru döndü.

"*Vrax*, dişi, donuyorsun," dedi sessizce, kadının formu çıplak göğsüne bastırıyordu.

"Özür dilerim," diye bağırdı.

"Sana özür dilemeni gerektirmeyen şeyler için özür dilemeyi bırakmanı söylemiştim," dedi nazikçe.

Onu dağın yamacına yakın olacak şekilde konumlandırdı, çıkıntı onu korumaya yardımcı oluyordu. Sırtıyla yağmurun geçmesini engelledi ve omuzlarıyla onu koruyarak yakınına bastırdı.

Sonra kolları ona dolandı ve sırtını sıkıca sardı. Tüm vücudu tepeden tırnağa titredi, ama başını sıkıştırarak yaklaştı.

Çenesinin altından, boynunun sıcaklığını emerek.

Tekrar inledi, sonunda adamın sıcaklığının bir kısmını fark etmiş gibiydi.

"Özür dilerim, kadın," diye mırıldandı. "Fırtınanın bu kadar şiddetli olacağını tahmin etmemiştim. Daha hazırlıklı olmalıydım."

Başını salladı ama cevap olarak bir şey söylemedi. Konuşması enerji gerektiriyordu ve tüm enerjisini ısınmaya odaklaması gerekiyordu. Bu düşünceyle onu daha yakına çekti ve boynuna daha derinden soktu.

Ama Cruxan'ın söylediklerinin doğru olduğu hemen anlaşıldı. Sırılsıklam giysileri ısınmasına izin vermiyordu ve Cruxan Crystal'ın da bunu fark ettiğini biliyordu.

Bir süre sonra "Kadın," diye mırıldandı. "Ben...

Ben yapamam."

"Bu bir seçenek değil."

Nefesleri hızlı hızlı geliyordu. Şimdi daha fazla titriyordu ama Cruxan yeni titremelerinin soğukla bir ilgisi olup olmadığını ve yapılması gereken şeyle ilgisi olup olmadığını sorguladı.

Kaşları çatıldı. Bu çok basit bir şeydi. Neden onu bu kadar korkutuyordu?

Daha önce ona tuniğini verdiğinde gösterdiği tepkiye bakılırsa, Cruxan onun çıplaklık konusunda utangaç olduğunu anlamıştı. Konu bu muydu?

"Sana bakmayacağıma Kaderler üzerine yemin ederim dişi," dedi aceleyle. "Sadece seni ısıtmam gerekiyor, dişi."

Titremesi azalmadı. Ardından açıklıkta uğuldayan bir rüzgâr esti ve Cruxan bunun etkisini sırtında buz gibi bir tokat gibi hissetti. Dişlerini sıktı, onun da bir kısmını hissedeceğini biliyordu.

"Ben, ben," diye başladı, gözleri karanlıkta onunkilerle buluştu, ancak Cruxan onun yüzünü bu kadar yakından bile zar zor seçebileceğini biliyordu.

Sonra onun o güzel gözlerini kapatıp, kendisini dışarıda bırakmasını izledi. İstifanın onun soğuk bedenini ağırlaştırmasını izledi. Sonraki sözleri o kadar sessizdi ki, duyuları o kadar güçlüyken bile zar zor duydu.

"Lütfen bundan faydalanmayın."

İçinden dehşet, öfke ve keder gibi bir şey kükredi, başını döndüren güçlü, etkili bir karışım. Tepki vermemek için kendini zor tuttu.

Sözlerinden, ses tonundan ve yenilgisinden mide bulandırıcı bir şüphe yükseldi.

"*Asla*," dedi, son anda yumuşatmaya çalışsa da sesi hırıltılı çıkıyordu.

Kalp atışları göğsünde fırtınayla eşleşerek gümbürdedi. Cruxan, Kirov kadar zeki olmasa da aptal değildi. Kadının sözlerinde, onu inciten her kimse onun canını yakmak istemesine neden olan bir şeyler okuyabiliyordu. Hem de defalarca.

İçgüdüğü göğsünde huzursuzca kıpırdandı; bu his, vücudunu saran ani duygu kadar tuhaftı.

Crystal'ın kolunun aralarında hareket ettiğini hissetti ve Crystal kamburunu çıkararak oturdu, parmakları onun tuniğinin eteklerindeydi.

Cruxan hemen gözlerini kapattı ve "Bakmıyorum," diyerek onu temin etti.

Ama onu duydu. Islak giysilerini çıkarırken çıkardığı kalın tokadı duydu, etinin açıklığın zeminindeki ıslak yosunlara değdiğini duydu. Kıyafetlerin sönmüş ateşin yanındaki yığına düştüğünü duydu ve sonra onun sert nefes alışını duydu.

Sonra, duyduğu değil hissettiği şey oldu. Buz gibi, yumuşak bir ten kendisinininkine değiyordu. Crystal ona doğru geldi, pozisyonuna geri dönerek onun yanına uzandı. Cruxan onu geri çekti, gözleri hâlâ kapalıydı, çakıllı meme uçlarının göğsüne değmesine aldırmadı, nefesinin boynunda dalgalanmasına aldırmadı. Kadının bacakları kıpırdadı ve Cruxan'ın hâlâ çıplak olan bacaklarına temas etti. Pantolonu ıslanmıştı ama onu çıkarmanın bir seçenek olmadığını biliyordu.

Titreyen bir nefes verdi ve adam onun hızlı kalp atışlarını duyup hissedebiliyordu.

"Daha iyi mi?" diye mırıldandı.

Bir süre sonra kolları ikisinin arasına girdi, narin ellerinin arkası adamın göğüslerinin hemen altında duruyordu.

"Evet," diye yumuşak bir cevap verdi. "Çok sıcaksın" diye itiraf ederken bile hâlâ titriyordu.

Al, diye seslendi sessizce. Hepsini al. Her şeyi al, Luxiva.

Sonunda gözlerini açtı ve onu germiş olsa da kollarını sırtına doladı.

"Gözlerinden başka hiçbir yere bakmayacağım, kadın," dedi ona nazikçe.
"Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Uzun, yorucu, sefil bir geceydi.

Ama sonunda, zamanın defalarca kanıtladığı gibi, gece geçti ve yerini sabah aldı.

Crystal ne kadar uyuyabildiğini bilmiyordu. Sarsılarak uyanmadan önce dakikalarca uyuklayıp duruyor gibiydi. Ama hatırladığı son şey uluyan, ısırarak bir rüzgâr ve Cruxan'ın sıcaklığına daha da gömülmekti. Bir sonraki uyanışında sabah olmuştu.

Nazik, sessiz, sakın bir sabah.

Yağmur hâlâ yağıyordu ama önceki gece olduğu kadar sert ya da şiddetli değildi. Daha çok, havayı sis gibi yoğun, beyaz, neredeyse gümüşü bir sisle kaplayan ağır bir çiseleme gibiydi.

Uykuda Cruxan'a daha da yaklaşmıştı. Gözlerini kırptırdı, kirpikleri Cruxan'ın üst omzuna çarptı, başı Cruxan'ın boynunun kalın sütunu tarafından o boşluğa sıkıştırılmıştı. Ön tarafları birbirine bastırılmıştı, kolları yanlarındaydı. Önü sıcaktı ama bacakları hâlâ giydiği pantolondan dolayı soğuktı. Bacaklarının birbirine dolandığını fark etmesi bir anını aldı.

Tıpkı dün geceki gibi, temkinliliği, korkusu geri döndü. Ve sıcak olmasına rağmen -çok sıcak- tereddütle başını geri çekerek adamın yüzüne baktı.

Mavi gözleri açıldı ve tek bir kasını bile oynatmadan onu izliyordu.

Crystal ne diyeceğini şaşırmıştı. Ama sözünün eri Cruxan'ın gözleri Crystal'inkilerden hiç ayrılmadı. O sabah bakışlarında farklı bir şeyler vardı. Gerçi neden... Crystal bilmek istediğinden tam olarak emin değildi.

"Ben, şey," sesi soğuktan, uykusuzluktan ve sinirden cızırtılı ve boğuktu, "şimdi giyinmek istiyorum."

Ağzından çıkan ilk kelimenin bir teşekkür olmaması onu biraz utandırdı.

Başını salladı ve gözlerini kapatarak bedenini onunkinden ayırdı ve döndü. Sırtı ona dönüktü, bu da ona umutsuzca arzuladığı mahremiyeti ve alanı sağlıyordu. Hemen sıırsıklam olmuş giysilerine uzandı. Özellikle de çiseleyen yağmur tenini ve ıslak saçlarını kaplamaya başladığından beri, özellikle de havada hala bir soğukluk varken, onları tekrar giymekten hoşlanmıyordu.

Tam o sırada kuru giysiler ve dumanı tüten bir fincan sıcak çikolata için neler vermezdi...

Önce kendi tuniğini giydi, ince ve hafif kumaş vücuduna yapışıyordu. Elleri Cruxan'ın tuniğinin üzerinde gezinirken suçluluk duygusu içini kemirdi ve "Gömleğini geri almalısın. Üşümüş olmalısın."

"Nix, dişi," diye mırıldandı, sırtı hâlâ ona dönüktü. "Sen giy."

"Ama-"

"Benim için endişelenme."

Crystal içini çekti ama sonra gömleğini başının üzerine kaldırdı, gerçi gömlek ıslak halde yirmi kilo ağırlığındaydı. Tenindeki serin ve nahoş ıslaklığı hissedince burnunu kırııştırarak, "Tamam, işim bitti," dedi.

Cruxan ona bakmak için döndü, bunu yaparken sırt kasları derisinin altında kıvrılıp bükülüyordu. Dün geceyi düşünmek istemiyordu, onun yanında çıplak yattığı, ona yaslandığı saatleri düşünmek istemiyordu.

Ama o mavi gözler onun üzerindeyken bunu yapmamak neredeyse imkânsız görünüyordu.

Bir erkekle çıplak kalmamıştı... Leo'dan beri. Bir parçası bunu özlemişti. Etin sıcaklığını, kendi bedeninin yanında başka bir bedenin hissini, bir bedenin ağırlığını.

Cruxan bozmadan önce aralarında garip bir sessizlik uzadı. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Doğrusu, kendini bitkin hissediyordu. Ağrıları vardı. Sadece bir gün önce yaptıkları yürüyüşten değil, dün gece soğuktan titreyip kaslarını germekten de.

"Ben iyiyim," dedi ona ve hiç şüphesiz görüldüğü kadar garip hissettiren küçük bir gülümseme verdi.

"Aç mısın?" diye sordu sonra.

Sis arkasında dönüyor, aniden çıkan küçük bir rüzgâr sisi dans ettiriyordu.

Gözleri yaktıkları ateşin kalıntılarına, eti pişirdikleri taşa gitti. Cruxan ona hepsini yedirmişti, defalarca itiraz etmesine rağmen kulak asmamıştı. Hepsini yiyecek kadar acıkmıştı ama bunun için acı çekmesini istemiyordu.

Bana karşı çok nazikti, birden fark etti. Kesiğiyle ilgilenmişti, çünkü yürüyüşlerinden dolayı yorgun olduğunu biliyordu, karnının doyduğundan emin olmuştu... sıcak olduğundan emin olmuştu. Kendi pahasına.

Utancı yanaklarının kızarmasına neden oldu. Adamın sorusuna cevap olarak başını salladı ve sonra sessizce, "Teşekkür ederim," dedi. Onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce yutkundu. "Cömert ve nazik davrandınız... ve ben size karşı soğuk davrandığımı hissediyorum." Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda, belki de."

Adam hâlâ onu izliyordu ve bu durum kadının omurgasının farkındalıkla karıncalanmasına neden oluyordu.

"Seni inciten kimdi, dişi?"

Bu soru nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Ne?" diye fısıldadı ve boğazında hayali bir el varmış gibi hissetti.

"Biri seni incitti. Kim olduğunu bilmek istiyorum." Kalbi sinirle ve anılarla çırpınıyordu.

"Neden birinin bana zarar verdiğini düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

Cruxan ona baktı. Uyandığında onun bakışlarında gördüğü şey buydu. Karanlık bir anlayış. Karanlık *bir bilme*.

Lütfen bundan faydalanma, diye fısıldamıştı dün gece ona, yalvarmıştı. Parçaları birleştirebilmiş miydi? Onun etrafındaki garipliği? Tereddütlerini ve zaman zaman korkusunu?

Dudaklarını birbirine bastırdı, nasıl durduracağını bilse de damarlarında panik yükseliyordu. Derin bir nefes aldı, tuttu ve hızla atan kalbini yavaşlattı.

Bir süre birlikte seyahat edeceklerdi. Dün kısa kesilmişti. Hava durumuna bakılırsa, bir mola vermezlerse yolculuklarına daha fazla zaman eklenecekti. O kadar uzun süre bu şekilde kalmak istemiyordu. Daha önce olduğu gibi korkmuş bir kız olmak istemiyordu.

Tuttuğu nefesini dışarı bıraktı.

"Senden iki şey isteyebilir miyim?" diye cüret ederek ona baktı. Aralarında sadece bir kol boyu mesafe vardı ve adamın yüzündeki gerginliği görebiliyor, ondan yayıldığını hissedebiliyordu.

"Nedir bunlar?" diye sordu.

"Birincisi... lütfen bana bu soruyu bir daha sormayın."

Bakışları daraldı ve Luxirian dilinde bir şeyler ısırdıktan sonra, "Ben senin *eşinim*. Benden bunu isteme."

Hiç tereddüt etmeden, kolayca söyledi.

"Her şeyi bilmek istiyorum," diye devam etti, bir adım daha yaklaşarak. Üzerinden garip bir enerji akıyordu. "Buna *ihtiyacım* var."

Crystal adamın omzunun arkasından baktı ve bakışlarını çok yoğun buldu. Adamın eli çenesini hafifçe kavradığında keskin bir nefes aldı.

O masmavi gözlere tekrar bakmak.

"Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum," diye mırıldandı, sesi neredeyse ıstırap doluydu. "Kendini savunmasız hissettiğinde neden benden kaçtığını bilmek istiyorum."

Bakışları onun sözlerini haklı çıkarırcasına kaydı, sonra kendini yakaladı. Kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Benim senin eşin olduğuma inanıyor olman," dedi Crystal yumuşak bir sesle, "bu benim hakkımda her şeyi bilmeyi talep etme hakkına sahip olduğun anlamına gelmez."

Adamın bakışlarındaki tartışmayı görebiliyordu, çenesi protesto için sıkılmıştı.

Yine de, "Bilmeni istersem, sana kendi zamanımda söylememe ne dersin?" diye değiştirdi.

Çenesi açılmadı ama "İkinci isteğiniz nedir, bayan?" diye sordu.

Bir nefes verdi ama basitçe, "Yeniden başlamak istiyorum," dedi. Adam şaşkın şaşkın baktı. "Yeniden başlamak mı?" diye yavaşça tekrarladı.

"Bir süre birbirimizle birlikte olacağız. Birlikte seyahat edeceğiz yani," diye düzeltti çabucak. "Aramızın bu kadar gergin olmasına gerek yok. Bunun farkındayım. Ben... ben genellikle bu kadar tedbirli değilimdir."

Cruxan onun sözleri üzerine düşündü. Sonra elini başının etrafında kıvrılan sol boynuzunun üzerinde gezdirdi.

"Benim de iki isteğim var," diye cevap vermesini beklemiyordu.

Adil olanın bu olduğunu düşünüyordu.

"Nedir onlar?" diye sordu, ses tonu tereddütle karışık.

"Öncelikle, yaptığım her eylemin, seninle ilgili her kararın senin yararına, senin güvenliğinin ve rahatının için olduğuna inanmalısın," diye gürledi.

Şaşkınlık dudaklarının aralanmasına neden oldu.

"Bu benim görevim ve senin eşin olarak benim ihtiyacım," dedi ona. Kız konuşmak için dudaklarını araladığında, aceleyle, "Ve bunu kabul etmediğini biliyorum. *Henüz kabul etmedin.* Ama ben kabul ettim ve bu sorumluluğu ciddiye alıyorum."

Ağız kapandı. Onunla tartışamazdı. Bu konuda değil. Ne kadar isterse istesin, içten içe onun haklı olduğundan şüphelendiğinde değil. "Bana karşı tereddütlüsün çünkü benden çekiniyorsun," dedi. Ses tonundan bu gerçekten nefret ettiği belliydi. "Ama sana söz veriyorum dişi, sadece Luxiria'nın bir savaşçısı olarak değil, sadece *Otala*'nın Büyükelçisi olarak değil, Başbakan'ın Büyükelçisi olarak değil, *senin erkeğin* olarak, *senin eşin* olarak, seni *asla* incitmeyeceğim. Dokunulmak istemezsen sana asla dokunmayacağım. Niyetime güvenmemen için sana asla sebep vermeyeceğim. Zamanla bana güveneceğini, verdiğim sözlere inanacağını umuyorum."

Adamın sözleri kadının içinde bir şeylerin canlanmasına neden oldu ama o bunu yuttu ve titreyen bir sesle, "Peki ikinci isteğiniz nedir?" diye sordu.

"Sana *luxiva* dememe izin verdiğin için." Gözlerini kırıştırdı.

"Benden yapmamamı istedin," diye mırıldandı, bir elini daha boynuzunun üzerinde gezdirdi, yüz ifadesi neredeyse *utangaçtı*. "Ama korkarım ki bazen ağzımdan kaçırıyorum."

Crystal titrek bir nefes verdi. Nedenini bilmiyordu ama bu istek kalbini ve onu çevreleyen bariyerleri parçalamıştı.

Bu sadece bir kelime, diye düşündü.

Ne zararı olabilir ki? Ve belli ki bu onun için önemliydi. "Kabul ediyorum," diye mırıldandı. "Sen de benimkini kabul ediyormusun?"

"*Tev,*" diye homurdandı.

"O zaman baştan başlayalım," dedi, ancak bunu nasıl yapacağını tam olarak bilmiyordu. Sevimsiz ve saçma olsa da elini ona doğru uzattı ve "Benim adım Crystal," dedi.

Kaşları çatıldı. Elini uzattığında ona baktı ve tokalaşmak için olmasa da elini tuttu. Parmakları sıcaktı ve ona dün geceyi hatırlatıyordu.

"Biliyorum," dedi yavaşça, kafası karışmış bir halde.

Onun tepkisi karşısında küçük, mahcup bir gülümsemeden kendini alamadı.
"Boş ver. Bu aptalca bir insan şeyi. Bir şaka."

"Oh," dedi kaşlarını çatarak. Sonra duraksadı ve "Bana Cruxan derler," dedi.

Onunla birlikte oynuyordu. Gülümsemesi biraz genişledi. "Memnun oldum Cruxan," dedi sessizce.

"Seninle tanıştığım memnun oldum,
luxiva." OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"W

Şimdiden kamp mı kuruyorsunuz?" Crystal şaşkınlıkla kaşlarını çatarak sordu. Gökyüzüne baktı ama kimi kandırıyordu ki? Hiçbir şey göremiyordu.

hala havaya nüfuz eden kalın, yoğun sis. "Sadece birkaç saattir yürüyoruz."

O birkaç saat boyunca manzara değişmedi. Ya da değiştiyse bile Crystal fark etmedi. Hâlâ beyaz ağaçlarla çevriliydiler ve dün geceki fırtına ormanın zeminini ağaç kabukları, dalları ve kabuklarıyla kirletmişti. Ayrıca yerden uzun, sallanan saplar da çıkarmıştı, Cruxan zararsız olduklarını söylediği halde dokunmaya cesaret edemediği *mavi* saplar.

Cruxan uzakta bir şeye bakıyordu. "İleride bir mağara görüyorum. Yakında *facev* menzilinden ayrılacağız ve korkarım bu gece daha fazla yağmur yağacak. Bunu riske atmayacağım. Bir daha olmaz." Ona bakmak için döndü ve Crystal ilk kez onun bakışlarından kaçma dürtüsüne kapılmadı. "Ayrıca, örtülerinizin kuruması gerekiyor."

Başıyla onayladı. Eğer bir mağara varsa, bu gece boyunca kuru kalabilecekleri anlamına geliyordu. Ve eğer etraflarındaki malzemelerin rutubetine rağmen bir şekilde ateş yakmayı başarırlarsa, bu küçük bir mucize olacaktı, bunu umuyordu.

Kendi tuniğinin yumuşaklığına rağmen soğuk teninin şimdiden acımaya başlamış olması kesinlikle yardımcı olmuyordu. Cildi hâlâ nemliydi, kurumamıştı ve uyluklarının iç kısımları temas ettikleri yerlerden kızarmış, kollarının iç kısımları da zonklamaya başlamıştı.

"Tamam," dedi, ama içi parçalanmıştı. Fırtına yüzünden bir tam gün daha kaybedilmişti. Erin'i bulmaktan bir tam gün daha uzaklaşmıştı.

Ama sonra, bir gece önce iliklerine kadar işlemiş olan dondurucu soğuğu hatırladı. Cruxan'ın vücuduna bastırса bile kalçalarının nasıl ısınmadığını hatırladı. Bu ona sadece bunun bir tür eğlence amaçlı kamp gezisi olmadığını hatırlattı. Uygun erzak ve giysi olmadan vahşi topraklarda olmak tehlikeliydi... özellikle de onun gibi bir insan için. Cruxan kolayca hayatta kalabilirdi ama o kalamazdı.

Eğer onu bulmasaydı, o yerde tek başına kalsaydı.... şimdiye kadar hayatta kalabilir miydi?

Bu düşünce onu korkuttu ve alçalttı. Cruxan'ın gösterdiği mağaraya doğru ilerlerken göz ucuyla ona baktı.

Oraya vardıklarında, Crystal onun hatırı sayılır bir büyüklükte olduğunu gördü.

"Burada bekle," dedi Cruxan, hançerini hâlâ avucunun içinde tuttuğu yerden çekip alarak.

Mağarada bir şeyin yaşayıp yaşamadığını merak ederek dudağını ısırđı. Bu düşünce onu kesinlikle geriyordu. Cruxan'ın küçük açıklığın karanlığında kayboluşunu çaresizce izledi, kalp atışları boğazında gümbürdüyordu.

Adam birkaç dakika sonra hançerini kullanmadan ortaya çıktığında içini bir rahatlama kapladı. Elini uzatarak mağara ağzının hafifçe yükseltilmiş çıkıntısına çıkmasına yardım etti ve birlikte içeri girdiler.

İçerisi serin ve nemli gibiydi. Mağaranın ne kadar geriye uzandığını göremeyecek kadar karanlıktı, bu yüzden Crystal Cruxan'a cesaret edebildiği kadar yakın durdu. Cruxan'ın ona attığı bakışa bakılırsa, bu *onu memnun etmişe* benziyordu. Kızardı, gözlerini kaçırdı ve bir adım uzaklaştı.

Boğazını temizleyerek, "Erzak toplayalım mı?" diye sordu.

"*Tev*, ama ben yapacağım."

Crystal başını sallayarak, "Hayır," dedi. Şimdiden ondan faydalanıyormuş gibi hissediyordu. Yardım etmek istiyordu, yardıma ihtiyacı vardı. "Bana ne arayacağımı göster, ben de sana yardım edeyim."

Kadının sesindeki konuyla ilgili inadı duymuş olmalı ki alçak sesle "*Tev*" dedi.

Onu mağaradan çıkıp orman zeminine kadar takip etti.

"Su kabakları toprağın derinliklerinde," diye bilgilendirdi onu. En yakındaki *pillerva* ağacından kalın bir kabuk şeridi koparıp ona uzattı. "Bunu kazmak için kullanabilirsin. Genellikle ağacın köklerine yakın olurlar."

Başını salladı, yardım etmeye hevesliydi. Zemin fırtınadan dolayı lapa gibi olsa da, ağaçlardan birinin dibinde çıplak dizlerinin üzerine çöktü ve toprağı kazımak için kalın kabuğu kullandı.

Bu sırada Cruxan da aynısını yaptı, ancak Cruxan yerden ilk kabağını çıkardığında sadece birkaç santim ilerleyebilmişti. Alnını silerek ona şaşkın bir bakış fırlattı ama bu onu daha da kararlı hale getirdi.

"Sen doğuştan birçok şeyde iyi olan insanlardansın, değil mi?" diye homurdandı, toprağı daha bir gayretle kazırken kolu ağrımaya başlamıştı.

Ona baktığında yüzünde kibirli bir ifade vardı. "*Tev*."

Boğazının arkasından bir ses çıkardı, inançsız bir ses. "Ne kadar mütevazısın," diye mırıldandı.

Kocaman omuzlarından birini silkti. Bu açıdan bakıldığında, eğilmiş olduğu için, çıplak sırtı tam olarak görünüyordu. Gözlerini dikip bakmamak için elinden geleni yapmıştı, belki de bu yüzden yürüyüşleri sırasında onun yanında yürümeyi tercih etmişti. Başka bir 'tahrik kokunu alabiliyorum' talihsizliği yaşamak istemiyordu.

Ama o anda, kaslarının nasıl çekildiğini ve yer değiştirdiğini, kolunun nasıl büküldüğünü izlemekten kendini alamadı. Ormanın puslu sisinde, teni

etrafındaki ışığı yansıtarak neredeyse gümüş gibi görünüyordu.

Bu düşünce tekrar geldi, ilkinden daha yüksek sesle:

Onu çizmek istiyorum.

Yutkundu, ancak kulaklarına daha çok bir yudum gibi geldi ve adamın dikkatini çekti. Adam işine ara verdi, kızın umutsuzca saklamaya çalıştığı yüz ifadesine bakarken gözleri parladı, *alevlendi*.

"Üstün olduğum pek çok şey var, *luxiva*," diye mırıldandı, sesi derinleştikçe neredeyse ipeksi bir hal alıyordu. "Bunlardan bazılarını size göstermekten büyük memnuniyet duyarım" derken aslında mırıldandı.

Crystal'ın nefesi kesildi ve adamın gerçek anlamını kavradığında gözleri büyüdü. Göbeği çaresiz bir şekilde zonkladı ve küçük, şaşkın bir ses çıkardı.

Cruxan'ın sırtışını yakaladı.

Biraz sinirlenmiş, biraz da adamın gücünden korkmuş bir halde bakışlarını tekrar yerde açtığı küçük deliğe çevirdi ve "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum," dedi.

"Ne hakkında konuştuk?" diye karşılık verdi, sesi masumdu.

Burun deliklerinden kısa bir nefes verdi. "Boş ver."

Cruxan sessizliği bozmadan önce tekrar sessizliğe gömüldüler, "Kendime engel olamıyorum. Kadınlara karşı doğuştan böyleyim. Sizi kırdıysam özür dilerim."

Crystal'ın dudakları birbirine yapıştı. Hangisinin daha çok canını yaktığını bilmiyordu... sırf çekici bir erkek onunla flört ediyor diye sinirlenmiş olması mı... yoksa Cruxan'ın diğer kadınlarla çok flört ettiğini açıkça itiraf etmesi mi?

Leo da bir çapkındı. Tüm kadınlara karşı çekici ve açıktı. Crystal onunla tanıştığında, üçüncü sınıftaki beceriksiz, tombul bir kızdı. Leo ise yerel bir üniversitede birinci sınıf öğrencisiydi; Crystal'ın ona yaklaştığına ve onu istediğine inanmadığı yaşça büyük, yakışıklı bir çocuktü.

Belki de Cruxan'ın yanında bu kadar temkinli olmasının nedeni buydu... çünkü ona Leo'yu hatırlatıyordu.

Yakışıklı, güçlü ve kibirliydi. Leo da bunların hepsine sahipti... Ta ki öyle olmayana kadar.

Ona karşı daha açık olmaya çalışacağını söylemişti, diye hatırlattı kendi kendine.

O kadar soğuk değil.

Cruxan onun neyle mücadele ettiğini bilmiyordu. Geçmişinde korkunç bir karar vermiş olması ve bunun bedelini ödemeye devam etmesi onun suçu değildi.

Yine de, "O zaman senin için deli olan bir sürü kadın olmalı," yorumunu yaptığında onu neyin ele geçirdiğini bilmiyordu.

Crystal ilk kez *onun* küçük nefes alışını duydu. İlk kez, sözde 'kader arkadaşı' olan *ona*, birçok dişiyle flört etmekle ilgili söylediklerinin gerçekten farkına varmış gibi görünüyordu.

Diğerlerinden Luxirian erkeklerinin bir kez çiftleştikten sonra tek eşli olduklarını biliyordu. Cruxan da aynı fikre inanıyor muydu? Ayrıca Luxiria'da pek çok türde ortaklık, hatta açık ilişkiler olduğunu da öğrenmişti.

"Crystal..." diye devam etti ama göz ucuyla onun yaptığı işi tamamen bırakıp kendisine doğru döndüğünü gördü. Bu yüzden, canını acıtmış gibi görünse de, "Pek çok dişi vardı," dediğinde şok oldu.

Crystal onun bu dürüst itirafı karşısında göğsünün neden sıkıştığından tam olarak emin değildi. Ama bu çok fazla kıskançlık gibi geliyordu ve bunu hissetmeye kesinlikle hakkı yoktu. Adam onun değildi. Ona bir ilişki istemediğini söylemişti, birbirleri için ne olsalar da olmasalar da.

İsteddiği kişiyle flört etmekte özgürdü.

Bu düşünceyle toprağı biraz daha kuvvetle kazdı, ağaç kabuğu parçası hafif bir *gümbürtüyle* bir şeye çarptı.

Kendini hiç de muzaffer hissetmeden, ilk su kabağını ıslak topraktan çıkardı ve hafifçe yana doğru hareket etmeden önce bir kenara fırlattı.

başka bir delik.

"Onlar artık geçmişte kaldı," diye devam etti, kadın *konuyu kapatmak* istediğinde hâlâ dönen kadın kapısından bahsediyordu. "Bunu biliyor olmalısın."

Durakladı ve sisli havada biriken nemin bir kısmını yüzünden silmek için zaman ayırdı. Ona baktığında ses tonunu hafif ve rahat tutmaya çalışarak, "Kiminle flört etmeyi, kiminle yatmayı ya da kiminle ilişki kurmayı seçtiğin beni ilgilendirmez. O yorumu yaptığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Cruxan'ın yüzü karardı ve bakışları başka yöne kaydı. "Bu senin işin, *luxiva*."

"Hayır, bu-"

"*Tev*," diye ısırdı. "Tıpkı hayatında başka erkeklerin olup olmadığının beni ilgilendirdiği gibi."

Öfkeli bir nefes dudaklarını terk etti ve şok içinde ona bakmak için döndü.

Leo'nun da sahiplenici olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Ama Leo'ya karşı siner, onun öfkesini başka yöne çevirmek, yumuşamasını sağlamak için her şeyi yapar, o uysal haliyle özür dilerdi. Başından beri onun hatası olmayan bir şey için affedilmesi için yalvarması hoşuna gitmişti.

Cruxan'la birlikte tedbiri elden bıraktı ve ısırdı, "İşte burada yanılıyorsun. Senin söz hakkın yok. Eğer başka erkeklerle flört etmek ve yatmak istiyorsam, bu seni *ilgilendirmez*."

Hırıltısı gürültülüydü ve omuzları gücüyle bükülmüştü. Diğer erkeklerden bahsedince gözleri karardı ve yüzünde açık ve savunmasız bir öfke gördü.

Belki de onu test ediyordu. Kaplanın kuyruğunu neden çektiğini bilmiyordu ama belki de nasıl tepki vereceğini görmek içindi.

Yine de bu durum vücudunun gerilmesine, omuzlarının kamburlaşmasına ve kalbinin hızlanmasına engel olamadı.

Cruxan yumuşak bir küfürle gözlerini ondan kaçırdı.

"Bunu bütün gün ve bütün gece tartışabiliriz, *luxiva*," dedi sonunda uzun bir süre sonra. *Luxiva*'ya fazladan vurgu yapıyor gibiydi. "Ama bu konuda seninle aynı fikirde olmayacağım. Asla."

Daha o sabah ateşkes ilan etmişlerdi. Ve şimdiden içine etmişlerdi. Yukarı.

Crystal ürpertici bir nefes verdi ve sessizlik içinde işine geri döndü. Cruxan da aynısını yaptı.

Yerden bir su kabağı daha koparmayı henüz başarmıştı ki Cruxan sessizce, "Bana bir şey söyleyecek misin *lüksiva*?" diye sordu.

Bu kelime teninin üzerinde gezinerek onu ürpertti. Tereddütle "Ne?" diye sorarken ona bakmaktan kendini alamadı.

"Ne istiyorsunuz? Kimseyle bir ilişki istemediğini söylüyorsun ama aynı zamanda yalnız kalmak istemediğini de söylüyorsun. Peki hayatından ne istiyorsun?"

Soru o kadar beklenmedik, o kadar şaşırtıcıydı ki, ağaç kabuğu parçası parmaklarının arasından kayıp gitti.

"Ben..." diye devam etti, ilk başta nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ama söylemeyi düşünebildiği tek şey şuydu: "Mutlu olmak istiyorum. Herkes yle değil mi?"

"Mutluluk bir duygudur," dedi. "Tıpkı fke, şehvet, üzüntü, yalnızlık gibi. Gelir ve gider. Sabit bir durum değildir."

Bu sözleri söyleme şekliyle ilgili bir şey onu çekti. Çünkü bir şey ona bütün bunları hissettiğini söylüyordu... hem de çok. Belki de hepsini aynı anda.

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu onun yerine. "Mutlu olmak değilse?"

Ağzının köşesi kalktı. "İki yıl önce size sadece gezegenime hizmet etmek istediğimi sylordim. Sadece uzun ve tatmin edici bir srenin sonunda iyi bir Luxirian Brew içmek istediğimi söyledim." Ona utangaç bir ifadeyle

bak. "Ve belki de kürklerimin içinde bir dişi, bu konuda yalan söyleyemem. Ben basit bir erkeğim."

İtirafı onu hem eğlendirdi hem de göğsünün yeniden kıskançlıkla sıkışmasına neden oldu. Yine de dürüst olduğu için onu suçlayamazdı.

Ama... birkaç gün önce *onunla* tanışmıştı. Söylemeye çalıştığı şey buydu.

"Peki ya şimdi?" diye sordu sessizce, duymak isteyip istemediğinden emin değildi ama aynı zamanda duymaya da ihtiyacı vardı. Son zamanlarda duyguları o kadar çelişkiliydi ki, Cruxan'la tanıştığundan beri hep ona karşı savaşıyordu.

Bir süre sessiz kaldı ve Crystal nefesini tutarak bekledi. Muhtemelen kalp atışlarının göğsünde hafifçe gümbürdediğini duyabiliyordu, bu fikri şaşırtıcı derecede samimi buluyordu.

"Kaderimdeki eşi bulursam," diye başladı sessizce, "onu el üstünde tutacağımı hep biliyordum. Tamamen."

Bu sözler üzerine karnı titredi ve boğazındaki kalın yumruyu yuttu.

"Ama doğrusu, Kader'in bana böyle bir dişi hediye edeceğine hiç inanmamıştım."

"Neden?" diye sormadan edemedi. Luxirianların dinini iyi anlamıyor olabilirdi ama Kaderlerin onların tanrıları olduğunu biliyordu.

"Geçmiş hatalar," diye mırıldandı. "Benim soyumun hataları. Ben Vaxa'an gibi asil bir soydan gelmiyorum."

Kaşları çatıldı, onun soyunun Kaderlerle ne ilgisi olduğunu anladığından emin değildi. Ama bilgileri bir sünger gibi emdiğini fark etti. İki gündür birlikte seyahat ediyor olmalarına rağmen onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti. Kendisinden pek bahsetmiyor, onun yerine kendisini dinlemek istiyordu.

"Önemli değil," diye devam etti hızla, başını sallayarak. "Bana seni hediye ettiler ve bu sayede hayatımın değiştiğini hissediyorum. Daha önce hiç hayal etmediğim şeyler istiyorum."

"Cruxan," dedi usulca, göğsüne rahatsız edici bir his yerleşmişti. "Gideceğimi biliyorsun. Kayıp kristali bulduklarında. Yapamam..."

Bunu yüksek sesle söylerken neden bu kadar kötü hissettiğini merak ederek uzun bir nefes verdi.

"Sana istediğini veremem," dedi sonunda.

Cruxan onun bakışlarıyla karşılaştı ve kadın her şeyi onun gözlerinde gördü. Daha önce bahsettiği tüm duygular, göğsünü yırtan tek bir ifadede toplanmıştı.

"Biliyorum, kadın," dedi basitçe.

Dilinin ucuna bir özür geliyordu ama kendini durdurdu. Özür dileyecek bir şeyi yoktu ve o da ona elinde olmayan şeyler için özür dilemeyi bırakmasını söylemişti. Bunu o istememişti. Bunların hiçbirini istememişti.

Ama bu yüzden acı çekmek zorunda olan oydu. Luxirian İçgüdüğü hakkında bildiği şey, bunun fiziksel bir güç, içlerindeki bir ihtiyaç olduğuydu. Bu ihtiyaç asla tatmin edilmezse ne olurdu?

Özür dilemek yerine sessizce şöyle dedi: "Her zaman kırsalda bir yerde, ama kız kardeşime de yakın olan bir arazide küçük, güzel bir evim olsun istemişimdir. Sabahları erken saatlerde illüstrasyonlarımı yapabileceğim küçük, aydınlık bir stüdyo istiyorum. Bir köpek ya da kedi istiyorum, ya da belki ikisi birden, çünkü hayvanları hep sevmişimdir. Çok fazla arkadaşla ihtiyacım yok ama birkaç tane iyi arkadaş istiyorum. Geceleri güzel bir yemek pişirmek ve şöminede ateş yakmak istiyorum ki çıtırtısını duyabileyim. Uyuduğumda, günümünden memnun olduğumu bilmek istiyorum." Bunları yüksek sesle söylemenin neden ağlama isteği uyandırdığını bilmiyordu. "İşte benim istediğim hayat bu."

Cruxan'ın ona bakma şekli daha fazla ağlama isteği uyandırdı. Ona sanki az önce kalbini kırmış gibi bakıyordu ve nedenini bilmiyordu. "Aileden hiç bahsetmiyorsun. Arkadaşlığın. Seksten ve Dokunmak," dedi, sesi asıktı. "Bunların tatmin edici bir yaşam için gerekli olduğuna inanmıyor musun?"

Gözleri doldu ve toprağa açtığı üçüncü deliğe doğru baktı. Başka bir su kabağının tepesinin ona doğru baktığını görebiliyordu.

"Peki ya romantik aşk?" diye meydan okuyarak tekrar onun gözleriyle buluştu. "Bundan bahsetmiyorsunuz ama pek çok insan bunun tatmin edici bir yaşam için gerekli olduğunu düşünür."

"Bilemem," diye itiraf etti.

Yani, kadınlarla birlikte olmaktan hoşlanıyordu ama daha önce hiç aşık olmamıştı. Bu farkındalığın kendisini nasıl hissettirdiğini bilmiyordu.

"Peki ya sen? Hiç aşık oldun mu *Luxiva*?" diye sordu.

Anılarını uzak tutmaya çalışırken bakışları onun yanından kaydı.

"Evet," dedi ona dürüstçe.

Su kabağını gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak yerden kopardı.

"Ve korkunçtu," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de aşk hiç de gerekli değildir."

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

B Küçük bir mucize eseri mağarada ateş yakmayı başardılar. Daha doğrusu Cruxan gördü. Bunu görmek onu rahatlatmıştı, özellikle de su kabaklarından sonra topladıkları malzemelerin

Bir gece önce çiseleyen yağmurdan ve bitmek bilmeyen yağmurdan dolayı nemliydi. Ancak Cruxan bir *pillerva* ağacının iç kısmından yeterince kabuk kazımayı başarmış ve sallanan mavi saplardan birinden ustalıkla biraz özsu çıkarmış, bunun iyi bir başlangıç olduğunu söylemişti.

Tıpkı dün geceki gibi zahmetsizce avlanmıştı. Yağmurlar, *pillerva* ağaçlarının çürüyen kabuklarını yerden toplayan cılız bacaklı siyah yaratıklardan daha fazlasını ortaya çıkarmıştı. Cruxan bir değil üç tane avlamıştı ve ateşi harladıktan kısa bir süre sonra derilerini yüzüp etlerini kesmeye başlamıştı.

Crystal, su kabaklarının ısınmasını beklerken onun çalışmasını izledi.

Cruxan usulca mırıldandığında şaşırdı, "Çıtırdayan bir ateş, iyi bir yemek," filetolardan birini sıcak kayanın üzerine bıraktı ve ona bakarak geceyi geçirecekleri mağarayı işaret etti, "vahşi topraklarda küçük bir ev."

Dudakları aralandı ve onun ne dediğini anladığında yüzündeki küçük gülümsemeyi gizleyemedi. Su kabağı topladıkları zamanki tuhaf konuşmalarından beri neredeyse hiç konuşmamışlardı. Cruxan sanki

Düşüncelere dalmıştı ve Crystal ona yaptığı itiraflardan dolayı duygusal olarak biraz tükenmiş hissetmişti.

Cruxan çekiciydi. Bu bir gerçektir, fikir değil. Neden emrinde pek çok kadın olduğunu anlayabiliyordu.

"İstediğin her şey var," diye mırıldandı, ancak hafif tonundan hem alaycı hem de ciddi olduğunu anlayabiliyordu.

"Sanat stüdyomu unutuyorsun," diye yorum yaptı, "sabah ışığında resim yapabiliyorum."

"Sabahı yapamam ama bu çizimleriniz için yeterli ışık değil mi?" diye sordu başını ateşe doğru eğerek.

Kendisinden ya da Cruxan'dan küçük bir kıkırdama çıktığında kimin daha çok şaşırdığını bilmiyordu. Küçük mağaranın içini dolduran bu ses, ateşin ışığıyla o kadar da uzağa gitmediğini gördü.

"Gülüşünü beğendim, dişi." diye gürlerken gözleri yumuşaktı.

Yanakları kızardı, bu iltifatı nasıl karşılayacağını bilemiyordu.

"Peki ya hayvanlarım?" diye sordu aceleyle, iltifatını bir kenara iterek.

Akşam yemeği olacak yaratıklara baktı. "Yarın, senin için bir tane yakalayacağım."

Gülümsemesine engel olamadı. Adamın şaka yaptığını umuyordu.

"İsrarcısın Cruxan," diye yorum yaptı. "Hakkını vermeliyim."

Bu ona bir gülümseme kazandırdı. Doğrusu bunu görmek onu biraz rahatlatmıştı. Toplandıklarından beri garip bir ruh hali içindeydi.

Tüm filetoları büyük taş levhanın üzerine dizdikten sonra, hâlâ giydiği tuniğine baktı. "Hazır büyük alevler varken bunu kurutmalıyız."

Başını salladı ve tereddüt etmeden önce etek ucuna uzandı. Altında kendi tuniği olduğu için fark etmemişti ama yine de tereddüt etti.

Cruxan fark etti ve başını başka yöne çevirdi, bu da onu hem rahatlattı hem de biraz utandırdı. Erkeklerin yanında nasıl davrandığı yüzünden Cruxan'ın onun yanında parmak uçlarında yürümek zorunda kaldığını hissediyordu.

Tuniğini çıkardı, nemden dolayı hâlâ ağır olduğu için biraz mücadele ederek vücudundan sıyırdı. Adamın başka tarafa bakmasına sevinmişti çünkü bir noktada kendi tuniği de onunla birlikte kaymış ve onu tamamen ortaya çıkarmıştı.

Çaba sarf etmekten yanakları hafifçe kızarmıştı, sonunda onu çıkardı ve kendi tuniğini düzeltti. İnce malzemesi düşünüldüğünde Cruxan'ın gömleğinden bile daha ıslaktı ve dehşet içinde kıvrımlarına, göğüslerine sıkıca yapışmıştı. Aşağı baktığında meme uçları neredeyse müstehcen bir şekilde dışarı çıkıyordu.

Yutkundu, yardım edilemeyeceğini biliyordu ve Cruxan'ın tuniğini ateşin çoktan ısıttığı mağara zeminine sererek yaklaştı.

"İşim bitti," dedi usulca, giysiden çıkan buharın yükselişini izlerken. Cruxan'ın bakışları hemen ona yöneldi. Sanki gözleri kendi iradesine sahipmiş gibi aşağıya, göğüslerine, kumaşın arasından görünen sert meme uçlarına kaydı.

Burun delikleri alevlendi. Boğazının arkasından hırıltılı bir ses çıkardı ve pençelerinin içe doğru kıvrıldığını görünce dudakları aralandı... sanki ona dokunmak *istiyormuş*, dokunması *gerekiyormuş* gibi.

Crystal dondu kaldı ama sonra gözlerini kırptırdı, bakışları başka yöne kayd ve bir su kabağına uzandı, sert ampulü ona uzatmadan önce hançerle küçük bir çentik açtı. Onun gözleriyle karşılaşmadı. Ona hiç bakmadı.

"Teşekkür **e d e r i m**," dedi sessizce, az önceki hafif havaları gitmişti. tamamen, baş döndürücü, yoğun bir gerilim tarafından söndürüldü. Crystal bunu kırmak için çaresiz olduğunu fark etti, bu yüzden söyleyecek bir şeyler aradı ve o sabahtan beri merak ettiği bir şeyde karar kıldı. "*Otala* bir yer mi?"

Adamın şaşkın bakışları bir an için kıza kaydı. Bu ona yanlış gelmişti. Cruxan'ın ondan gözlerini kaçırmamasından neden hoşlanmadığını şimdi anlıyordu.

"*Otala* Büyükelçisi olduğunuzu söylemişsiniz. Sanırım orası bir yer," diye devam etti.

"*Tev*," diye mırıldandı. "Benim evim."

Diğer Büyükelçiler gibi Cruxan da Altın Şehir'de kalıcı olarak ikamet etmiyordu ve onun evini merak ediyordu.

"Orası nasıl bir yer?"

"Sert," diye mırıldandı hemen. "Stark. Güzel." "Nerede?"

Ağzının köşesi kalktı. "Buradan uzun bir yolculuk. Altın Şehir'den en uzak karakollardan biri. *Otylia*'nın kara dağlarında yer alır."

"Bir dağda mı yaşıyorsun?" diye sordu. Altın Şehir gibi mi? Ya da aslında Hayalindeki iki küçük goblin gibi bir dağda mı?

Ortaya çıkan tablo karşısında eğlenmekten kendini alamadı. Cruxan'ın bir goblin gibi bir dağda yaşaması. Bir şekilde bunu hayal edemiyordu.

"Karakolun bazı bölümleri *facev*'in altında, *tev*. Savaşçılar için eğitim çukurları ve kışlalar gibi."

"Yani *Otala* askeri eğitimin üssü mü?" diye sordu dizlerini göğsüne çekip ateşin karşısından onu izlerken.

"Her karakolun askeri eğitim için ayrılmış bir bölümü vardır," diye bilgi verdi ona, "ama *Otala* en iyi savaşçıların eğitim gördüğü yerdir. En yüksek potansiyele sahip olanlar, hayatlarını Luxiria'yı korumaya adanmak isteyenler."

"Orada mı eğitim aldın?" diye sordu usulca, gözleri kısa bir süreliğine meme uçlarındaki piercinglere kaydı, ne anlama geldiklerini biliyordu.

"*Tev*. Tüm Elçilerin eğitim gördüğü yer -Lihvan, Rixavox, Vikan, Kirov-Vaxa'an'ın eğitim gördüğü yer. Luxiria'nın dört bir yanındaki farklı karakollardan gelen ama ortak hedefimiz altında birleşen hepimiz burada tanıştık."

"Peki neydi o?" diye sordu kendinden geçmiş bir halde. Adam ona bakmasa da gözlerini ondan alamadığını fark etti. Sesi derin ve boğuktu ve eğer konuşmaya devam ederse sonsuza kadar dinleyebileceğini biliyordu.

Kalp atışları göğsünde hızlanıyordu ve onu izlerken kendisini bir tür büyünün etkisi altına sokup sokmadığını merak etti. En azından öyle hissediyordu.

"Daha iyi olmak için," dedi basitçe, sonunda bakışlarını alevlerden kaldırıp ona baktı. Neredeyse nefesi kesiliyordu, adamın mavi gözleri parlıyor, teni altın gibi parlıyordu. "*Daha fazlası* olmak için."

O anda bir savaşçı gibi görünüyordu, parıldayan kasları ve sertleşmiş gözleriyle.

Crystal kuru dudaklarını yaladı ve sonra su kabağının hâlâ elinde sallanmakta olduğunu fark etti. Tatlı sıvıyı yutmadan önce aceleyle bir yudum aldı.

Gözleri hâlâ yanıyor olsa da hâlâ onu izliyordu. Neden birdenbire bu kadar sıcak olmuştu? Neden aniden yeterince hava alamıyormuş gibi hissetti?

"Büyüdüğün yer orası mı?" diye sordu, bedenini tüketen garip tekilikten kendini uzaklaştırmaya çalışarak. "Yoksa başka bir yerde mi?"

Adam başını eğdi ve kız onun gözlerinin artık nemlenmiş dudaklarında olduğunu gördü. "*Tev*," dedi, sesi hırçındı, göğsünün derinliklerinden gelen bu kelimeyle omuzları yükseldi. "Ben *Otala*'da doğdum. Orada büyüdüm."

Onun ailesini merak etti. "Bu ailenin orada olduğu anlamına mı geliyor?"

Bu soru onu sarstı ama gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı, "*Hayır*. Uzun bir süre için değil."

Buna ne diyeceğini bilemedi. Sormak istedi ama bunun çok acil olabileceğini düşündü.

Onun dudağını dişleyişini izlerken dudakları kıpırdadı. "Bana dilediğin her şeyi sorabilirsin, *luxiva*."

Onu nasıl bu kadar iyi okuyabiliyordu? Daha yeni tanışmışlardı, birbirlerini sadece iki gündür tanıyorlardı.

"Neredeler? Ailen?" diye sorma cesaretini nihayet toplayabildi.

"Annem ve iki kız kardeşim veba salgını sırasında öldü," diye cevap verdi. Kadının nefesi kesildi, göğsü bu bilgi karşısında sıkışmaya başladı.

"Özür dilerim Cruxan," diye fısıldadı yutkunarak. Bu *korkunç* bir şey olmalıydı. Ölümün acısını biliyordu ama bu kadar çok aile üyesini aynı anda kaybetmek... Bunu hayal bile edemiyordu.

"Efendime gelince," diye devam etti çenesini sıkarak, "ona ne olduğunu bilmiyorum. Saldırıdan kısa bir süre sonra gezegenden ayrıldı. Bir daha da dönmedi."

Sertleşmiş ses tonundaki bir şey Crystal'a bunun hassas bir konu olduğunu, Cruxan'ın ona ne olduğunu bildiğini ama bunu düşünmemeyi ya da konuşmamayı tercih ettiğini düşündürdü.

"O... hala hayatta mı biliyor musunuz?"

"Muhtemelen," diye yanıtladı Cruxan. "Ama uzun zamandır hayatımda yok ve enerjimi onu fazla düşünerek harcamıyorum. O bir asker kaçağı. Ona en çok ihtiyaç duyduğumuz anda Luxiria'yı terk etti."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Crystal'ın bakışları alevlere kayd. Demek ki aralarında bir husumet vardı. Bunun daha önce bahsettiği şeyle bir ilgisi var mıydı... geçmişteki hatalar ve asil bir soydan gelmemekle ilgili?

Ateş çıtırdadı ve kendini sessizce "Benim annem de öldü. Ani ve beklenmedikti."

Cruxan'ın bakışları ona kilitlendi, dudakları daha da derin bir kaş çatma haline geldi.

"*Luxiva*..."

"Benim babam da seninki gibi bizi terk etti. Yine de hala bir kız kardeşim var. Adı Lauren," diye devam etti. "Ailenden pek çok kişiyi bir anda kaybettin Cruxan. Bunun nasıl bir şey olduğunu, neler hissettiğini ancak biraz hayal edebiliyorum."

Cruxan, "Annen nasıl öldü?" diye sordu.

"Beyin anevrizması," dedi. Adamın şaşkın ifadesi karşısında, "Beyninde bir kan damarı yırtılmış. Hastaneye götürülürken yolda öldü."

Kuşkusuz bu, hayatının en karanlık, en kötü anıydı. Büyürken annesi Crystal'ın her şeyiydi. Ama sonra Leo'yla tanıştı. Annesinin uyarılarını görmezden gelmiş ve sonunda bir zamanlar paylaştıkları güçlü ilişki yavaş yavaş çatırdamaya başlamıştı. Crystal Leo'ya her gittiğinde, yaptığı her şeyden sonra, annesinden bir parça daha kopuyordu.

Ölmeden bir gün önce annesiyle telefonda konuşmuştu. Annesi histerik bir şekilde ağlıyor ve Crystal'a Leo'yu sonsuza dek terk etmesi için yalvarıyordu.

Crystal bunu yapamayacak kadar korkmuş, zayıf düşmüştü. Ve her zaman bu bilgiyle, annesinin Crystal'ın değiştirebileceği bir şey yüzünden kalbi kırılarak öldüğünü bilerek yaşayacaktı.

Annesi öldükten bir gün sonra Leo'yu terk etmişti.

Gözlerinin kenarlarında biriken yaşları kırıştıtarak uzaklaştırdı. Belki de onunla olan zehirli ilişkisinden kaynaklanan en kötü şey buydu: annesiyle kaybettiği zaman. Kötü muamele, fiziksel, cinsel ya da zihinsel istismar değildi... *Kaybıydı.*

"*Luxiva.*"

Bakışları Cruxan'a kaydı ve bu düşünceleri bir kenara bırakarak doğruldu. Bunu yapmak zorundaydı, yoksa bazen onu bunaltabilirlerdi.

"Pardon, bir şey mi dediniz?" diye sordu.

Onu inceliyordu ama sonra başını salladı. "Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Sadece anneni kaybettiğin için üzgünüm."

Ona gergin bir gülümseme verdi ve bir omzunu hafifçe kaldırdı. "Uzun zaman önceydi," diye mırıldandı.

"Yine de bazen kayıplar taze bir yara gibi hissedilebilir."

Onun bunu herkesten daha iyi anlayacağını fark etti. Ateşin karşısında ona başını salladı, bakışlarını tuttu, aralarında ortak bir anlayış geçti.

Ateş aniden yüksek sesle çtırdayınca yerinden sıçradı ve su kabağı parmaklarının ucundan düştü. Su kabağına uzanırken yanakları kızarmış, biraz da utanmıştı.

Cruxan yüklü sessizliğı şöyle bozdu: "Şimdi, gel. Ye hadi. Et hazır, dişi."

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

F Belki de hayatında ilk kez Cruxan bir kadın yüzünden acı çekiyordu. Düşüncelere dalmıştı. Bunu biliyordu. Ama o anda düzinelerce duygu hissetti.

Bir keresinde, *yüzevinin* soğuk taşında kıvrılmış uyuyan dişisini izlerken Mağarada, kükreneye devam eden ateşin yakınında, kendi üzerine kıvrılmıştı.

Onun için istediği şeyleri sağlayamadığı için utanç duyuyordu: sıcak giysiler, pelüş kürkler, Luxirian kızarmış et ziyafeti, lüks yağlar ve sabunlarla yıkama havuzunda sıcak bir ıslanma.

İhtiyaç hissetti. Ona yakın olma, dilediğinde yumuşak, narin tenine dokunma, onu kollarının güvenliğinde tutma, saçlarının kokusunu içine çekme, aralarında hiçbir şey olmadan onun derinliklerine oturma ihtiyacı.

Hayal kırıklığı hissetti çünkü kızın *kendisinden* bunların hiçbirini istemediği açıktı. Onun böyle şeylere ihtiyacı yoktu, onun olduğu gibi değil. Seks ve dokunma konusunda birbirlerine denk değillerdi.

Huzursuz hissediyordu çünkü kadın onlar için bir gelecek olmadığından o kadar emindi ki. Bunu aklından bile geçirmiyor, bu olasılığı düşünmüyordu bile. Ve eğer düşünmezse, onu kalmaya nasıl ikna edecekti? Ondan hiçbir şey istemediğini açıkça belirtmişken ona ne sunabilirdi?

O da kara kara düşündü. *Facev*'in zemininde oturarak dişisinin ayakları için küçük örtüler yapmaya devam etti. *Pillerva* ağaçlarının kabuklarını yontarak esnek, yumuşak ve yine de güçlü hale getirdi. Beyaz yosun ipliklerini birbirine dolayarak, kabuğun düz tabanlarını kadının ayaklarına sabitlemek için halat yaptı.

Pillerva ormanını yakında geride bırakacaklardı. Sıradağlar yerini *Kroratax*'ın batı topraklarına bırakıyordu ve batı toprakları hâlâ ormanlarla kaplı olsa da, zeminleri yosunlarla kaplı olmayacaktı. Her ihtimale karşı dişisinin korunmaya ihtiyacı olacaktı.

Luxiva mışıl mışıl uyurken gece geç saatlere kadar onları işledi. Dışarıda yağın yağmuru duydu ama o gece gök gürültüsü yoktu. Mağarada bir soğukluk olsa da, ateş onu uzakta tuttu.

Gözleri ondan uzun süre uzak kalamadı ama doğrusu ona bakmak canını acıtıyordu. Kontrol, Lihvan'ın ya da Vaxa'an'ın kontrolü gibi iyi bildiği bir şey değildi. Öte yandan Cruxan arzularını, isteklerini ifade etmeyi severdi. Eğitim çukurlarında, serbest ve özgür olduğu zamanlarda iyi bir dövüşün tadını çıkarırdı. Bir dişiyi iyi bir çiftleşmenin tadını çıkarırdı, burada farklı bir şekilde serbest kalır ve özgürleşirdi.

Ama Cruxan kendini sadece bedeni üzerinde değil, sözleri üzerinde de kontrol sahibi olmaya çalışırken buldu. Özellikle de o akşam Crystal'ın dikkatsizce yaptığı bir yorumun ardından onu yüzüstü bıraktığı hatadan sonra.

Ne yaptığını bilmiyordu. Şimdiye kadar sadece zevk partnerleri olmuştu, asla daha derin bir şey istememişti. Dişileri kazanmakta hiç zorlanmamıştı ama Cruxan için en önemli olan dişiyi ne yaparsa yapsın asla kazanamayacağından korkuyordu.

Kader ortaklığının bozulması nadir görülen bir şeydi. Genellikle bu bağ sadece ölümle kopardı. Cruxan, kader arkadaşlarının birbirlerini terk etmeyi seçtiği sadece iki örnek düşünebiliyordu.

Bu iki örnek de iyi sonuçlanmamıştı. Eski benliklerinin kabuklarına dönüştüler, sonsuza dek başka bir varlığa bağlandılar, hep istediler,

Her zaman onlara ihtiyacım var, her zaman yas tutuyorum.

Ölümle bozulan kader ortaklığı için... geriye kalan kişi genellikle kendi isteğiyle eşini kara dünyaya kadar takip etmeyi seçerdi.

Alevlere bakarken, bakışları sık sık dışisine kayarken merak etti, Crystal ayrılmayı seçerse, ortaklıklarını asla kabul etmezse ona ne olacaktı?

Bu düşünce acımasız bir düşünceydi.

Şimdi her zamankinden daha çok savaşçı kardeşleriyle konuşabilmeyi diliyordu. Hepsi de insan dişilerini kazanmış, onları Luxiria'da onlarla birlikte bir hayat kurmaya, kalmaya ikna etmişti. *Fates*, Kat, Vaxa'an'ın *luxiva'sı*, eğer henüz doğurmadıysa, her an ilk yavrularını doğurabilirdi.

Onu kazanabilirim, diye düşündü birden, bakışları kararlılıkla sertleşti. *Kazanmalıyım*.

Bu, hayatının en zor savaşı olabilirdi -ki pek çok savaş olmuştu- ama en önemlisiydi, kaybedemeyeceği bir savaşı.

Yoksa bu ona her şeye mal olabilir.

Cruxan'ın kararlılığı sertleşti. Omuzları dikleşti. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama yapacaktı. Kontrol konusundaki eksikliğini kararlılık ve sebatla telafi etti.

Dışisinden küçük bir ses geldi ve göğsü bu sesin içinden nasıl geçtiğine dair gerçekten *acıdı*. Onun ne kadar güzel olduğunu, yüzünün ateşin ışığından yumuşak ve altın sarısı olduğunu, saçlarının ateşin ışığıyla aydınlandığını görünce göğsü sızladı.

Pençeleri kıvrıldı, avuçlarına battı.

Sonra dondu kaldı, burun delikleri açıldı.

Tatlı, baş döndürücü, tanıdık bir koku mağaranın küçük alanına nüfuz etmeye başlamıştı. Karnını geren, sikini kaldıran bir koku.

Mümkünse, bacak kaplamalarının sınırları içinde *daha* da kalınlaşır ve sertleşir.

Çiftleşmek istiyor, diye mırıldandı İçgüdüğü zihninde.

Koku yoğunlaştıkça gözleri büyüdü ve kokunun çekimine karşı çaresiz kalarak yüksek sesle inledi.

Zihninin gözünde ona doğru gitti. Artık kurumuş olan tuniğini beline dolanana kadar yukarı ittiğini hayal etti. Biçimli kalçalarını genişlettiğini ve dilini amının derinliklerine sokarak onu uyandırdığını hayal etti. Kadın ona doğru eğilecek, gözleri fal taşı gibi açılacak ve inlemeden önce hınzırca bir farkındalıkla gülümseyecekti.

Ve kız onun diline boşalırdı, ama adam orada durmazdı. Durması için yalvarana ya da yorgunluğu galip gelene kadar ona çok daha fazlasını yapacaktı.

Vrax!

Nefesi sert bir şekilde kesiliyordu ama kaslarını sıkıca germiş ve *kontrol* altında tutuyordu.

Artık bu kelimededen nefret ediyordu. Kesinlikle nefret ediyordu.

Ama bu kontrol olmadan, onu korkutup kaçıracağını biliyordu. O sabahtan beri ona karşı daha açıktı. Kaydettikleri ilerlemeyi mahvetmek istemiyordu, bu yüzden kendini kısırdamadan oturmaya zorladı.

Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi, özellikle de kızın çıkardığı o yumuşak ses yavaşça bir iniltiye dönüştüğünde.

KALIN VE SERTTİ. *Çok kalın ve çok sertti.*

Mavi gözler ve altın ten, her yerindeydi. Ve içinde, o muhteşem baskıyı hissetti, kalçalarını onun yayılmış uylukları arasında pistonlarken onun muhteşem kayışını hissetti.

"Daha fazla," diye ısrar etti, adamın sırtını tırmalayarak onu daha yakına bastırmaya çalıştı. "Lütfen!"

Sırtışı yavaş ve durgundu. Çıldırıcı bir erkek. Adam acele etmiyordu ve kadın adamın her uzun, kasıtlı hamlesini bir damga gibi hissediyordu, sanki adam bunu sonsuza dek hatırlamasını istiyordu.

Hatırlayacaktı. Onunla ilgili her şeyi sonsuza dek hatırlayacaktı.

Adam başını eğdi ve kadın onun ne istediğini anladı. Öpücüğünü istiyordu. Boynunu büktü ama dudakları birbirine değmeden önce başını çevirdi ve kulağına fısıldadı, "Daha fazla. Ve sonra ne istersen alabilirsin."

Karanlık hırıltısı göğsünde zafer şarkıları söyledi. O mavi gözler siyaha dönüştü ve bir sonraki hamlesinde umutsuzca arzuladığı gücü hissetti.

Evet!

Ona daha fazlasını verdi. Ona istediğini verdi ve kadın aldığı zevkin akıl almaz boyutlara ulaştığını hissetti.

"Şimdi bana benim olanı ver, lüksiva," diye homurdandı onun üzerinde, karanlık sözlerini diş gıcırtilı bir itişle vurgulayarak.

Bir çığlık atarak onu öptü ve hakkını ödedi. Bunun ne kadar iyi olduğunu düşündü. Dudakları şaşırtıcı derecede yumuşak ve uysaldı ve dili onunkiyile buluştuğunda inledi. Dili ağzının çatısında gezindiğinde, tüyleri diken diken oldu.

"Buna bayılıyorum," diye ona doğru nefes aldı. "Biliyorum."

Adamın sesi değişti ve bir şey kadının ensesindeki tüyleri diken diken etti. Adamın hamleleri sertleşti, vahşileşti ve kadın nefesini içine çekerek adamın omzunu itti. Keskin bir acı kaşlarını çatmasına, dişlerini sıkmasına neden oldu.

"Cruxan, dur," dedi. "Canımı yakıyorsun."

Ama bu Cruxan değildi. Altın sarısı, kısa saçlar, iri kahverengi gözler ve bir zamanlar güzel olduğunu düşündüğü bir gülümseme gördü.

"Böyle seviyorsun," diye homurdandı Leo. "Hep böyleydin. Numara yapma."

CRYSTAL, karnında çalkalanan ani mide bulantısıyla kendini rüyasından kopardı.

Titreyen elleriyle dağ mağarasının taş zemininden kalktı ve gözleri hemen Cruxan'ı aramaya başladı.

Ama o orada değildi.

Paniğe kapılmadan önce, onun mağaranın ağzına yakın bir yerde, çıkıntının üzerinde oturduğunu duydu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda. "Buradayım, dişi."

"Ne..." Hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışarak yutkundu. "Ne yapıyorsun orada? İslanıyorsun."

Karanlıkta onu zar zor seçebiliyordu. Ateşten dolayı sıcak olmasına, giysileri, teni ve saçları artık tamamen kurumuş olmasına rağmen, rüyanın hatırasıyla titredi, üşüdü.

Karnı hâlâ çalkalanıyordu ama şimdi bunun sadece kötü bir rüya olduğunu bildiği için mide bulantısı biraz azaldı.

"Uyumaya devam et, *lüksiva*," dedi. Çıplak sırtı çıkıntıdaki duvara dayanacak şekilde dönmüştü ama yine de yağmur üzerine yağıyordu.

"İçeri gel Cruxan," diye ısrar etti, kaşları çatılmıştı.

Tereddüt etti ve sonra karanlık bir hırıltıyla, rüyasını o kadar andıran bir hırıltıyla söyledi ki nefesi kesildi, "Yapamam."

Kaşlarını çattı ama sonra farkına varması donup kalmasına neden oldu. Rüyasının sonunun nasıl değiştiğine rağmen, uyluklarının iç kısımlarının tahrik olduğunu hissetti. Çünkü rüyasının ilk kısmı onu tahrik etmişti. *Onun* tarafından. Sıcak, ağır bedeni, mavi gözlerinin parıltısı, o baygın, hınzır sırıltısı onu tahrik etmişti.

Yanakları ateşten daha parlak bir şekilde alev aldı ve kalçalarını birbirine sıktı.

Kokusunu almıştı. Çok bunaltıcı hale gelmişti, bu yüzden temiz hava almak için dışarı çıktı, ancak yağmur buz gibi ve acımasızdı.

"Rüyanda kimi gördün, *luxiva*?" diye homurdandı, sesi neredeyse çizdiği resim kadar eziyetli çıkıyordu.

Göğsünde bir şey çekiştiriyordu. İçinde huzursuz olan, onu *yatıştırmak* isteyen ve buna ihtiyaç duyan bir şey. Ama neden?

"Hiç kimse," diye fısıldadı, bunun yerine aralarındaki o sınırı, o duvarı korumak istiyordu. Yine de mağaranın zeminindeki sıcak yerinden kalktı ve girişe yaklaştı.

Kalın ve ağır gömleğinin altında titriyordu. Kendi tuniği hâlâ ateşin yanında duruyordu. Uyumadan önce onları değiştirmişti ve görünüşe bakılırsa o da kurumuştı.

Mağaranın içinden bile dışarıdaki acıyı hissedebiliyordu. Isıran soğuğu.

"Cruxan," diye mırıldandı, gözleri onu içine çekerken. Gereksiz yere sırlıslık olmuştı. "Lütfen içeri gelir misin?"

İstemese de, karşı koymaya çalışsa da, ona karşı *bir şeyler* hissediyordu. Belki de bir bilme. Onun sıcak ve güvende olduğunu bilmek istiyordu. Onu bu şekilde görmek onu huzursuz ediyordu.

"Sadece bana söylersen," diye homurdandı.

Nefesini içine çekti. Pazarlık mı istiyordu?

Crystal kaşlarını çattı ama sonra, "O zaman size burada katılmaktan başka çarem yok," dedi.

Yüz ifadesi seçilemeyecek kadar karanlıktı ama o bunu beklemedi. Sıcak mağaralarının sığınağından dışarı bir adım attı, çıplak bacağına yağmurun buz gibi sızısını hissetti.

Sonra bir hırıltı duydu ve aniden Cruxan ayağa kalkmış, elleri omuzlarında, onu tekrar içeri yönlendiriyordu. Çok hızlı hareket ediyordu, bu kadar iri biri için çok hızlıydı.

Birdenbire yakınlaşmalarına şaşırarak Crystal ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Sırılsıklamdı, koyu renk saçları mürekkep rengindeydi ve boynunun yanlarına, omuzlarına yapışmıştı. Geniş göğsü yağmurdan kayganlaşmıştı. Ateşin ışığı mavi gözlerinde parlıyor, ona fantezilerden fırlamış bir savaşçı tanrı gibi uhrevi bir görünüm veriyordu.

"Az önce bana cevap verdin," diye mırıldandı, sesindeki azap gitmiş, yerine *rahatlamaya* çok benzeyen bir şey gelmişti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Başka biri olsaydı, bana memnuniyetle söyledin," dedi. "İnatçılığın bunu kanıtladı."

Yüksek elli erkek!

Gözleri kısıldı ve elinde olmadan meydan okudu: "*Neyi kanıtladın?*"

Cruxan iliklerine kadar ıslanmış olmasına rağmen sırtıttı. Elleri kadının omuzlarından aşağıya, kollarından bileklerine indi ve onları çevreledi dev avuçlarının içinde kolayca.

"*Beni rüyada gördüğünü.*"

Bileklerini geri çekti, adamın ardında bıraktığı karıncalanma ve hoş hissi görmezden geldi. Ona sırtını dönerek ateşe döndü, umutsuzca boşluğa ihtiyaç duyuyordu.

"Her şeyi biliyorsun," diye karşılık verdi, ama sözleri tereddütle karışık ve umduğu kadar ısırtıcı değildi.

Burun deliklerinin açılmasından, onun tahrikinin hâlâ havada asılı kaldığını anladı. Boynuzlarının dikleştiğini fark etti. Bu görüntü onu tedirgin etmişti ama daha önce hissettiği o panik haliyle değil.

"Neden bunu kabul etmiyorsun?" diye sordu sessizce, başını eğip ateşin yanına çömeldi, muhteşem formundan buhar yükselmeye başlamıştı.

"İtiraf edecek bir şey yok."

"Gerçeği öğrenirsem ne yapacağımdan korktuğun için mi?" diye devam etti, sanki kız hiç konuşmamış gibi.

Tam on ikiden vurmuştu ve bakışlarını sabit alevlere çevirerek Cruxan'ın alevlerin üzerine daha fazla kurumuş ağaç kabuğu eklemesini izledi.

Sessizliği yeterli bir cevaptı ve bunu inkâr edecek enerjisinin olmadığını fark etti.

"Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok, *luxiva*. Zamanla bunu tam bir gerçek olarak öğreneceksin."

Kelimeleri söyleme şekli, mutlak bir inançla, onun bakışlarıyla buluşmasını sağladı.

"Erkekler bunu hep söyler," diye fısıldadı, "değil mi? Ta ki beklemekten bıktıklarına karar verene kadar ve sonra o kadar da dürüst olmazlar."

Yüz ifadesi ciddileşti. Sessizleşti. Çenesi bir sıkılıp bir açılıyordu.

"Keşke," dedi bir süre sonra, "şimdiye kadar zarar vermiş her erkek önümde sıraya dizilmiş olabilirsin. Tam burada."

Dudakları aralandı ve gözlerini kırptırdı.

"Çünkü hepsini bitirmekten başka bir şey istemiyorum."

Bakışlarının yoğunluğu, sözlerinin acımasızlığı onu dehşete düşürmeliydi. Onu rahatsız etmeliydi.

Ama olmadı.

Doğrudan ona yöneltilmiş olan sahiplenme duygusu da öyle. Öyle olmalıydı. Ama olmadı.

"Ben dürüst bir erkeğim, *Lüksiva*," dedi sessizce. "Bana inanmak için bir nedenin yok ama sana henüz yalan söylemedim."

"Herkes yalan söyler."

"Biliyorum," diye mırıldandı, "ama sana değil. Sana asla. Çoğunlukla kendime yalan söylüyorum. Başkalarına bile."

"O zaman bana normalde bilmemi istemeyeceğin bir gerçeği söyle," dedi, ne demek istediğini kanıtlamak, onu sınamak istiyordu.

Adamın kaşları çatıldı ama beklediği korku yerine kararlılık geldi.

"Bana ne istersen sor," dedi, mağaranın duvarına yaslanıp oturur pozisyona geri döndü, dizi yukarı kalktı, kolu üzerine sarktı. Rahatlığın resmiydi. "Hiçbir şeyi boş bırakma, *luxiva*."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CRuxan ateşin karşısından dişisini inceledi.
Vrax, ona bakmak onu memnun etti. Altın sarısı saçları kuruydu ve omuzlarından aşağıya doğru usulca kıvrılıyordu. Yanakları sıcaktan pembeleşmişti.

Sıcaktı, soğuktan rengi solmamıştı. Tuniği onun vücudunu gölgede bırakıyordu ama onu kendi kıyafetleri içinde görmek içinde ilkel bir şeyi serbest bıraktı, sikiinin bacak örtülerine sertçe bastırmasına neden oldu.

Kader ona daha güzel bir kadın hediye edemezdi. Kaşları çatıkken bile güzeldi.

Ona bir meydan okuma sunmuştu, belli ki ilgisini çekmişti ve belli ki kazanmak istiyordu.

Crystal'ın pembe dudaklarını açışını izledi ama hiç ses çıkmadı.

"Eşinize sorunuz yok mu?" Cruxan alçak ve derin bir sesle sordu. Daha önce, onun bir başkasını hayal edip etmediğini merak ederek şüpheyeye düşmüştü. Ama *onun kendisini* hayal ettiğini fark ettiğinde, umutla ve yeni bir kararlılıkla dolmuştu.

Elbette bunu itiraf etmemişti. Ama inkar da etmedi.

Kız ona kızgın bir bakış fırlattı ama "eşim" diye reddetmeyince sırtıttığını gizledi. Bunu bir ilerleme olarak değerlendirdi.

İçindeki tartışmayı çözmüş gibi göründü ve "Yalan söyleyip söylemediğini bile bilmeyeceğim, biliyorsun" dedi.

Cruxan bir omzunu kaldırdı. "Kaldırmayacağım."

Başını salladı, dudaklarından hafif bir iç çekiş çıktı. Sonra sordu, "Sen... sen hiç birini öldürdün mü?"

"Elbette," diye cevapladı kaşlarını çatarak, ilk sorusunun bu olmasına şaşırmıştı. "Kim?"

Luxirianlar hakkında pek bir şey bilmediğini düşündü.

"Pek çok," dedi, bunun onu iğrendirip iğrendirmeyeceğini merak ederek.

"Pek çok tür, ama çoğunlukla Jetutianlar."

"Veba'yı Luxiria'nın üzerine salanlar mı?" diye sordu usulca.

"*Tev*," diye yanıtladı başını eğerek. "Luxirianlar tüm Çeyreklerde tanınırlar çünkü... biz basitçe en etkili katilleriz."

"Eğitimin yüzünden," diye bitirdi.

"Bu seni ilgilendiriyor mu?" diye sormadan edemedi. "Kaç kişi öldürdüğümü bile bilmiyorum. Size bir sayı bile veremem."

Bakışları onunkilerle buluştu ve "Bilmiyorum" dedi. Kendi gerçeği.

"Buranın farklı olduğunu farkındayım. Dünya'dan çok farklı."

Sessizleşti, bir şeyler düşünüyordu.

Sonra bir sonraki sorusu geldi, "Hoşuna gidiyor mu? Öldürmeyi seviyor musun?" Cruxan kaskatı kesildi.

"On devir önce Jetutianlarla savaşa girdiğimizde, sana *tev derdim*," dedi bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Ama bunun nedeni genç olmamdı. Safça, her öldürdüğümün beni sadece ailem için değil, tüm Luxiria için adalete daha da yaklaştırdığını düşündüm."

"Peki ya şimdi?"

Elini hassas boynuzunun üzerinde gezdirerek bir nefes verdi. "Şimdi, öldürdüğüm her Jetutian'ın bana kendimden bir şeyler kaybettirdiğini düşünüyorum."

Şaşkınlıktan nefesi kesildi.

"Öldürmeyi *sevdiğin* zaman, *Luxiva*, işte o zaman ruhunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalırsın," dedi. "Luxirianlar olarak bir amaç uğruna öldürürüz, hoşumuza gittiği için değil, bazen barış için şiddet gerekli olduğu için, bu barış ne kadar kırılgan olursa olsun. İdeal bir evrende şiddete ihtiyaç olmazdı. Ama asla idealler içinde yaşamayız. Her zaman bir çirkinlik vardır."

Dişisi dudağını ısırdı. Kadının yüz ifadesi tiksinti değil de... tereddütlü bir anlayış olunca rahatladı.

Bir yanı neden ilk sorgusunun bu olduğunu merak ediyordu... şiddetle ilgili.

"Sıradaki sorunuz, *luxiva*," diye sordu kadın sustuğunda. "Bir eş istedin mi ki?" diye sordu uzun bir süre sonra. "Her Luxirian bir eş ister," diye yanıtladı.

"Ben bunu sormadım."

Cruxan küçük bir nefes çekti, küçük dişisine duyduğu hayranlık göğsünü aydınlattı. Sessiz, neredeyse ürkek doğasına rağmen, saçmalamıyordu.

"*Tev*," diye cevap verdi. "Ancak..."

Kendini nasıl açıklayacağından emin değildi.

"Dürüst olacağını söylemiştin," diye hatırlattı ona.

"Bir eşin hayatıma nasıl uyum sağlayacağını bilmiyordum," dedi.

"*Senin* hayatına uyum sağlamak mı? Peki ya tam tersi?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

Ona bir gülümseme verdi. "Beni azarlanmış say, *luxiva*." Kaşlarını çatı ama gerginliğinin bir kısmı omuzlarını terk etti. "Ama bir Büyükelçi olarak görevlerimin çok kapsamlı olduğunu anlamalısınız. Kendime bir süreden fazla zaman ayırabildiğim nadirdir. Ve sahip olduğum zaman..."

"Devam et," diye meydan okudu, kaşları çatılmıştı.

"Onu dövüş çukurlarında ya da bir dişinin yanında eğitim alarak geçirdim."

Dudakları birbirine yapıştı ve başka tarafa baktı. Küçük yumrukları kıvrılmıştı ve bu manzara onu hem sinirlendirmiş hem de sevindirmişti.

"Sana söyledim, kıskanman için bir neden yok, *Lüksiva*," dedi sessizce.

Kadın ona okunamayan bir bakış attı. "Kıskanmıyorum."

"Burada dürüst davranıyoruz," diye hatırlattı ona.

"Ben değil. *Sen*."

"Ah, yani bunun bir yalan olduğunu kabul ediyorsun?"

Kadın havayı içine çekti ve yüzündeki ifade adamın zaferle sırıtmasına neden oldu.

Akıllıca, yapmadı. İçinden bir ses bunu yaparsa, gecenin bir yarısı uyurken hançerini ona saplayacağını söylüyordu.

Bu düşünce onu duraksattı. Bu küçük zebani nereden gelmişti? Ona ilk geldiğinde ondan o kadar korkmuş, niyetine o kadar güvenmemişti ki yüzüne bile bakmamıştı. O dışının bir kısmı hâlâ duruyor olsa da, artık çok daha açık sözlüydü.

Bu bilgi onu sevindirdi. Belki de ona karşı daha rahat olmaya başlamıştı. Daha önce de söylediği gibi, belki de ona karşı bu kadar temkinli ve soğuk olmamaya çalışıyordu.

"Madem kadınlardan söz ediyoruz," diye söze başladı ve Cruxan korkudan kalbinin göğsünde durduğuna yemin etti, "burada biraz duralım."

Vrax.

Tedirginliği belli olmuş olmalı ki başını yana eğdi. Onu bir yalanın içinde yakalayacağından o kadar emindi ki Cruxan acımasızca dürüst olmaya daha da meyilliydi.

"Kaç kadınla birlikte oldun?"

"Kaç erkekle birlikte oldun?" diye karşılık verdi, sadece nasıl tepki vereceğini görmek için.

Dudakları birbirine yapıştı ve tıpkı onun bildiği gibi, "Burada soruları ben soruyorum," diye hatırlattı.

"En azından *sıra bana gelene* kadar," dedi.

Gözlerini kırptırdı. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Bu adil bir şey *lüksiva*," dedi, yüz hatlarında küçük bir sırıtma belirdi. "Sana karşı dürüst olup olmadığımı bilmek istedin. Ben de aynı şeyi eşim için bilmek istiyorum."

"Nefesini tutma," dedi parmaklarını çıplak dizlerine vurarak. "Şimdi soruya cevap ver."

Cruxan onun biraz otoriter olmasından hoşlandığına karar verdi. Aslında bu onun aletinin zonklamasına neden oldu çünkü onun da kürklerin arasında aynı şeyi yaptığını hayal etti.

"Kaç kadınla birlikte olduğumu bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

Nefesini içine çekerek ona baktı. "O kadar çok mu?"

Cruxan'ın bakışları alevlere kaydı ve sonra yukarıya, onun bakışlarıyla buluşmaya yöneldi. Ona daha önce sorduğu soruyu sordu: "Bu seni ilgilendiriyor mu?"

Hemen ağzını açtı ama sonra kendini tutar gibi oldu. "Önemli değil." Yalan olduğunu biliyordu. Dizlerindeki tıkırtı arttı. "Sen... sen hâlâ kadınlarla sık görüşüyor musun?"

"Seni tanımadan önce mi?" diye sordu. "*Tev.*"

"En son ne zaman oldu?" diye sordu sessizce, onun bakışlarını tam olarak karşılayamadan. "Jaxor'an'ın seni Altın Şehir'den aldığı sabah," diye cevapladı, aynı sessizlikte. Daha o sabah Menira ile birlikteydi.

"Peki ne sıklıkta... ne sıklıkta..." demeden önce ateşin karşısında bir sessizlik oldu.

Bunu soramazdı bile, ama zihninde patladığını hissettiği uyarıya rağmen yine de cevap verdi.

"Neredeyse her aralıkta," diye itiraf etti.

"Aman Tanrım," diye nefes alarak ayaklarının dibindeki mağara zeminine baktı. Bu ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama iyi bir şey olamayacağını düşündü.

Bu küçük oyunu önermekle aptallık mı etmişti?

Dürüstlüğünün onu yakınlaştırmak yerine daha da uzaklaştırması mümkündü.

"*Luxiva...*" diye mırıldandı, sözünü keserek. "O zamanlar seni tanıımıyordum.

Artık her şey farklı."

"Öyle mi?" diye sordu ve ses tonu onu yiyip bitirdi. "Sadece İçgüdüleriniz uyandı diye mi?"

"Öyleydi," diye ısrar etti. "Ve *tev*, bu farklı. Çünkü ben seni istiyorum."

Boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı, gözleri onunkilerle birleşti.

"Şimdi... başka bir kadınla birlikte olma düşüncesi bana itici geliyor," diye itiraf etti.

"Buna inanabilir miyim bilmiyorum."

"Şimdiye kadar sana karşı dürüst davrandım," diye hatırlattı ona. "*Buna* inanıyor musun?"

Dudakları birbirine yapıştı ama sonunda hafifçe başını salladı.

"Anlıyorum."

"O zaman buna da inan, *luxiva*. Ömrümün sonuna kadar sadece ve sadece seni isteyeceğim."

"Ayrılacağımı biliyorsun Cruxan," dedi. "Gittiğimde sana ne olacak?"

Göğsü sıkıştı.

O anlamadı. Onu kabul edene kadar, *onları* kabul edene kadar asla anlayamayabilirdi.

Başka ne söyleyeceğini bilemediği için, "Sadece sen olacaksın," dedi.

Crystal bu bilgiyle huzursuz görünüyordu.

Bunu söylerken göğsü ağrısa da ona güvence verdi, "Korkma kadın. Her şeye rağmen gitmeye karar verirsen, gidebilirsin. Ben seni kalmaya zorlayacak bir canavar değilim. Sadece mutlu olmanı istiyorum. Eğer mutluluğun benimle, Luxiria'da değil de Dünya'da olduğuna karar verirsen, o zaman sana engel olmayacağım. Bunun için sana söz veriyorum."

Bu sözleri derinlerinde hissetti, bu sözlerin gerçekliğinin onu nasıl parçaladığını hissetti.

"Mutluluğun sadece bir duygu olduğunu söylediğini sanıyordum," diye hatırlattı ona usulca. "Gelip geçen bir duygu."

Gülümsedi ama yüz hatlarında acımasız bir ifade vardı. "Evet. O zaman duygularının çoğunun mutlu duygular olmasını diliyorum." Sıkıştığını hissettiği boğazını temizledi. "Bu gece için başka sorunuz var mı, bayan?"

Ona baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Ama sonra başını salladı, gerçi onun için daha fazlası olduğu belliydi.

Cruxan doğrusu biraz rahatlamıştı.

"Çok iyi," diye mırıldandı. "Sorularımı ne zaman sorabilirim?"

"Yapabileceğini hiç söylemedim," dedi hafifçe, ama ses tonunda herhangi bir zehir yoktu.

"Ama bana izin verecek misin?"

"Bunu... düşüneceğim," diye yanıtladı dudağını ısırarak.

"Korktun mu?" diye mırıldandı.

Ona bir bakış fırlattı. "Hayır," diye öfkелendi.

"O zaman endişelenecek bir şey yok, *luxiva*. Hem de hiç."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Ertesi sabah farklı hissettirdi. Ve sadece manzara değışmeye başladığı için değil.

Crystal sessizdi. O sabah pişmekte olan etin kokusuyla uyandığından beri öyleydi. Görünüşe göre Cruxan mağaranın ağzının hemen dışında başka bir yaratık yakalamıştı. Dün gece -ya da rüyasından uyandığında sabahın erken saatleri miydi- zihninde hâlâ tazeydi ve hiçbir şey hakkında... ne hissettiğini bilmiyordu.

Çünkü dün o mağaraya adım attıklarından beri çok şey olmuştu. Gerçekten konuşmuşlar, ciddi konular hakkında sohbet etmişlerdi. Cruxan'ın kayıplarını öğrenmiş, ona kendi kayıplarından bahsetmiş, geleceklerinden ne istediklerini konuşmuşlardı. Ve sonra Cruxan'ın tüm o 'dürüstlük' oyunu gerçekleşti... Cruxan'ın yalan söylemediğini istemeye istemeye kabul ettiği oyun. Bir kere bile.

Gerçek olmayan şeylere o kadar alışmıştı ki, bu kadar dürüst biriyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ve bu üzücüydü, değil mi? Ona güvenmiyordu çünkü yalan söylemesini *bekliyordu*.

Hayatımı bu şekilde yaşayamam, diye düşünmeden edemedi. Sürekli olarak birinin kötülüğüne inanmak istemiyordu, hele ki o kişi ona bunun için bir sebep göstermeden.

Crystal endişelenmeye başlamıştı. Etrafına ördüğü duvarda bir çatlak hissediyordu. Bununla savaşıyordu. Eski benliği onu içeri almamak için savaşıyordu. Leo'dan beri kimsenin içeri girmesine izin vermemişti. Parçalanmış kalbini kilitlemiş ve anahtarı atmıştı. Ancak bir şey ona Cruxan'ın içeri girmek için anahtar değil levye kullanacağını, özellikle de dün gece ona söylediklerinden sonra bunu yapacak kadar kararlı olduğunu söylüyordu.

Sadece sen olacaksın, demişti.

O derin, boğuk sözler karşısında bir şeyler hissettiği gerçeğini inkâr edemezdi. Korkutucu, merak uyandırıcı ve heyecan verici bir şey. Bu kelimelerin içine dalmak, onlar tarafından aşağı, aşağı, en dibe çekilene kadar kendisini yıkamalarına izin vermek istedi.

Onun tarafından sevilme nasıl bir şey olurdu?

Doğrusu, ona karşı sürekli savaşmak yorucu geliyordu. Cesur olmak isteyen yalnız yanı sadece teslim olmak ve onu keşfetmek istiyordu ama diğer yanı, mantıklı, yaralı yanı bunun olmasına asla izin vermeyecekti.

O gün, bir gece önce kamp yaptıkları mağaradan yaklaşık yarım günlük mesafedeydiler. Crystal düşüncelere dalmış olmalıydı çünkü Cruxan'ın durduğunu ve beklentiyle ona baktığını fark etti.

"Pardon, ne?" diye sordu, yanakları biraz kızarmıştı.

"Aç olup olmadığını ya da mola vermek isteyip istemediğini sordum," dedi onu dikkatle izleyerek.

İçinden küçük bir kıpırtı geçti ama başını salladı. Neden her zaman bu kadar düşünceli olmak zorundaydı ki? "Hayır, ben iyiyim."

"Batı topraklarına giriyoruz," dedi ona. "Yakın dur, *tev*?" Kız ona şaşkın bir bakış attı. "Tehlikeli mi?"

"Burası sık bir orman," diye mırıldandı. "İçerisi çabuk kararır." "Tamam," diye mırıldandı, onun arkasından bakarak. Beyaz ağaçtan ayrılmışlardı uzun zaman önce o r m a n a girmiş ve yavaş yavaş sıradağlardan uzaklaşmaya başlamıştı. Uzakta, devasa ağaçlardan oluşan sağlam bir duvar görebiliyordu,

Yine de daha çok düz, kıvrık yapraklı devasa bitkilere benziyorlardı. Kilometrelerce uzanıyordu ve ormanın ne kadar geriye gittiğini bilmiyordu.

"İyi misin, *Luxiva*?" diye sordu bir sonraki sorusunda, yakın durarak. O kadar yakındı ki ona bakmak için boynunu yukarı kaldırması gerekti. Adamın yakınlığı kalbinin hızla çarpmasına neden oldu ama korku ya da panikle değil.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Çok sessizsin," diye yorum yaptı. Dudakları kıvrıldı. "En azından daha sessiz," diye düzeltti.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdi. Onun bakışlarının fazlasıyla farkında olarak dudaklarını yaladı. "Sadece bazı şeyleri düşünüyorum."

"Dün gece hakkında mı?"

Crystal yutkundu ama cevap vermemesi onun sorusunu aynı şekilde yanıtladı.

Bu konuda yorum yapmadı. Hiç zorlamadı. Aslında, eli kolunu okşayarak onun yanına doğru geri adım attı.

Crystal yürürken ayaklarına, o sabah mağarada ona sürpriz yaparak aldığı sandaletlere baktı. Şaşırtıcı derecede rahattılar ve ayaklarını kuru tutuyorlardı.

Bir parçasının onun düşünceliliğinden, iyiliği için duyduğu endişeden inanılmaz derecede etkilenmediğini söylerse yalan söylemiş olur. Buna alışık değildi, başka birinin ona göz kulak olmasına.

"Ayakkabılar için tekrar teşekkür ederim Cruxan," diyerek aralarındaki sessizliği bozdu. Ona zaten teşekkür etmişti, ama ayakkabılar ve onlara harcadığı emek için gerçekten minnettardı. Bütün gece uyumadan onlar üzerinde çalışmış olmalıydı. Tekrar.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, *lüksiva*," diye mırıldandı, o sabah da aynı şekilde cevap vermişti. Eğer daha iyisini bilmeseydi, bunun onu utangaç yaptığını düşünürdü. Ama utangaç bir Cruxan mı? Bunu hayal bile edemezdi.

Tekrar sessizliğe gömüldüler ve adamın kolu onun yan tarafına her dokunduğunda kalbi garip şeyler yapıyordu. Göğsünün içinde nasıl döndüğünü duyup duymadığını merak etti.

Sessizliği, onun sormasını hiç beklemediği bir şeyle bozdu.

"Bana Krane ve Jir-Jron'u anlatır mısın?" diye denedi, garip ismi seslendirerek. İngilizcesi bile tuhaftı.

Crystal'ın dudakları aralandı. "Bunu hatırlıyor musun?" "*Tev*, tabii ki," dedi.

Bunu söyleme şekli, karanlık ve derin sesi, kadının tüylerini diken diken etti. "Onlar sadece kız kardeşimle benim küçükken uydurduğumuz karakterler. Hayali arkadaşlar gibi, sanırım."

"Hayali arkadaşlar," diye tekrarladı, bu kelimeleri dilinin üzerinde yuvarlarken kaşları neredeyse şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Tanıdığım her çocuğun bir tür hayali arkadaşı vardı," diye atıldı biraz da utanarak. "Senin yok muydu?"

"Ben... bu kavramı anladığımı sanmıyorum, *luxiva*," diye mırıldandı, ancak şu anda biraz utanmış görünen oydu, sanki bilgi eksikliği onu utandırıyormuş gibi.

"Hiç, ne bileyim, çocukken oyun oynadınız mı? Arkadaşlarınızla? Kız kardeşlerinle mi?"

"Yani eğitim gibi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Kız kardeşlerimle asla dövüşmem."

Savaşçı bir kültürde büyümüştü. Tek bildiği, dövüşmenin onun için bir eğlence olduğuydu.

"Gençken bile asla bir savaşçıymışsın gibi davranmaz mıydın?" diye sordu usulca. Bunda onu üzen bir şey vardı.

"Benim kaderim her zaman bir savaşçı olmaktı," diye cevap verdi ona bakarak. "Rol yapmama gerek yoktu."

"Doğru," dedi dudakları bükülerek. Yani... Cruxan ve belki de diğer pek çok Luxirian çocuk şövalye ya da polis olduklarını, zombilere karşı savaştıklarını ya da bulabildikleri her şeyden çamurdan turtalar yaptıklarını hayal ederek büyümemişlerdi.

Sonra yavaşça, "İnsan yavruları bunu yapar mı?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Her zaman bir şeyler uydururduk, farklı olduğumuzu ya da farklı bir yerde, farklı arkadaşlarla olduğumuzu hayal ederdik."

"Krane ve Iron gibi," diye tereddütle tamamladı. Crystal biraz gülümsedi. "Evet, onlar bizim goblin arkadaşlarımızdı."

Hayal gücünü kullanarak anlayamadığı goblinleri ona açıklamaya çalışmak bile istemiyordu.

"Bu çok aptalca," diye mırıldandı. "Kız kardeşim ve ben bunları zaman içinde yavaş yavaş uydurduk. Washington adında bir yerde yaşıyorduk ve etrafımız ağaçlarla ve doğayla çevriliydi. Böyle bir yerde goblinlerin, perilerin ya da elflerin yaşadığını hayal etmek kolaydı. Hayal gücüne sahip olmak iyidir, en azından ben öyle düşünüyorum."

Ona bir göz attı ve onun kendisini dikkatle izlediğini gördü. Yüz ifadesini okuyamıyordu ama onun konuşmasını dinlemekten hoşlandığı izlenimine kapıldı. Bir sözlükten okuyor olabilirdi ve asla durmasını istemezdi.

Bu bilgi onu telaşlandırdı, karnını şişirdi ve hemen devam etti: "Annemle babamın arası pek iyi değildi. Çok tartışır ve kavga ederlerdi, bu yüzden okuldan sonra kız kardeşim ve ben asla evde olmak istemezdik. Arka bahçemizin hemen ötesindeki ormana gider ve istediğimiz her şeyi hayal ederdik. Bu... bu beni mutlu ederdi."

Yine o kelime. Mutluyum.

Crystal sessizce, "Krane ve Iron ile babamın bizi terk ettiği sıralarda tanıştık," diye itiraf etti. "Ve bir şekilde bizimle kaldılar. Ya da en azından benimle kaldılar. O d ö n e m i atlatmamıza yardımcı oldular. Hayal gücü bir

güçlü bir şeydir. Özellikle de acı çektiğinizde güçlü bir araç olabilir."

"Efendin için üzgünüm, *luxiva*," diye mırıldandı alçak sesle. Anlayabilecek biri varsa, o da oydu, diye fark etti. Babası da gitmişti.

Bu kadar çok şeyi açığa vurmak istememişti ama pişman olmadığını fark etti.

o.

Crystal boğazını temizleyerek ona baktı ve şöyle dedi
bir kitap yazmaya başladıktan hemen sonra. Onların kitabı. Onların maceralarıyla çocuklar için bir dizi hikâyeye yaratmak istiyorum ve onlar için illüstrasyonlar da yapacaktım. Aslında onları burada çiziyordum. Luxiria'da. Altın Şehir'de çoğu zaman yaptığım şey buydu. En azından Kirov bana o tableti verdikten sonra."

"Kirov mu?" Cruxan kaşlarını çatarak sordu.

"Evet," dedi. "Sanırım Lainey resim yapmayı sevdiğimden bahsetmişti ve bana bir tablet verdi. Biz beklerken gün boyunca bunu yapıyordum."

Hâlâ kaşlarını çatıyordu ama ona "*Kroratax*'a vardığımızda sana bir tane daha alacağım" dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu, nefesi kesilmişti.

"*Tev*," dedi başını eğerek. "Ama bana Krane ve Jron'u göstermelisin."

Dudakları kıpırdadı. "Anlaştık," dedi, ancak birdenbire ona çalışmasını gösterirken biraz gergin hissetti. Ne düşünecekti acaba?

Tekrar ileriye baktığında, ormanın hemen ileride belirdiğini görünce şaşırdı. Eşiğin belirgin çizgisinin ötesini, devasa ağaçların boşlukları arasındaki karanlığı görebileceği kadar yakındı. Ama onlar gerçekten ağaç değildi. Yakından bakınca devasa agave bitkilerine benziyorlardı ama renkleri koyu maviydi. Yağlı, yassı yapraklar sivri, keskin uçlara doğru açılıyor, en alt seviye ormanın zeminine dayanıyor ve çılgınca kıvrılıyordu. 'Gövde' kalın ve genişti,

O kadar yükseğe tırmanıyorlardı ki, biraz uzaktan bile olsa Crystal onlara bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kalıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Yine de Luxiria'daki her şey onu şaşırtmıştı.

Yanında yürüyen erkek gibi, diye fısıldadı zihni.

Görünüşe göre hiç zaman kaybetmeden ormana ulaştılar ve eşliğinden geçtikleri anda Crystal farklı kokular, sesler ve görüntülerle saldırıya uğradı.

Bitkilerin rutubetini, toprağın keskin ve misk kokusunu kokladı. Hoş olmayan bir koku değildi -aslında tam tersiydi- ama barizdi. Onun için daha da bariz olan şey, ormanda beyaz ağaç ormanında olduğundan daha fazla yaşam olduğuydu. Yankılanan çığlıklar dev ağaçlarda yankılanıyordu. Dallar hışırdadı. Solundan küçük ayakların koşarak geçtiğini duydu, ama baktığında orada hiçbir şey yoktu.

Kesinlikle biraz ürkütücüydü. Cruxan onun tedirginliğini fark etmiş olmalı ki ona güvence verdi: "Onlar sadece *virvira*. Zararsız küçük hayvanlar ve muhtemelen bu gece bizim yemeğimiz olacaklar."

Onu en çok etkileyen şey ormanın güzelliğiydi. Işık, devasa agave bitkileri nedeniyle mavi bir tonda görünüyordu. Her tarafta yükseldikleri için kendini onların içinde koza gibi hissediyordu. Garip bir şekilde rahattı, yine de uhrevi ve hatta ruhani bir havası vardı.

İçeride daha derinlere indikçe, Crystal orman zemini boyunca filizlenen diğer bitki yaşamına daha yakından baktı. Elektrik mavisinden canlı bir zümrüt yeşiline kadar değişen canlı ve renkli bitkiler manzarayı süslüyordu. Özellikle deniz mavisi renkli bir bitki turuncu soğanlar filizlendiriyordu ve Cruxan'a bunların ne olduğunu sorduğunda, düzgün bir şekilde kurutulduktan sonra baharat olarak kullanıldığını söyledi.

Yürürken her şeyi içine çekmesi zaman aldı. İçindeki ressam ormanın resmini yapmak istiyordu çünkü orman tüm görkemli renkleriyle yakalamak istediği garip bir güzelliğe sahipti.

Şu anda bir kamera için neler vermezdim, diye düşündü, dudakları hafifçe kıvrıldı. Ama fotoğraf makinesi olmadığı için gördüğü her şeyi ezberlemeye çalıştı, böylece daha sonra resmedebilecekti. Agave ağaçlarının dokularını, alçak ışığın yapraklarından yansıma şeklini inceledi. Zemini, çamurun yapışkanlığını ve kıvamını nasıl andırdığını, ancak kontrol ettiğinde yeni ayakkabılarının altında kalıntı bırakmadığını inceledi. Tüm renkleri inceledi, bir yandan da onların hakkını verecek boyaları nasıl karıştırabileceğini merak ediyordu.

"Bu farklı, *tev*?" Cruxan ona sessizce sordu.

"Çok güzel," diye yanıtladı ona bakarak. "Ama senin için bunaltıcı olmalı. Tüm o kokular ve sesler."

Dudakları kıvrıldı, gözleri sıcaktı. "Sadece sana odaklanmaya çalışırsam," diye başladı, dudaklarını ayırarak, "o zaman o kadar da bunaltıcı olmaz."

Crystal'ın parmakları biraz titredi ve fiziksel olarak gardının yeniden çatladığını hissetti. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki? Neden bencil bir pislik olamıyordu? Tüm bu 'eşi görmezden gelme işi' eğer bir pislik olsaydı çok daha kolay olurdu.

Crystal, Cruxan'ın daha önceki uyarılarına rağmen biraz geride kaldı. Aralarında biraz mesafe bırakmazsa, daha sonra pişman olacaktı. Cruxan'ın sırtı ona dönük olsa da -ve bu ne kadar muhteşem bir görüntü oluştursa da- Crystal onun duyularıyla etraflarında bir tehdit olup olmadığını duyabileceğini biliyordu. Orman gürültüyle dolu olmasına rağmen kendini tehlikede hissetmiyordu.

Tam başka bir agave ağacının etrafından dolaşp ormanın derinliklerine doğru ilerliyorlardı ki Crystal'ın gözüne fuşya pembesinin parlak bir parıltısı ilişti.

Bir agave ağacının gövdesinin altında kümelenmiş ve biraz gizlenmiş siyah, dikenli çalılardan oluşan bir kümeydi. Crystal bunlardan en az yedi tane saydı ve her çalının tepesinde tek bir açılmış fuşya çiçeği vardı.

Çok güzeldi. Çiçeğin kalın yaprakları vardı, en sevdiği şakayık gibi kümelenmişti ve tam ortasından, tepesinden çıkan siyah bir sap vardı. Ona yaklaştıkça rengi daha da canlandı.

Yakından bakınca, dudaklarının aralanmasına neden olan baş döndürücü bir parfüm kokusu alabiliyordu. Lezzetli bir kokuydu ve daha fazlasını istiyordu. Bu kokuyla yıkanmak istedi.

Crystal düşünmeden uzandı, belki de çevresiyle biraz fazla rahattı ve çiçeği çalıdan kopardı.

İlk fark ettiği şey yaprakların kaygan, yağlı gibi hissettiği idi ve Crystal parmaklarını geri çektiğinde etinde berrak bir kalıntı gördü.

Ne olduğunu düşünmeye fırsat bulamadan Cruxan'ın sesini duydu.

Telaşlı bir ses tonuyla, "Crystal, sakın *vrax* yapma!" dedi.

Crystal'ın bakışları tam da vücudunu garip bir hissin kapladığını hissettiği anda ona kayd.

"C-Cruxan?" diye sordu, parmakları aniden ısınmaya başlamıştı. Bu sıcaklığın yavaşça kollarına yayıldığını hissetti.

"*Vrax*," diye sessizce küfretti, kızın bileğini hafifçe sıkarak çiçeği o dokunmadan düşürmesini sağladı.

Tanrım, zehirli bir çiçeğe mi dokunmuştu? *Zehirli bir uzaylı Çiçek mi?*

Aptal, aptal, aptal!

"Ben... ben ölecek miyim?" diye fısıldadı, gözlerini kocaman açmış Cruxan'a bakıyordu, kalbi *küt küt atıyordu*.

Kaşları çatıldı ama ona güvence verdi, "*Nix, luxiva*, bu sana zarar vermeyecek." Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi ses tonunu alçaltarak, "Senin canını yakacağından çok benim canımı yakacak," dedi.

"Ne?" diye sordu, içinin ısınmaya başladığını fark ederek. Çok, çok sıcak.

Ne oluyor be?

Meme uçları karıncalanmaya başladı ve işte o zaman ilk korku hissi onu vurdu.

"Bu bir *tevvax* çiçeği," dedi ona, yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuştu.

Adamın eli hâlâ kızın bileğindeydi ve elini hafifçe hareket ettirdiğinde, kız tenindeki o lezzetli his karşısında neredeyse nefesi kesilecekti.

"Luxiria'daki en güçlü zevk ilacını yapmak için kullanılıyor" derken sesi karanlıktı.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

V *rax, vrax, vrax!*
Cruxan, *luxiva*'sının uyarılmasının ilk belirtilerinin kokusunu *aldığında* nefesini tuttu. Şimdiden boynuzları dikleşmeye başlamıştı.

Bacak kılıfının içinde, her zamanki halinden daha sert olan siki büyüyordu.

İçgüdüğü dışısının tahrik olduğunu biliyordu ve bu Cruxan'ı onunla çiftleşmeye itiyordu. Şehvet ve arzu zihnini bulandırdı ve nefes almak zorunda kaldığında dışının güçlü parfümü karşısında neredeyse inliyordu.

Tevvax güçlüydü. O kadar güçlüydü ki, zevk partnerleri veya eşler arasında alındığında çiçekten elde edilen yağın seyreltilmesi gerekiyordu.

Crystal çiçeğe doğrudan dokunmuştu. Parmak uçlarını kaplayan ve çoktan sistemine girmeye başlamış olan yağın gücü seyreltilmemişti.

Luxirianların ilaca karşı güçlü bir tepkisi vardı. Bir insan dışısının tepkisinin ne olacağını hayal bile edemiyordu.

Bu kötü bir şeydi. Başka bir durumda, onu eşi olarak kabul ettiği bir durumda, durum tam tersi olurdu. Zevkin üstesinden gelmesine yardımcı olabilir, uyuşturucu vücudunu terk edene kadar rahatlamasına yardımcı olabilirdi.

Ama onu kader arkadaşı olarak kabul etmemişti. Henüz değil ve muhtemelen - kabul etmek istemese de - asla değil.

Onun dokunuşunu istemiyordu, ona getirebileceğini bildiği zevki istemiyordu.

Yani bu durum kötüydü. Kontrolü zaten sınırlıyken çok ama çok kötüydü.

"Crystal," diye mırıldandı, parmak uçlarındaki yağa dokunmamaya dikkat ederek, yoksa ikisinin de sonu gelirdi. "Kamp yapmamız gerek."

"Neden?" diye sordu, bakışları biraz odaksızlaştı, yanakları baştan çıkarıcı bir pembe renge büründü, dudakları kızardı.

Kader, ona yardım et.

"İlacın sisteminizden geçmesi için zamana ihtiyacı olacak. Bunu yapana kadar seyahat edemeyiz" dedi.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona, bunu söylerken nefesinin kesildiğini duymasına rağmen.

Dudakları acımasız bir çizgi halinde kıvrıldı. "Sadece büyüyecek. Uyuşturucunun doruk noktası saatler sonra gelecek. Daha fazla seyahat edecek durumda olmayacaksın."

Yutkunurken boynunun narin etinin titrediğini gördü. Sonra sessizce, "Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyordum."

"Bilemezdim, *Luxiva*," dedi ona sessizce. "Şimdi, gel. Gece için yerleşecek bir yer bulacağız."

Uygun bir kamp bulmak biraz zaman aldı ve Cruxan, sistemindeki *tevvax*'ın etkisiyle arzusunun giderek arttığını biliyordu.

"Ne olacak?" diye sordu sessizce, bir kamp ararken sesi panikle karışmıştı.

Cruxan bakışlarını ormanda gezdirerek dışısı için güvenli bir yer bulmaya çalıştı.

Yumuşak bir sesle ona, "Kendin olmayacaksın, *Lüksiva*," dedi. "Ben de bundan korkuyorum," diye fısıldadı.

Cruxan tam da koruma sağlayacak kadar birbirine yakın bir grup *nixia* ağacını gördüğünde, Crystal bir nefes verdi ve ayakları üzerinde yalpaladı.

İçgüdüsel olarak tepki veren Cruxan kolunu onun beline doladı ve dizleri tutmadığında onu sabitledi. Kız onun dokunuşuyla inlediğinde nefesinin altından küfretti ve daha fazla yürüyemeyeceğini bildiği için onu kollarının arasına alarak ısınan bedenini göğsüne yasladı.

"Cruxan," dedi, sesi gergin çıkıyordu. "Gittikçe güçleniyor."

"Biliyorum, *luxiva*."

Onu kollarına almanın ne kadar doğru bir his olduğunu görmezden geldi. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı ve onu sıcak tutmak için kucağına aldığı gece hariç, o zamandan beri en yakın oldukları an buydu.

"Cruxan, boynuzların," dedi yumuşak bir sesle, onlara bakarak.

"Aldırma onlara," dedi, kastettiğinden daha hırçın bir sesle. Boynuzları o anda muhtemelen dimdikti ve sikini yansıtıyordu.

İkisini de gözüne kestirdiği *nixia* ağaçlarının olduğu gruba götürdü. Birkaç büyük yaprağı kenara iterek içine baktı ve kamp için uygun bir yer olduğunu gördü. *Nixia* yaprakları tarafından örtülmüş, korunaklı ve özel küçük bir alan. Zeminin kuru olduğunu görmekten memnun oldu ve hafif bir isteksizlikle dışısını oraya, sırtı güçlü gövdeye gelecek şekilde yerleştirdi.

"Ateş yakmak için malzeme toplamam gerekecek," dedi ona, bakışlarını yüzünde gezdirerek. Gözleri odaklanmamış ve ağırlaşmıştı. Gözleri boynuna gittiğinde, orada kalp atışlarının hızlandığını gördü. "Çok uzağa gitmeyeceğim."

Cruxan eğildi ve *nixia* yapraklarını iterek geçti, muhafazadan çıktıktan sonra tekrar yerlerine düşmelerine izin verdi. Dışarıda kokusu o kadar güçlü değildi ama yine de havada asılı kalıyordu.

Göğsünün derinliklerinde inledi, eşinin kanında *tevvax* dolaşırken geceyi nasıl atlatacağını merak ediyordu. Sulandırılmamış *tevvax*.

Daha önce de zevk partnerleriyle *tevvax* almıştı. Sıkıştırıcı bir açlık, çiftleşme, sevişme, yalama ve dokunma ihtiyacı yaratmıştı. Şehvet dolu birkaç saat boyunca Luxirianları kızışmış canavarlar gibi çiftleşmeye iterdi.

Erzaklarını çabucak topladı ama avlanmadı. Dışisinin o gece yemek için açlık çekmeyeceğini biliyordu, yine de güneş doğduğunda onun için taze bir şeyler avlayacaktı. Uzaktan bile olsa, dışının kamplarının içinde, *nixia*'nın ağır ve kalın yapraklarının arasından kıvranışını duydu. Onun pantolonunu, yumuşak nefes alışlarını duydu.

Ellerini ondan uzak tutmak için kendini kontrol etmesi gerekecekti. Bunu istememişti. Kendinde değildi. Kaçınılmaz olarak onu tatmin etmesi için yalvardığında bile bunu hatırlaması gerekiyordu.

Omurgasını çelikleştirerek ve Kader'e sessizce dua ederek içeri girdi.

Kızın kokusu bir duvar gibi üzerine çöktüğünde göz bebekleri büyüdü. Kollarındaki kaslar gerçekten titredi ve karnı bu muhteşem koku karşısında sıkıştı.

Tuniğini çıkarmıştı ve yanında bir yığın halinde duruyordu. Üzerinde sadece kendi ince tuniği vardı, sırtı hâlâ en yakındaki *nixia*'nın gövdesine dönüktü ama bacakları huzursuzca kıpırıyor, ayak parmakları içe doğru kıvrılıyor, yumrukları iki yanında sıkılıyordu.

"Çok sıcak," diye soluk soluğa bağırdı. "Lütfen ateş yakmayın."

Nefesini tutarak homurdandı, "Yakında hava kararacak, *luxiva*. Aksi takdirde hiçbir ışık kaynağı olmayacak."

"Belki... belki de görmesen daha iyi olur."

Sözleri çok sessizdi ama göğsünü çekiştiriyordu. *Vrax*, onun sesindeki endişe ve korkuyu duyabiliyordu.

"Su kabaklarını ısıtmam gerekecek," diye nazikçe hatırlattı ona. "Onlara ihtiyacın olacak."

Ateş olsa da olmasa da karanlıkta onu görebileceğini ona hatırlatmadı.

İnledi ama adam ateş yakmaya başladığında itiraz etmedi, yine de ateşi ondan olabildiğince uzakta yaktı ve alevi kısık tuttu. Su kabakları ısındığında, bakışları ister istemez kıza kaydı. Ateşin aydınlattığı, yüzü kızarmış, gözleri ıslıl ıslıl, her

bir fantezinin ete kemiğe bürünmüş hali gibiydi. Alnında bir ter pırıltısı belirmiş ve tuniğinin etekleri kalçasına kadar inmeye başlamıştı.

Yutkunarak uzaklara baktı, nefeslerini eşit ve hızlı bir şekilde ölçmeye çalıştı. Aldığı her koku, duyduğu her küçük miyavlama sesi, tüm vücudunun *ihtiyaçla* kenetlenmesine neden oluyordu. *Vrax*, daha önce hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemişti.

Olabildiğince uzağa yerleşerek sırtını *nixia* gövdelerinden birine dayadı ve onun pozisyonunu yansıttı. Göz ucuyla tuniğinin daha da yukarı kalktığını gördü. Kalçalarının arasında, çıplak seksinin bir parıltısını yakaladı. Pembe, ıslak, arzu ve ihtiyaçla şişmiş.

"*Vrax*," diye hırladı başını başka yöne çevirip gözlerini sıkarak kapatmadan önce.

"*Cruxan*," diye inledi. Ardından dudaklarından bir inilti döküldü ve bu onun *luxiva'sından* duymak istediği her şeydi... eğer *tevvax'ın* değil de onun seçimi olsaydı.

Bir şey netleşmeye başlamıştı. Bu gece onu kesinlikle mahvedecekti.

CRYSTAL kendi bedeninde bir yabancı gibi **hissediyordu**. İçindeki her şey farklı, *çok fazla* gibi geliyordu.

Duyuları aşırı yüklenmişti, tüm vücudu karıncalanıyordu ve içinde aynı anda hem zevkle inlemek hem de hayal kırıklığıyla çığlık atmak istemesine neden olan donuk, zonklayıcı bir ağrı hissediyordu. Bu acının dinmesine ihtiyacı vardı. O acının çok fena dolmasına ihtiyacı vardı.

Hiçbir zaman arzusunu açıkça gösteren biri olmamıştı. İlk ve son ilişkisinin başlangıcında bile utangaç ve deneyimsizdi. Ancak Leo'yla ilişkisinin başlarında, en azından her şey tepetaklak olmadan önce, sekse değer vermeye başlamıştı. Bunu özlemişti. O bağlantıyı özlemişti, o

Ham hayvani ihtiyaç, bir erkeğın vücutunun ağırlığının ona baskı yapması, sonrasında tenindeki o misk kokusu, lezzetli koku.

Ama seks konusunda her zaman ketum olmuştı. Bir barda, bir odada ya da bir partide gördüğü bir erkeğe niyetini açıkça söyleyecek kadar kendine güvenen kadınlara hep gıpta etmişti. Crystal hiçbir zaman o kadınlardan biri olmamıştı.

Yani aslında Cruxan'ın onu bu şekilde görmesinden utanç duyması gerekirdi. Vücutunda yükselen gerilimi hissettiğinde bunu kesinlikle hissetmişti. Korkuyu da hissetmişti, dehşeti de.

Ama şimdi?

İçinde yükselen arzu gibi *bir şeyi daha* önce hiç hissetmemişti ve bu arzu giderek artıyordu. Artık umurunda değildi. İçindeki ihtiyaç kendini güçlü hissediyordu, durduramayacağı bir güçtü, bu yüzden onun iradesine boyun eğebilirdi. Adamın onu bu şekilde görmesi umurunda değildi. Belki de tüm bunların içinde en şaşırtıcı olan da buydu. İçindeki acıyı hafifletmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. İçini sıkın gerilimin bir kısmını serbest bırakmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

ekirdeğinin derinliklerinde.

Seks istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, her şeye rağmen bunun için yalvarmaya hazırıldı.

"Cruxan," diye nefes nefese kaldı.

Sanki en ufak bir hareket etraflarındaki her şeyin parçalanmasına neden olacaktı gibi, açıklığın karşısında sert ve hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Belki de öyle olacaktı.

Crystal onu gözleri kapalı bir şekilde süzdü. O muhteşem bir erkekti. Yaklaşmalarını engellemek için her şeyi yapmış olsa bile, onun muhteşem olduğunu her zaman biliyordu.

Göğsü ateşten bronz gibi parlıyor, meme uçlarındaki altın çubuklar ışıldıyordu. Ağzı sulandı. O parmaklıkları yalamak istedi, göğsünden aşağıya doğru bir çizgi yalamak istedi, sikini pantolonundan kurtarmak ve onu içine sokmak istedi.

Crystal başının döndüğünü hissetti. Dünya dönmeye başlamıştı ama tüm dikkati avına odaklanmış bir avcı gibi açıklıktaki erkeğe odaklanmıştı.

O benim eşim, değil mi? diye fısıldadı zihni, omzundaki bir şeytan gibi.
Aramızda bir şey olursa sorun değil. Zaten olacaktı.

Kadın mırıldanırken fiziksel acı çekiyor gibi görünüyordu, "Cruxan, buraya gel. *Lütfen.*"

Hareket etmedi. Tek bir santim bile. "*Nix, luxiva.*"

"Cruxan," diye inledi, bir başka acımasız ihtiyaç dalgası üzerine çöktü, onu daha derine sürükledi, onu altına çekti. Bacakları birbirine yapışarak çırpındı. Çok ileri gitmişti, eli uyluklarının arasında koştu ve parmakları tıkanmış, hassas klitorisine dokunduğunda nefesi kesildi. Şaşkınlık içinde hemen orgazm olmaya başladı, bu küçük dokunuş onu uçurumun kenarına göndermek için yeterliydi.

Sırtını ağacın gövdesine yasladı, zevk çılgılığı kampta yankılanırken gözleri kapandı. Bu o kadar yoğun bir orgazmdı ki dünyası bir anlığına karardı.

Yeniden yüzeye çıktığında, acısına rağmen, orgazmının içinde kükreyen ihtiyacı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadığını fark etti.

Aksine, durumu daha da kötüleştirmişti.

Cruxan'ın gözleri o kadar büyümüş ve kararmıştı ki siyah görünüyordlardı. Ateşin ışığını yansıtan siyah havuzlar. Boynuzları dimdikti ve gözleri vücudundan aşağı inip karnının hemen altına yerleştiğinde, koyu renk pantolonunun içinde ana hatlarıyla beliren ağır, kalın sikini gördü. İnanılmaz derecede kalın ve çok büyüktü ama onu istiyordu. Her santimini içinde istiyordu. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Crystal dudaklarını yaladı, bu da Cruxan'ın boğazından sert bir ses çıkmasına neden oldu.

Ona bu gecenin, kendisini inciteceğinden çok daha fazla inciteceğini söylemişti. Neden? Acıtması gerekmiyordu. Hiçbir şey acıtmamalıydı.

"Cruxan," diye hırıldadı, zevk çılgınlıklarından boğazı düğümlenmişti. "Sana ihtiyacım var."

Gırtlaktan bir küfür savurdu ve başını sallayarak ondan uzağa baktı.

Crystal buna neden karşı koyduğunu anlayamıyordu. İsteddiği şey buydu, değil mi? Onu. Onu istiyordu. Ve şu anda tek istediği *oydu*.

Bu bilgi onun oturduğu yerden kalkmasına neden oldu. Dizleri titriyordu, uzuvları çok uzun ve dengesizdi ama yine de açıklık boyunca sürünerek ona doğru ilerledi.

Gözleri telaşla ona kaydı.

"Crystal," diye hırladı. "*Dur*."

Bu ihtiyaç onu yine sıkıştırıyordu. O kadar lezzetliydi ki neredeyse acı veriyordu. Kendini sarhoş hissediyordu. Kafası şehvetin sisiyle bulanıktı ve Cruxan'ın kucağına, güçlü kalçalarına sürünerek girdiğinde kendini ikinci kez sorgulamadı.

Adamın sıcaklığı tenine nüfuz ettiğinde, ona Washington'daki yaprak dökmeyen ağaçları hatırlatan kokusu burun deliklerini doldurduğunda neredeyse inleyecekti. Onun uyarılmışlığının kokusunu aldığında böyle mi hissediyordu? Çılgın ve muhtaç?

"Seni istiyorum," diye mırıldandı ona, elleri çıplak göğsüne bastırıyordu. "*Lütfen*. Bu her zaman olacaktı, değil mi?"

Yine acı çekmiş görünüyordu, sanki sözleri onu bir bıçakla kesiyordu. "Crystal, istediğin bu *değil*."

"Şu anda ne istediğimi biliyorum," diye karşı çıktı alt dudağını ısırarak. Ona bakmak onu memnun ediyordu. Son derece.

"Seni çizmek istiyorum, Cruxan. *Kroratax*'a ulaştığımızda, bana izin verir misin?"

Kaşları çatıldı, şaşkındı, tahrik olmuştu, hayal kırıklığına uğramıştı ve acı çekiyordu. Daha önce sormaya cesaret edememişti ama o anda dili çözülmüştü. Canının sormak istediğini hissetti... ve sordu. Bu *özgürleştiriciydi*.

"*Luxiva*," diye inledi kadın parmak uçlarını piercingli meme uçlarının üzerinde, kaslı, yontulmuş karnında gezdirirken. O kadar sertti ki. *Her yerde.*

"Dokun bana," diye fısıldadı kulağına, tuniği kalçalarına doğru yükselirken kucağında kıvrandı. Keskin bir ihtiyaç onu inletti ve hemen kalçalarını aşağı doğru bastırarak çıplak seksini onun sert sikinin üzerinde sürttü. *Muhteşemdi.* "Evet," diye nefesini tuttu.

Tısladı, boğazından defalarca duymak istediği karanlık bir ses döküldü. Güçlü avuç içleri kalçalarını kavradı ve onu hemen sakinleştirdi. "*Luxiva*, kes şunu," diye hırladı.

"Neden?" diye inledi, kalçalarını hareketsiz bıraktığı için hayal kırıklığına uğramış bir halde yarı kapalı bakışlarla ona bakıyordu.

Adamın eline uzandı, parmaklarını avucunun etrafında kıvrıdı, sonra elini kalçasından aşağı indirdi ve tuniğinin eteklerinin altına götürdü. "Lütfen dokun bana," diye yalvardı ona, elini kaygan tenine bastırarak, şişmiş kedi.

Onun dokunuşu yeterliydi. Şaşkın bakışları onunkilere kaydı, dudakları aralandı, adamın parmakları kadının ıslak cinsel organına değdi. Parmakları kısa bir an için kadının içine doğru kıvrıldı, sanki fiziksel olarak kendini durduramıyormuş gibi, sanki ona orada sahip olacağını biliyormuş gibi.

Kız parmaklarının üzerine boşalmaya başladığında inledi. "*Vrax*," tek duyduğu, dünyası yeniden altüst olurken, kucağında çırpınırken ve zevk çığlıklarının onları örten ağaçların arasında sürüklenmesine izin verirken duyduğu tek şeydi.

Onun kendisini sabitlediğini, düşmemesi için dik tuttuğunu hissetti. Eli kalçalarının arasında kaldı, orgazmı boyunca onu izledi, son nabızlar vücudundan kopana kadar uzattı.

Crystal o akşam ikinci kez yüzeye çıktığında havasız kalmış gibi nefes nefese kalmıştı. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, ihtiyacı geçmeyince hayal kırıklığı içinde inledi. Sanki orgazmı hiç olmamış gibiydi çünkü daha önce olduğu gibiydi.

"Daha fazla," diye yalvardı Cruxan'a, elleri aralarında onun sikini arıyordu. Cruxan itiraz edemeden pantolonunun bağını aşağı itti ve umutsuzca istediği şeyi serbest bıraktı.

Elleri sikinin etrafında kenetlendiğinde sert bir çığlık attı, elini sakin çevresine tam olarak sığdıramadığını fark ettiğinde gözleri büyüdü. Üstünde ve altında topuzlar sıralanmıştı ve şaşkınlık içinde, mantarlaşmış ucundan boncuk boncuk yanardöner pre-cum fişkırmasını izledi.

Muhteşem erkek.

"Yeter," diye hırladı, sesi o kadar derin ve karanlıktı ki tanınmaz haldeydi. Onun gözlerine baktığında, orada bir vahşilik gördü. Onu neredeyse uçurumun kenarına itmişti. Bu farkındalığı onun kendi gözlerinde gördü. "Yeter, *luxiva*."

Adamın eli, sanki yapmak zorunda kaldığı en zor şeymiş gibi kızın seksinden çekildi ve kızın ellerini sikinden nazikçe çekerek bileklerini sıkıca kavradı, böylece kız kıpırdayamadı.

"Özür dilerim, *Luxiva*," diye mırıldandı ona, bakışlarındaki karanlık hiç azalmıyordu. "Sana dokunmamalıydım. İznin olmadan dokunmayacağıma dair sana söz vermiştim."

Crystal hayal kırıklığı içinde inledi ve bileklerini onun elinden çekmeye çalıştı. "Senden bunu istedim," diye bağırdı. "Yapmanı *istiyorum*!"

"Buna bir son vermeliyiz," dedi kabaca. "Kendinde değilsin *Luxiva*. Bu gece değilsin. Devam edemeyiz."

"Evet, yapabiliriz," diye karşı çıktı, şimdi onu itmeye çalışıyordu. Bu arzu gittikçe artıyordu.

"Bunu istemezdin," diye mırıldandı ona, sesini yumuşatarak. "Gerçekten istemezsin. Aklın başında değil. *Tevvax* güçlü ve sen de bu gücü hissediyorsun. Ama seni terk ettiğinde pişman olacaksın."

"Hayır, yapmayacağım,"

diye haykırdı. "*Tev*,

yapacaksın," diye ısrar etti.

Adamın ona bir daha dokunmayacağını anlamaya başlamıştı. Ciddi davranıyordu. Çok ciddi idi.

Daha önce hiç bilmediği bir hayal kırıklığı onu doldurdu ve bu yüzden gözleri yaşardı.

"Yapma," diye mırıldandı usulca, gözünden bir damla yaş kaçıp yanağından aşağı süzülürken acıyla bakıyordu. "*Luxiva, nix.*" derken sesi kederliydi.

İhtiyaçtan dolayı elleri adamın avuçlarında titriyordu.

"Seni arzuladığımı biliyorsun, *Luxiva*. Her şeyin ötesinde," diye mırıldandı, bileğini bırakmadan gözyaşlarını sildi. "Ama yapamayız. Bu şekilde olmaz. Bu gerçek değil."

"Böyle mi hissettiriyor?" diye mırıldandı, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyordu. "İçgüdün mü? Benim için uyandığında? Bir şeyi bu kadar çok isteyip ona sahip olamamak? Henüz değil mi?"

Artık gerçeği inkâr bile etmiyordu, her şey apaçık ortadayken.

Dudaklarını sıkıca bastırdı ama sessiz kalmasına rağmen bakışlarında cevabı gördü.

Evet, gözleri öyle diyordu.

Bu ıstırap nasıl bir şeydi.

Ve Crystal birdenbire farklı bir nedenden ötürü ağlamak istedi.

Onu daha da yaklaştırdı, alnını onunkine bastırdı, bir şekilde daha önce kalçalarının arasına dokunduğundan daha samimiydi.

"Uzun bir gece olacak, *Luxiva*," dedi. "Ama bunu atlatacaksın. Başaracağını biliyorum."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Waking yukarı ve sonraki sabah oldu gibi bir dışarı . vücut deneyimi. Crystal yavaşça uyandı, ağır göz kapaklarını kırıştırarak açtı

Cruxan'ın çıplak göğsünün duvarını görmek için.

Bakışlarını onun yüzüne doğru kaldırırken yutkundu, hareket etmemeye dikkat etti. Gözleri kapalıydı, derin ve eşit nefesler alıyordu. Onu daha önce uyurken hiç görmemişti. Uyumuş olabileceği tek gece -yağmurdan ısınmaya çalışırken onun kollarında çıplak yattığı gece- ondan önce uyanıktı.

Crystal her şeyi hatırlıyordu. Bir yanı dün geceki davranışının utancından kurtulmak için bile olsa unutmayı ummuştı. Ama yine de oradaydı ve uyandığında onunla nasıl yüzleşebileceğini merak ediyordu.

Bu yüzden olabildiğince hareketsiz bir şekilde onun kollarına sarılmış yatıyordu. Yan yana, birbirlerine dönük bir şekilde yatıyorlardı. Cruxan'ın bacağı kızın dış kalçasına dolanmış, onu yerinde tutarken, kolları kızın vücudunu sarmıştı.

Dün gece bunun bir zorunluluk olduğunu hatırladı, yanakları yanıyordu. Daha sonra pişman olabileceği bir şey yapmasını engellemek için neredeyse onu zapt etmek zorunda kalmıştı.

Çekirdeği yanıyordu. *Hâlâ* yanıyordu. Ama bu çok daha düşük bir derecedeydi, dün geceki akılsız şehvet ve arzu sisi gibi değildi. Tamamen hayvani bir çiftleşme ihtiyacı gibi değildi.

Yaşadığı çoklu orgazmlar boyunca kaslarının kasılmasından dolayı acı hissediyordu. Cruxan'ın onu zapt etme ihtiyacına karşı savaştıktan, ihtiyacını yatıştırmak için ona karşı çırpınmaktan dolayı ağrıyordu. Yaşadığı sonsuz gibi görünen orgazmlar yüzünden cinsel organı hâlâ karıncalanıyor, hassaslaşıyor ve şişiyordu.

Tanrım, diye düşündü, zorlukla yutkunararak. Onunla nasıl yüzleşebilirdi? Dün gece o kadar korkunç davrandıktan sonra? Kendini defalarca onun kollarına atmıştı ama her seferinde reddedilmiş ve oyalanmıştı.

Crystal onun yüzüne bakıyor, nefeslerini onunki kadar eşit tutmaya çalışıyordu ki aklından şu düşünce geçti: *O iyi biri.*

Bu bilgi onu düşündüğü kadar şaşırtmamıştı.

Saygılı ve onurlu davranmış, onun için yalvarmasına rağmen ondan faydalanmaya çalışmamıştı. İstedğini kolayca alabilirdi.

Crystal onun yüzünde bu istek ve ihtiyaçtan kaynaklanan azabı, ıstırabı ve acıyı görmüştü. Onu ne kadar çok *istediği* hiç bu kadar açık olmamıştı. Bunun farkına vardığında başı dönmüş gibi hissetti.

Yine de direnmişti. Ona yaptıklarından pişman olacağını, kendinde olmadığını söyledi.

O haklıydı. Eğer dün gece seks yapmış olsalardı... Crystal o anda nasıl hissedeceğini bilmiyordu, seks onun için çok karmaşıktı.

Onun eşi olduğunu, İçgüdüsünün onun için uyandığını biliyordu. Dün gece bunu söylemişti, arzu sarhoşuydu ama yine de doğrudu. Ve yine de, onun yaklaşımlarına direnmişti. Başka bir erkek de aynı şeyi yapar mıydı? Bir Luxirian'ın İçgüdüsünün gücü düşünüldüğünde, başka bir erkek aynı şeyi yapabilir miydi?

Kıpırdamadan yatıyor olmasına rağmen, sanki İçgüdüğü onun uyanık olduğunu hissetmiş gibiydi çünkü göz kapaklarının titreyerek açıldığını ve göz bebeklerinin hemen ona doğru büzüldüğünü izledi.

Crystal bakmaktan kendini alamadı, yanakları alev alevdi, dudakları ayrılmıştı ama ağzından tek kelime çıkmıyordu.

Boğazının arkasından karanlık bir homurtu sesi çıkardı, bakışlarındaki uyku hali yerini yavaş yavaş sakın bir memnuniyete bıraktı. Bu onu büyüledi.

Bu onu korkutuyordu da çünkü bu bakış onu sıcak hissettiriyordu.

Crystal'ın dili alt dudağını yalamak için dışarı fırladı ve "Dün gece için nasıl yeterince özür dileyebilirim ki?" dedi.

Cruxan'ın gözleri çakmak çakmak oldu. Kolları kızın sırtına dolandı ve sanki kızın kaçmasından korkuyormuş gibi sıkılaştı.

"Sana özür dilemene gerek olmayan şeyler için özür dilemeyi bırakmanı söylediğimi sanıyordum," dedi, sesi çakıllı ve sertti ve uykudan kesinlikle lezzetliydi.

"Seni zor bir duruma soktum," diye fısıldadı. "Bu bir özrü hak ediyor."

Parmaklarının çıplak cinsel organındaki hissini hatırladı, neredeyse bilinçsizce içine doğru nasıl kıvrıldıklarını hatırladı. Bu anı omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi ve karnı zonkladı, bu da onun inlemesine neden oldu. Hâlâ onun kokusunu alabiliyor olmalıydı.

"*Tevvax*'ın etkisi altındaydınız. Sulandırılmamış *tevvax*, en saf haliyle. Herhangi bir Luxirian'a sorun, size utanacak hiçbir şeyiniz olmadığını söyleyeceklerdir," dedi ona. "Eşin olarak bana kesinlikle özür borçlu değilsin."

Arkadaşın.

Onun kollarında yatmak, yaşadıkları geceden sonra hem gergin ve utanmış hem de rahat hissetmek çok gerçeküstü bir andı.

"O zaman bir 'teşekkür'e ne dersin?" diye sordu, pes ederek. Boğazındaki yumruyu yutarak kuru dudaklarını tekrar yaladı. "Beni engellediğin için

sonradan pişman olabileceğim bir şey yapmamalıyım."

Nedenini bilmesede bakışları biraz kasıldı. "Bunu kabul edeceğim," diye mırıldandı bir an sonra. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Kadının bakışları biraz kaydı ama sonra tekrar adamın gözlerine döndü. "Normale döndüm.

Neredeyse."

Son kelimeyi söylediğinde göz bebekleri büyüdü. Hâlâ biraz gergin hissediyordu. Ama o yine de bunun kokusunu alabilirdi.

"Seyahat edebilir misin?"

"Evet," dedi, konuyu dün gecedan uzaklaştırmaya çalışarak. "*Kroratax*'tan şu anda ne kadar uzaktayız?"

"Belki üç aralıktan daha az."

Başını salladı ve "Güzel" dedi.

Bakışlarında bir şey değişti. "Goblinlerinin yanına dönmeye hevesli misin?" Şaşırmış bir şekilde, "Belki biraz" dedi.

Resim çizmek her zaman onun kaçıışı olmuştu. Her şey altüst olmuş gibi hissederken onu hep merkezde hissettirmişti. Peki ya şu anda? Kendini kesinlikle çok ama çok eğik hissediyordu... özellikle de Cruxan'ın elektrik mavisi gözlerine bakarken.

"*Beni* çizmeye hevesli misin?" diye sordu sonra.

Crystal nefesini içine çekti. "Ne?" diye fısıldadı.

"Dün gece," diye mırıldandı ve birden ne hakkında konuştuğunu hatırladı. Yüzü alev alev yanıyordu. "*Kroratax*'a vardığımızda beni çizmek istemiştin."

"Bu..." diye devam etti, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Konu değişikliği için çok fazla. "Bu..."

Adamın sırtışı midesinin bulanmasına neden oldu. "Neden bunu istiyorsun?" Tanrım, bunu ona söyletecekti.

Derin bir nefes çekerek mırıldandı: "Çok... göz alıcısınız." Adamın sırtışı derinleşti ve kız hemen atıldı: "Okuldayken hep çıplak modeller çizerdik. Önemli bir şey değil. Sadece... sen

Bir bedenin hatları, gölgeler ve vurgular ve hareket hakkında çok şey öğreniyorum."

Sesi neden birdenbire bu kadar zayıf çıkmıştı?

Kaşları kalktı, ilgisi derinleşti, "Beni çıplak mı çizmek istiyorsun?"

Kahretsin.

"Şey... hayır mı?"

Adamın vücuduna sıkıca bastırılmış olduğu için onun derin kahkahasını ilk o hissetti. Ön tarafı sarsıldı ve sesin zenginliği karşısında gözleri büyüdü, midesi yine taklalar attı.

Başı beladaydı. Derin, derin bir bela.

"Artık ısrar etmek zorundayım, *luxiva*," diye sessizce mırıldandı.

Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu ama gözlerini onun yüzünden ayıramadığını fark etti. O da sessizleşti, aynı yoğun dikkatle onu izliyordu. Garip bir şekilde, adam boş zamanlarında onu incelerken kendini o kadar da utangaç hissetmedi. Elbette, dün gece onun düzinelerce orgazmına tanık olmuştu, bu yüzden belki de söz konusu kendisi olduğunda utanması gereken hiçbir şey kalmamıştı.

Havada hafif bir serinlik vardı ama Crystal yine de kendini kesinlikle çok sıcak hissediyordu. Orman o sabah sessizdi, gerçi çoğu ses muhtemelen onları koza gibi saran dev agav benzeri ağaçların tamponuyla engelleniyordu.

Gözleri sıcaktı ama alnındaki çizgilerde gerginlik vardı. Boynuzları dün gece olduğu gibi hâlâ dimdikti. Dün gece ona karşı gerginliğini bir kez bile belli etmemişti, bu yüzden o sabah kendisi de biraz gergin hissetmiş olmalıydı.

Aralarındaki ağır sessizliği bozduğunda, sessizce mırıldandı: "Ömrümün sonuna kadar burada seninle yatabilir ve çok mutlu olabilirim."

Crystal'ın nefesi kesildi. Adamın yumuşayan ses tonunda, sanki bu sonuca yeni varmış gibi, Crystal'ı şaşırtan bir farkındalık vardı.

Aniden gelen gözyaşlarını kırptırdı. Son birkaç gündür aralarında farklı şeyler hissediyordu. *Şimdi de* farklı hissediyordu, özellikle de dün gecenin sonra. *Hâlâ* onun kollarında yatıyor olması, kucağından henüz çekilmemiş olması ona çok şey anlatıyordu.

Ona karşı hislerinin değişmesinin bir önemi olmadığını fark etti. Ayrılacaktı. Kristal bulunduğu Luxiria'da kalmaya hiç niyeti yoktu, diğerleri gibi değil. Kız kardeşi vardı, okulu bitirmek istiyordu, Dünya'ya dönme hayalleri vardı.

Başka bir ilişkiye hazır olduğunu düşünmemesinden bahsetmiyorum bile. Leo'dan ayrılalı beş yıl olmuştu. Kız kardeşi Lauren, son bir yıldır yeniden biriyle çıkma konusunu gündeme getiriyordu. Ama Crystal ne zaman başka bir erkek arkadaşı olacağını düşünse sadece panik ve korku hissediyordu.

Uzaylı bir erkek arkadaş mı? Bununla daha kolay başa çıkabileceğini sanmıyordu.

Orada, Cruxan'ın yanında ona yer yoktu, her ne kadar bir parçası bu düşünceyle ağlamak istese de. Bir parçası da Cruxan'ın sesinde duyduğu ham huşu karşısında ağlamak istiyordu, çünkü sonunda gittiğinde onu incitmek istemiyordu.

Crystal boğazını temizledi ve sessizce, "Bugün iyi bir başlangıç yapmalıyız," dedi.

Bunu söylerken kendini kötü biri gibi hissetti, belli ki onun sözlerini önemsemiyordu. Sonra çekildi, uzuvları biraz gevşek ve sallantılı hissediyordu ve Cruxan kayarak onu bıraktı.

Sessizleşti, onun kaçmasına izin verdi. Uzun zamandır etrafına ördüğü yüksek, kalın duvarların arkasına kaçmasına izin verdi. Adamın cazibesi, dürüstlüğü ve gülümsemesiyle çatlatmaya ve yıkmaya başladığı duvarlar.

Ama çok derine inmesine izin verirse, bunun sadece ikisine de zarar vereceğini hatırlaması gerekiyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

B O gece kamp kurduklarında Crystal o günkü yolculukları sırasında yanlarından geçen dört düzineden fazla *tevvax* bitkisi saymıştı. Ve her seferinde, bir önceki geceyi hatırlamadan edemiyordu, sürekli bir hatırlatma.

Ona sürekli hatırlattığı bir diğer şey de Cruxan'ın sessizliği idi. Crystal bütün gün sesini neredeyse hiç duymayana kadar onun sesini ne kadar sevdiğini fark etmemişti. Aralarındaki gerginlik tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Attıkları her adımda bunu hissedebiliyordu ve bunun o sabahla bir ilgisi olduğunu düşünse de, Crystal hâlâ onun o günkü tavrı hakkında biraz kafası karışmış hissediyordu. Ona kızgın mıydı?

Yolculukları boyunca manzara pek değişmemişti, bu yüzden o gece kamp kurduklarında, bir önceki gece gibi kapalı bir alan olmasa da başka bir agave ağacının yanındaydı. Açık alandaydılar ve siyah, sivri bir kayanın kenarına sıkışmışlardı.

Cruxan yerine yerleştğinde Crystal sessizce, "Su kabaklarını almana yardım edeceğim," diye mırıldandı.

Sadece başını salladı.

Kısa bir süre sonra kampa üçer su kabağı ile döndüler. Cruxan bu gece için akşam yemeğini de yakalamayı başarmıştı.

dün *Virvira*'yı aradı. Ona tavşanları hatırlatıyorlardı... eğer tavşanların dev, keskin dişleri ve velociraptor gibi pençeleri olsaydı.

Hiç vakit kaybetmeden ateşi yaktı ve su kabaklarını ısınmaları için alevlere yaklaştırdıklarında Crystal sessizliğe daha fazla dayanamadı.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu usulca, adamın gevşek bir *virvirayı* kucağına sürükleyip derisini yüzmeye başlamasını izlerken.

Bakışları onunkilere kaydı ve Crystal omuzlarının gevşediğini hissetti. Gözleri kızgın değildi. Öfkeyi tanıyordu. Leo sayesinde bunu çok iyi biliyordu.

"*Nix, luxiva*," dedi yumuşak bir sesle. "Değilim."

"Bugün çok sessizsin," diye yorum yaptı.

Bakışları *virvira*'ya döndü ama cevap vermedi.

Tereddütle "Bu sabah yüzünden mi?" diye sorarken bir cevap beklemedi.

Bu konuyu açmak istemiyordu ama bütün gün, onun sözlerini bu kadar kolay bir şekilde reddettiği için kendini biraz hasta hissetmişti. O sabah adamın sesinde çiğ bir duygu vardı ve o da her zaman yaptığı gibi kendini geri çekmişti.

Kendini güvende tutmak için mi? Evet. Peki neden bu konuda bu kadar mutsuz hissediyordu?

Eli hançerinin üzerinde durakladı. Artık onu taşımıyordu. Dün sabah ona geri vermişti.

Sözleri ölçülü ve eşit görünüyordu, "Kesin olarak bilmiyorum. Sadece bu sabah değil, pek çok şey olabilir."

"Ne gibi şeyler?" diye sormadan edemedi.

Küçük bir nefes verdi. Sessizce konuşmadan önce uzun bir süre düşünmüş gibiydi: "Aramızda olanları ve olmayanları anlamaya çalışıyorum. Seni anlamaya çalışıyorum, kendimi anlamaya çalışıyorum. Çünkü seninleyken farklı olduğumu hissediyorum ve bazen bu beni kendime yabancı hissettiriyor."

Crystal'ın dudakları sertçe yutkunmadan önce aralandı. "Benim yanımdayken kendin olduğunu düşünmüyor musun?"

Bu bilgiyi nasıl karşılayacağını bilmiyordu ama bu onu üzüyordu. Nasıl biri olduğunu biliyordu. Bazen ne kadar çekingen ve temkinli olabildiği için insanları kendinden uzaklaştırıyordu.

Ve kendini de anlamıyordu çünkü bilerek aralarına mesafe koymak istemişti... ama bunu başarmış olması ağlama isteği uyandırdı.

Neden böyleyim? diye düşündü.

Leo yüzünden mi?

Hayır, diye düşündü. *Belki tohumu o ekmişti ama onu sulayan, filizlenmesini izleyen, beni tüketene kadar kontrolden çıkmasına izin veren bendim.*

Leo'dan bu yana beş yıl geçmişti. *Beş yıl.* Leo'nun etkisi ve aralarındaki karanlık ilişkinin anısı her zaman yanında olabilirdi ama bunun kendisini tüketmesine izin vermek zorunda değildi.

"Ben farklıyım," dedi. "Ama sadece seni bulduğum için farklıyım. Bir daha asla eskisi gibi olamam."

Kalbi göğsünde tekledi.

"Farklı olmasını ister miydin?" diye sormadan edemedi. "Ne farklı olurdu?" diye sordu, bakışları ona dönerek. Crystal yutkundu.

Gözleri altın alevlere kayd.

"Ben," diye zorladı, ama bunu söylerken parmaklarıyla kıpırdandı. "Farklı olmamı ister miydin?"

"Bu imkânsız bir soru *Luxiva*," dedi ona kaşlarını çatarak. "Sadece söyle," dedi kadın. "Bilmek istiyorum."

"Keşke..." diye devam etti ve boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı.

"Cruxan."

"Keşke beni uzaklaştırmaya bu kadar kararlı olmasaydın."

Kalbi sıkışmıştı ama bunu zaten biliyordu. Ama bunu dile getirmesi canını daha da yakmış gibiydi.

"Keşke buna bir şans versen" derken sesi sakinleşti. Ne olabileceğimizi bilmiyorum... ama sen de bilmiyorsun."

Crystal yutkundu, bu konuşmanın ağırlığını hissediyordu.

"Benden evimden, kız kardeşimden, hırslarımdan vazgeçmemi istiyorsun," dedi usulca. "Eğer buna bir şans verirsem ve *buna boyun* eğersem, vazgeçeceğim şey *bu* olur. *Her şeyden*. Sen de benim için aynısını yapar mısın?"

Bakışları açıklığın öbür ucundan ona odaklandı.

"Benim için her şeyden vazgeçip Luxiria'yı geride bırakır mısın?"

"Eğer benden bunu istediysen, *tev*," dedi, gözleri sert ve inatçıydı. Onun kesinliği, ses tonundaki mutlak kesinlik, kadının nefesinin ciğerlerinden dışarı fırlamasına neden oldu.

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? *Benden*?" diye sordu şaşkınlıkla, gözlerini kırıştırarak.

"Neden bu kesinliği hak etmediğinize inanıyorsunuz?" diye sordu, sesi sinirliydi.

Crystal onun öfkesini o zaman gördü. Ama bu farklı türden bir öfkeydi. Ona yöneltilmiş bir öfkeydi, *onun* adına.

Bu öfkeden korkmuyordu. Aslında tam tersiydi. Bu öfkenin içine sızdığını ve onu ısıttığını, buz gibi soğuk hissettirmediyini hissetti.

"Bilmiyorum," diye kekeledi.

"*Nix*, sanırım biliyorsun," diye cevap verdi *Virvira*'nın derisini yüzmeye geri dönerek. "Sadece bilmememi istiyorsun."

Crystal'ın nefesi kesildi. Ağzını açtığında hiç ses çıkmadı ve çaresizce onu izledi, bu her neyse nasıl daha iyi hale getireceğini bilmiyordu. Ona Leo'dan bahsetmeden, anlamasını nasıl sağlayacağını bilmiyordu... ve bazı nedenlerden dolayı Leo'yu bilmesini istemiyordu.

Hayatının o döneminde ve ondan sonraki tüm yıllarda ne kadar acınası ve zayıf hissettiğini, ne kadar korktuğunu ve utandığını bilmesini istemiyordu.

Crystal aynı zamanda bu ilişkinin artık onu tanımlamasını da istemiyordu. Geçmişini geride bırakmak ve daha iyi şeylere doğru ilerlemek istiyordu.

Bir parçası Cruxan'ın o daha iyi şeylerden biri olduğuna inanmak istiyordu. Sadece bunu riske atacak cesareti olduğunu düşünmüyordu.

İlerlemenin bir yolu da bunun hakkında konuşmak, uzun zamandır güneş ışığı görmemiş tozlu, karanlık bir oda gibi havalandırmaktı.

Cruxan'ın *virvira* ile işi bitene ve ellerini su kabaklarından biriyle yıkayana kadar bekledi. Sessizce oturup cızırdayan eti ve ateşin çıtırtısını dinleyene kadar bekledi. Daha fazla beklerse cesaretini kaybedeceğini anlayıncaya kadar bekledi. Şimdiden iştahını kaybetmişti.

Elleri titrese de, onları kalçalarının üstüne bastırmak zorunda kalsa da, ağzı kuruyup boğazı kaşınsa da Crystal, "Hayatımda sadece bir ilişkim oldu. O da berbat bir ilişkiydi."

Cruxan'ın bakışları onun üzerine yerleşti ve onu olduğu yerde sabitledi.

Adamın gözlerinin içine bakarak sessizce itiraf etti: "Adı Leo'ydu ve beni her şekilde istismar etti. Fiziksel, duygusal... ve cinsel olarak."

Crystal Cruxan'da neyin değiştiğini söyleyemiyordu çünkü yüz hatları hiç değişmemişti. Ama onda bir şeyler değişmişti, o kadar ani ve şaşırtıcı bir şekilde değişmişti ki, Crystal bir an için afallamıştı.

"Onunla on yedi yaşımdayken tanıştım. Aslında bir çocuktum. Saf ve gençtim ve sadece... sadece sevilmek istiyordum," diye itiraf etti. "Yakışıklı ve çekiciydi ve bana kendimi özel hissettirdi. Onunla hızlıca bir ilişkiye daldım ve ilk beş ya da altı ay gerçekten çok iyiydi. Aşık olduğumu düşündüm ve bu süre zarfında bazı uyarı işaretlerini görmezden geldim. Kız kardeşimin ve annemin yorumlarını görmezden geldim çünkü onlara inanmak istemedim."

Ve bunun bedelini ödediğini düşündü.

"Ama bundan kısa bir süre sonra, gerçek benliği yavaş ama emin adımlarla ortaya çıkmaya başladı," diye fısıldadı, titrediğinde kollarını vücuduna sararak.

"Bana her şeyi anlat," diye homurdandı, sesi karanlık, sert ve inatçıydı. Bu ses üzerine doğruldu.

"Çok sinirliydi," diye mırıldandı sessizce. "Çok çabuk sinirlenirdi. Bana ilk vurduğunda," diye boğazının arkasından hırladı Cruxan, kısa bir an için gözlerini kaçırarak, "geç kaldığım için kızmıştı. Bir parti için arkadaşının evine gidiyorduk ve beni o alacaktı. Onu belki beş dakika beklettim ve sonunda arabaya bindiğimde hiçbir şey söylemedi. Bana hep hatırladığım bir bakış attı ve sonra yüzüme bir tokat attı.

"Çok şaşırmıştım, o arkadaşının evine giderken ben orada öylece oturuyordum. Hiçbir şey söylemedi ama oraya vardığımızda... sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Bana gülümsememi söyledi ve ben de gülümsedim," diye itiraf etti, Leo için mi kendisi için mi bilemese de karnında bir tiksinti vardı. "Hiçbir şey yokmuş gibi davrandım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Partide keyfi yerindeydi ve sonrasında çok üzgün olduğunu söyledi. Bol bol özür diledi, bir daha asla olmayacağını, beni sevdiğini, sadece kötü bir gün geçirdiğini, aklına gelebilecek her türlü bahaneyi söyledi. Ben de kabul ettim. Bir daha asla olmayacağını düşündüm."

Ama oldu.

Cruxan ateşin karşısında kıpırdamadan duruyordu, yüzü öyle hareketsizdi ki. Çenesinin şiddetli tik takları, yumruklarının hafif sıkılığı olmasaydı, onun bir heykel olduğunu düşünebilirdi.

"Giderek daha fazla olmaya başladı. Bana vurmaya ve morlukları kapatabileceğim yerlerden tutmaya başladı" dedi. "O zamanlar on sekiz yaşımdaydım, hala lisedeydim ve bunu gizlemek için neredeyse her gün uzun kollu gömlekler, eşarplar, uzun pantolonlar giyiyordum. İlk başta, taciz konusunda hep kötü hissediyordu. Özür dilerdi, bana hediyeler alırdı.

Sonrasında bana çok iyi davranırdı... ve bir aptal gibi onu hep affederdim. Aklımda, bunun bir kısmını *hak* ettiğimi bile düşündüm."

Geriye dönüp baktığımda, en çok bu acı veriyor. O kadar düşük bir özsaygıya, o kadar düşük bir özgüvene sahipti ki, her zaman onu geri aldı.

"Bu erteleme süreleri zaman içinde giderek kısaldı," dedi. "Bana onu terk edersem kimsenin beni bir daha istemeyeceğini söylemeye başladı. Yeterince güzel, yeterince zayıf, yeterince zeki, yeterince yetenekli olmadığımı ya da o gün ne saçmalamak istiyorsa onu söylüyordu. Zamanla ben de buna inandım. Zihnin çalışma şekli çok garip. Bunu o kadar sık söyledi ki, gerçek olduğuna inanmaya başladım."

Başını salladı ve yanaklarından süzülen öfkeli, mahcup ve üzgün gözyaşlarını sildi.

"Liseden mezun olduğumda, ona sanat okuluna gitmek istediğimi söylediğimde, yapamayacağımı söyledi ve ben de yapmadım. Ona annemin evine ya da kız kardeşimi görmeye gitmek istediğimi söylediğimde, yapamayacağımı söyledi... ve ben de yapmadım. Tanımadığım birine dönüşmüştüm. Kimse gerçeği bilmesin diye *sürekli* yalan söyledim, arkadaşlarıma, aileme, ta ki ondan başka kimsem kalmayana kadar. Ve şimdi anlıyorum ki en başından beri istediği şey buydu, böylece beni tamamen kontrol edebilecek ve beni en çok seven insanlardan izole edebilecekti."

Bakışları ateşe kaydı. Cruxan'ın içinde fokurdayan şeyi zar zor dizginlediğini anlamak için yüzünü görmesine gerek yoktu. Sanki birbirlerine bağlıymışlar gibi kendi göğsünde kıpırdadığını *hissetti*.

"Onu sevmeyi ne zaman bıraktım bilmiyorum," diye fısıldadı, Cruxan'ın bu sessiz sözleri duyacağını biliyordu. "Ama bu sevginin yerine ondan korktum. Onu mutlu etmek, *sakinleştirmek* için her şeyi yapardım. Başlangıçta olduğu gibi görüldüğü iyi günleri oldu, ama o zamana kadar bunun asla sürmediğini biliyordum. Bana onu asla terk edemeyeceğimi, nereye gidersem gideyim beni bulacağını ve gidersem pişman edeceğini söylerdi. O zamanlar

Sanki onu artık sevmediğimi biliyordu ama yine de beni istiyordu. Hâlâ beni kontrol etmek istiyordu. Ve ne zaman..."

Midesi sıkıştı ama hepsini dışarı çıkarma ihtiyacıyla bunu bastırdı.

"Onun dokunuşunu istemeyi bıraktığımda, artık sekse açık olmadığımda... umursamadı," dedi. "Yine de istediğini aldı."

Crystal onun gırtlaktan gelen küfürlerini duydu, kamplarında dalgalanan gerginliği hissetti, gerginlik o kadar yoğundu ki boğulacakmış gibi hissetti.

"Keşke o olaydan sonra onu terk ettiğimi söyleyebilseydim," diye itiraf etti. "Keşke geriye dönüp kendimi sarsabilsem, kendime bağırabilsem, mantıklı düşünmemi sağlayacak *herhangi bir şey* yapabilsem. Ama o zaman bile onu terk etmedim. Beni çok sıkı tutuyordu ve gidersem beni bulacağını yeterince söylemişti. Kendimi kapana kısılmış hissettim. Korkmuş hissettim. Yalnız hissettim."

"*Luxiva*," diye homurdandı Cruxan, sanki bütün nefesi ciğerlerinden çekilmiş gibiydi. "Sana annemin öldüğünü söyledim. Sana söylemediğim şey ise

Crystal, "Bir gece önce beni aradı," dedi. "Beni aradı, onu sonsuza dek terk etmem için yalvardı, beni özlediğini, bana *ihtiyacı olduğunu*, her gün beni onunla düşünmenin kalbini kırdığını söyledi."

Sonunda sesi kesildi ve sulu gözlerinin arasından Cruxan'a bakmaya dayanamadı ama bir şekilde en çirkin gerçeklerini anlatırken onunla yüzleşecek cesareti buldu.

"En çok pişman olduğum şey bu. En çok *nefret ettiğim* şey bu," diye fısıldadı. "Leo'yu anneme tercih ettiğim için ve onun hâlâ benimle birlikte olduğunu bilerek, bana yalvardığında onu terk edecek kadar güçlü olmadığımı bilerek öldüğü için. Leo ile pek çok korkunç gün ve gece yaşadım... ama şüphesiz hayatımın en kötü günü kız kardeşimin beni arayıp annemin öldüğünü söylediği gündü."

O günün nasıl bir gün olduğunu, onu bombardımana tutan tüm duyguları hâlâ kelimelere dökemiyordu. Crystal kendini o kadar uzun süre uyuşturmuştu ki, o duygulara açılan kapılar açıldığı anda

onu *yok ettiler*. Onu sadece iki seçeneği kalana kadar yıkmışlardı: ya hiçliğin derinliklerine gömülecek ya da annesinin istediği gibi yavaş yavaş kendini yeniden inşa edecekti.

"Ertesi gün onu terk ettim," dedi. "Keşke ona söylemek istediğim her şeyi söylediğimi de söyleyebilseydim. Ama hayır. O gittiğinde kız kardeşimle birlikte onun evindeki tüm eşyalarımı topladık... ve ben de oradan ayrıldım. Bir korkak gibi sıvıştım. Ve *çok kolay* oldu. Telefonumu kapattım, kız kardeşim cenazeye kadar beni bir motele yerleştirdi, böylece eve gelirse beni bulamayacaktı. Cenazesine geldi, beni arıyordu, ama bana ulaşamadı, istediği şekilde değil, etrafta bu kadar insan varken değil. Cenazenin ertesi günü kız kardeşim beni California'da yaşadığı yere uçurdu. Ayağa kalkmama yardım etti, terapiye başladım, bir iş buldum, yeniden çizmeye başladım... Yetişkin hayatımda ilk kez *yaşadım*. Ve o zamandan beri onu görmedim."

Crystal derin ve titrek bir nefes alıp yavaşça verdi. Bundan sonra kendini tükenmiş hissetti. Bu hikâyeyi daha önce hiç bu şekilde tam olarak anlattığını sanmıyordu, sadece parçalar halinde, orada burada anlatmıştı.

En önemlisi, kendini *ham* hissediyordu. Savunmasız hissediyordu. Az önce hayatının en karanlık dönemini gözler önüne sermişti ve adam bunu nasıl isterse öyle işleyebilirdi.

Belki de artık onun zayıf olduğunu düşünüyordu. Belki de onun hakkında farklı düşünüyordu. Ama ne kadar istese de geçmişini değiştiremezdi. Leo'yu hayatından silmek, o zamanı ailesiyle, arkadaşlarıyla geçirmek, üniversiteye gitmek, yirmili yaşlarına korkusuzca girerek o zamanı keşfetmek için her şeyini verebilirdi. Ama o zamanı asla geri alamazdı. Gitmişti, tıpkı annesi gibi, tıpkı Leo gibi.

"Sana bunu söylüyorum çünkü..." diye devam etti, dudağını ısırarak. "Çünkü neden böyle olduğumu anlamamı istiyorum. Onun anısını, yaptığı ve söylediği şeyleri sihirli bir şekilde yok edemem. Bu anılar her zaman sahip olabileceğim yaralar ve böyle olmamın nedeni de onlar.

Tedbirli. Olmak *zorundayım*... çünkü böyle bir şeyi bir daha asla yaşayamam. *Yaşamayacağım.*"

Cruxan'ın burun delikleri alevlendi ama onu okuyamıyordu, artık her şeyi bildiğine göre ne düşündüğünü okuyamıyordu.

Burnuna yanık et kokusu geldi ve gözleri sıcak taşın üzerindeki ustalıklı kesilmiş dilimlere kaydı. Artık mahvolmuştu ama zaten aç değildi.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu usulca, beklerken parmakları kıpırdıyordu, adamın sessizliği küçük kamplarına nüfuz ederken.

Cruxan uzun bir süre ona baktı. Ağzını açtı, sırayı tekrarlamadan önce kapattı.

Sonunda boğazının arkasından bir ses çıkardı, gözleri ateşin üzerindeki yanan ete gitti.

"Ben..." çenesi bir sıkılıp bir açılıyordu. "Tekrar ava çıkmam gerekiyor." "Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Birazdan döneceğim," dedi ayağa kalkarken. Boynunu kaldırıp ona baktı, hayal kırıklığı ve acı bir reddediş hissi göğsünü dolduruyordu.

"Oh," diye fısıldadı. "Pekâlâ."

Gözleri yine yaşlarla doldu ama ateşe baktı. Cruxan bir an tereddüt eder gibi oldu, sonra boğazından bir ses çıkardı ve kamptan uzaklaşarak en yakındaki agave ağaçlarının arkasında kayboldu. Onu dinledi ama hiçbir şey duymadı.

Bu sabah böyle mi hissetmişti? Kız onun sözlerini reddettiğinde?

Ne ekersen onu biçersin, diye düşündü, *canı* yanmıştı.

Belki de artık onun hakkında farklı düşünüyordu. Belki de hikâyesini dinlemek onun hakkındaki fikrini değiştirmişti. Belki de onun hâlâ, neredeyse üç yıl boyunca bir tacizciyle birlikte kalan aynı hasarlı kız olduğunu düşünüyordu.

Muhtemelen en iyisi bu, diye düşündü alevlere bakarak. Bu işleri kolaylaştıracaktı, özellikle de gittiğinde.

Peki neden göğsüme bir hançer saplanmış gibi hissettim?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

CRuxan öfkesinin ağırlığı altında boğuluyormuş gibi hissetti. Kampın görüş alanının dışına çıktığında, *luxiva*'sının görüş alanının dışına çıktığında, çömeldi, gözlerini kapattı ve Duygularının girdabını kontrol etmek... öfkesini, kederini, inançsızlığını, dehşetini.

Luxiria'da dişiler el üstünde tutulurdu... şimdi her zamankinden daha fazla. Arada sırada, partnerini istismar eden bir erkek olurdu. Ama tecavüz neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Uzun süreli istismara müsamaha gösterilmezdi. Bu erkekler derhal ölüme mahkum edilirdi. Bu erkeklere sürgün seçeneği bile sunulmuyordu çünkü neden diğer gezegenleri, diğer ırkları kendi iğrençliklerine maruz bıraksınlar ki?

Nix, Luxiria bu gibi konularda boyun eğmezdi.

Bu yüzden *luxiva*'sının, kaderindeki dişinin, o erkeğin ellerinde maruz kaldığı istismardan bahsettiğini duymak... Cruxan'ın acısını Kaderlere kükrelemek istemesine neden oldu. Sırf Dünya'ya gidip bu onursuz, iğrenç pisliği bulup kanıyla ve et parçasıyla bedelini ödetmek için kristali kendisi için geri çalmak *istemesine* neden oldu.

Cruxan'ın içinde yükselen şiddet tedirgin ediciydi. Anlattıklarından sonra *luxiva*'sının tanık olması gereken şey bu değildi ve onun sözlerini sindirmek için zamana ihtiyacı vardı, çok ama çok uzaklara.

Ama Cruxan bunları tam olarak sindirip sindiremeyeceğini bilmiyordu. Herhangi bir erkeğin dışisine bu şekilde zarar verebileceğine inanamıyordu. Hayatı boyunca savaş sırasında pek çok dehşete tanık olmuştu ama bu... bu aklının alamayacağı bir şeydi.

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Elbette şüpheleri vardı, bazen konuştuğunda onun irkildiğini, bakışlarını kaçırdığını, fiziksel ve zihinsel olarak geri çekildiğini görüyordu. Yaptıkları konuşmalardan kesitler hatırlıyordu, söylediği şeyler onu tedirgin etmişti.

Cruxan ellerini boynuzlarının üzerinde gezdirdi, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve sıkıca kavradı.

Artık biliyordu. Her şeyi. Şimdi onun neden bu kadar... çekingen olduğunu anlıyordu. Seks, dokunmak, şiddet ve öfke konusunda neden rahatsız olduğunu.

Göğsü ağrıyordu. O gece yağmurda, sıırıslıklam kıyafetlerini çıkarmak zorunda kaldığında... bu ihtimal karşısında sesindeki paniği duymuştu. Şimdi bunun, onun savunmasız durumundan yararlanabileceğini düşündüğü için olduğundan emindi.

Vrax!

Luxirianlar insanlardan çok daha iriydiler, özellikle de dişiler. Ona karşı güçsüz olurdu. Bu gerçek kesinlikle aklından geçmiştir.

Bu düşünce onu hasta etti ve çalkalanan midesini sakinleştirmesi, hızla atan kalbini yatıştırması ve içindeki öldürücü öfkeyi yatıştırması uzun zaman aldı.

Sakinleşmişti ama tamamen yok olmamıştı. Dışisi için adalet arama ihtiyacının hiç geçmeyeceğini düşünüyordu. *Luxirian* adaleti, insan adaleti değil. Bu öfke her zaman yüzeyin hemen altında kaynamaya devam edecekti.

Cruxan duygularını kontrol edebildiğine inandığında, *bir virvira* daha avlamayı başardı ve sonra kampa geri döndü. Nasıl olduğunu bilmiyordu.

Adam gideli uzun zaman olmuştu ama geri döndüğünde dişi hâlâ aynı pozisyondaydı ve sönmekte olan ateşin alevlerine bakıyordu.

Döndüğünde ona baktı ve Cruxan o sabahı hatırladı. Onun yanında, kollarında yatarken... hiç bu kadar huzur ve memnuniyet duymamıştı. Farkına vardığı şey ürkütücüydü ve bunun aralarında neler olabileceğine dair sadece bir ipucu olduğunu biliyordu.

"Çok aç değilim," dedi usulca. "Sanırım uyumaya gideceğim."

Cruxan tereddüt etti ama sonra başını sallayarak onayladı. Kızın bakışları başka yöne kayınca ve kız ateşin yanında kendine bir yer açmaya başlayınca kaşlarını çatı.

"Crystal," diye seslendi sessizce.

Gözleri tekrar onunkilere kaydığında, ona milyonlarca şey söylemek istedi ama tek bir tanesini bile nasıl dile getireceğini bilmiyordu. O anda olmazdı. Duygularını zar zor kontrol altında tutarken olmazdı.

Bu yüzden ona o milyonlarca şeyi söylemek yerine, "Bana söylediğin için teşekkür ederim" dedi.

Hiçbir şey söylemedi. Ona başıyla kısa bir selam verdi ve sonra sert zemine uzandı, sırtı ona dönüktü, kendi üzerine kıvrıldı. Onu izlerken huzursuz hissetti. Yanına gitmek, onu kollarının arasına almak, yüzünü saçlarına gömmek ve bir daha kimsenin ona zarar vermeyeceğine dair güvence vermek istedi. *Asla*. Buna asla izin vermeyecekti. Onu her zaman koruyacaktı.

Ama az önce ona söylediklerinden sonra, onun dokunuşunun isteyeceği son şey olduğunu düşündü. Muhtemelen yalnız kalmak istiyordu.

Sabah konuşacaklardı. Belki o zaman Cruxan ona anlattıklarını tam olarak anlayabilecekti. Belki o zaman tek bir cümle bile kurabilirdi.

Düşünmek için bütün gece vakti vardı ve o da bunu yapmaya niyetliydi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Crystal'ın uykusu o gece huzursuzdu ve iyi rüyalar görmedi.

Ama aniden uyandı, omzunda güçlü bir el vardı. Kısa, şaşkın ve seşememiş bir an için, üzerine doğru gelen iri bir beden görünce paniğe kapıldı... ama sonra onun Cruxan olduğunu anlayınca yavaş bir nefes aldı.

"Ne... ne oldu?" diye sordu onun yakışıklı yüz hatlarında aciliyeti gördüğünde.

"Bir hovercraft'ın yaklaştığını duyuyorum," dedi, gözleri gökyüzüne doğru kayıyordu, ancak orman örtüsü büyük kısmını gizliyordu. "Açık bir alana gitmeliyiz ki pilotun dikkatini çekmeye çalışabileyim."

Sabahın erken saatleriydi, gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu, havada soğuk bir serinlik vardı.

Sözlerinin nüfuz etmesi bir an aldı ve sonra nefesi kesildi, ayağa fırladı, yarı uykuluydu ama *Kroratax*'a giden yolun geri kalanını potansiyel olarak yakalayabileceklerini fark etti.

"Sen önden git," dedi, onun kendisinden çok çok daha hızlı koşabileceğini biliyordu. "Ben sana yetişirim."

Bu fikir hoşuna gitmemişti ama kız tehlikedeyse onun her şeyi duyabileceğini biliyordu. O da bunu biliyordu, bu yüzden başını sallayarak

başını salladı ve ikisi de ormanın karanlığına doğru koşarak kamplarını geride bırakıp gökyüzüne açılan bir alan aramaya başladılar.

Cruxan hızlıydı. Bu kadar iri ve kaslı biri için gerçekten çok hızlıydı. Crystal elinden geldiğince hızlı koşuyordu ama o bile bazen onu gözden kaybediyordu. Onu bir açıklıkta gördüğünde nefes nefese kalmıştı ve başını gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Başını eğmiş, hovercraft'ı dinliyordu.

Onun yanında durduğunda, sessizce mırıldandı, "Neredeyse geldi. Oradan geçmeli." Açıklığın sonuna doğru işaret etti. "Alçaktan uçuyor gibi görünüyor."

Sabahın ani başlangıcı nedeniyle adrenalın damarlarında dolaşıyordu. Ama *Kroratax*'a ulaşma, Erin'i planlanandan günler önce takip etme olasılığı gerçek olamayacak kadar iyiydi. Yine de umudu vardı.

Crystal daha önce sadece sessizliği duyabiliyorken o anda hovercraft'ın sesini duydu. Duyularının bu kadar iyi olması akıllara durgunluk veriyordu ama bir an sonra sanki tam tepelerindeymiş gibi bir ses duydu.

Görünür hale geldiğinde Cruxan ellerini ağzına götürdü ve Luxirian dilinde bir şeyler haykırdı. Ve tıpkı Cruxan'ın dediği gibi, alçaktan uçuyordu. Luxirian bir erkek olan pilotun başını onlara doğru çevirdiğini ve açıklıkta onları fark ettiğini görecektik kadar alçaktan.

Evet!

Erkeğin, kolunu aşağı doğru sallayan Cruxan'a bir şeyler bağırdığını duyunca Crystal rahatladı.

Hovercraft tepemizde daireler çizerek geri döndü.

Crystal yüzünde rahatlamış bir gülümsemeyle Cruxan'a baktı. "Şanslıymışsın."

"Çok," diye homurdandı. Ona bakma şekli önceki geceyi hatırlamasına neden oldu ve morali biraz bozuldu. Hâlâ dün geceki tepkisinden dolayı biraz incinmiş hissetmekten kendini alamıyordu ama kendine bunun önemli olmadığını söyledi.

"Artık Erin'i bulabiliriz," dedi yutkunarak ve agave ağaçlarının çıkıntısından kaçınarak yavaşça açıklığa doğru alçalan hovercraft'a baktı.

"*Tev*," dedi sessizce, Luxirian erkeğinin inişini izlemek için dönmeden önce. Cruxan öne doğru yürüdü ve erkek onu gördüğüne şaşırılmış görünüyordu. Crystal erkeğin saygılı bir selamlaymayla başını eğmesini ve Luxirian dilinde bir şeyler söylemesini izledi.

Crystal aralarındaki kısa konuşmadan hiçbir şey anlamadı ama bu alışverişi ilgiyle izledi. Luxirian erkeğinin Cruxan'ın kim olduğunu bildiği çok açıktı ve açıkçası, iri yarı erkekten biraz korkmuş görünüyordu. Sadece *Kroratax*'ın sesini duydu ve erkek başını sallayarak merakla ona baktı.

Cruxan ona baktı ve ilerlemesini işaret etti. "Bizi *Kroratax*'a götüreceksin, dişi. Bırak bizi gidelim."

"Crystal'ın oturduğu yatak odasının dışından bir ses geldi.

Beks elinde bir tepsi dolusu yemekle görüldüğünde gülümsedi.

"Teşekkürler, bunu yapmak zorunda değildin," dedi Crystal, peluş koltuktan kalkarak.

Yatak.

"Saçmalık," dedi Beks, onun sözlerini elinin tersiyle iterek. Onu her Luxirian konutunun her odasında bulunan ateş çukuru alanına bıraktı.

-Ve ona gelmesini işaret etti. "Ayrıca, bunların bir kısmı benim için. Açlıktan ölüyorum. Bu bebek yediğim her şeyi tüketiyor ve bana hiçbir şey bırakmıyor."

Crystal'ın bakışları Beks'in karnına kaydı. Hamile olduğu haberi onu hiç şaşırtmamıştı. Altı haftayı geçmişti ve Beks'in bebeğin babası Büyükelçi Lihvan'a ne kadar deli gibi aşık olduğu düşünüldüğünde, esmer kadın mutluluğundan kesinlikle *parlıyordu*.

Göğsü biraz sarsıldı, Crystal'ın akli Cruxan'a gitti, Cruxan artık görüş alanında olmadığı için her an bunu yapıyor gibiydi.

Crystal, "Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi.

"Elbette," dedi Beks, ellerini sıkmak için uzandı ve onu ateş çukuruna götürdü. "Orada çok kötü zaman geçirmiş olmalısın. Hava buz gibiydi. Lihvan, *Kroratax*'ta soğuk mevsimin erken başladığını söyledi."

Crystal minderlerin arasına yerleşerek, "Dürüst olmak gerekirse, sonunda banyo yaptığım için mutluyum," diye şaka yaptı. "Kuşkusuz şimdiye kadar yaptığım en iyi banyoydu."

Beks güldü ve tepsiden bir şeyler koparıp kızarmış et parçalarını ağzına atmaya başladı. Crystal o kadar da aç değildi. Dün gecedan beri hiç aç olmamıştı ama yemek yemesi gerektiğini bildiği için esmerin hareketlerini taklit etti.

"Burası çok güzel," diye yorumladı Crystal, yatak odasındaki geniş, tabandan tavana pencereden dışarı bakarken. "Bana Washington'u hatırlatıyor."

"Öyle değil mi?" Beks biraz iç çekerek, "Öyle değil mi?" dedi. "Ben de Lihvan'a öyle söyledim.

"Kuzeybatı Pasifik'in uzaylı versiyonu."

Crystal sırttı. Bu doğrudu. Hovercraft'la *Kroratax*'a uçmak ona arazinin ve ileri karakolun harika bir görüntüsünü vermişti. Bir ormanın içinde, tüylü yaprakları olan uzun, yüksek deniz mavisi ağaçların arasında yer alıyordu. Hava hafifçe çiseliyor, gümüşü bir sis ormanın içinde dolanıyordu. Crystal orada, ateş yanarken bir eskiz defteriyle kıvrılıp yatmak istiyordu. Bu ona cennet gibi geliyordu.

Bunu Cruxan'la yapmak istiyorum, diye aniden aklına geldi. Yanakları biraz kızardı ve göğsünde yükselen duyguyu maskelemek için tepsiden hızla bir kök turşusu koparıp çiğnedi.

"Sence Erin'in izini bulmayı başardılar mı?" Crystal yüksek sesle merak etti.

Lihvan yaklaşan varışlarından haberdar edildikten sonra Cruxan onu hemen Beks ve Lihvan'ın evine götürmüş, kendisi ise *Kroratax*'ın komuta merkezine gitmişti. Kız da onunla gitmek istemişti ama Cruxan ona dinlenmesini ve yemek yemesini, Erin'le ilgili herhangi bir haber alırsa onu uyaracağını söylemişti.

Onu Beks'in evinin terasına bıraktığında, insan dışı onları karşılamak için dışarı çıkmadan önce pek konuşmamışlardı bile. Dün gecedan beri de pek konuşmamışlardı. Hatta dün gece bile fazla konuşmamışlardı.

Ama Cruxan ona bakmış, Crystal da ona bakmıştı... ve aralarında bir şeyler geçmişti. Crystal özlem ve hayal kırıklığı hissetmişti. Bir parçası -çılgın bir parçası- vahşi topraklarda geçirdikleri zamanın kısa kesilmesine gerçekten biraz üzülmüştü. Artık medeniyete geri dönmüşlerdi ve Cruxan şüphesiz meşgul olacaktı. Onu o kadar çok görecekti miydi?

Hâlâ dün geceyle ilgili hiçbir şey söylememişti. Ona dokunmaya çalışmamış, bir kez bile *luxiva* dememişti - ki bu şaşırtıcı bir şekilde onu üzmüştü.

Giderek, onun kendisi hakkındaki fikrini değiştirdiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Nasıl şüphelenmesin ki?

Onu terasta bırakmıştı ve o zamandan beri onu görmemişti. Bu saatler önceydi.

"Eminim ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar," diye güvence verdi Beks. "Ama Erin çetin cevizdir. Ben olsam onun için endişelenmezdim, özellikle de Cruxan Jaxor'an'ın İçgüdüsünün onun için uyandığını söylediğinden beri. Onun eşi olduğu için tehlikede olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Crystal'ın kalp atışları hızlandı ve dudağını ısırıldı. Beks'e henüz Cruxan'la olan ilişkisinden bahsetmemişti. Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

"Biliyor muydun?" Crystal kucağına bakarak sessizce sordu. "Lihvan'ı gördüğünde mi?"

"Onun benim eşim olduğunu mu?" Beks biraz kaşlarını çatarak sordu. "Bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu ilk kez kurtarıcılarımızdan biriyken görmüştüm, biliyor musun?" Beks söyledi. Crystal o günü zar zor hatırlıyordu. Sıkıcı bir bulanıklıktı. "Şöyle hissettiğimi hatırlıyorum... heyecan verici bir şey beklediğiniz o anı bilirsiniz ya? Biraz karıncalanırsın ya?"

Crystal onun neden bahsettiğini çok iyi bildiğinden, "Evet," diye fısıldadı.

"Onu ilk gördüğümde tam olarak bu duyguyu hissettiğimi hatırlıyorum. Onun *farkında olduğumu* hissettim. Yine de bizim tepkilerimizin onlarınki kadar güçlü olduğunu sanmıyorum. Lihvan beni ilk gördüğünde göğsüne bir hovercraft çarpmış gibi hissettiğini söylemişti," diye şaka yaptı.

Crystal küçük bir nefes verdi ve tabaktan bir parça daha et aldı çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu.

"Neden sordunuz? Erin yüzünden mi?" Beks sorguladı.

Crystal yalan söyleyebilirdi. Beks ona yalan söylemek için mükemmel bir bahane vermişti. Evet, Erin yüzünden olduğunu söyleyebilirdi.

Ama Crystal dün gece Cruxan'a ne söylediğini hatırladı. Ona Leo'yla birlikte dönüştüğü kişiden hoşlanmadığını çünkü gerçeği saklamak için sürekli yalan söylediğini söylediğini hatırlıyordu.

Artık bunu yapmak istemiyordu.

Yalan söylemek yerine bir kez olsun doğruyu söyledi.

"Hayır, çünkü Cruxan'ın İçgüdüğü benim için uyandı," dedi yumuşak bir sesle ve gözleri şok içinde açılan Beks'e baktı. "Ben onun eşiyim ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ah, tatlım," dedi Beks, tepsiyi iterek vücudunu Crystal'a daha iyi bakacak şekilde çevirdi. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Bilmiyorum," dedi. "Sanırım sadece Erin'i bulmak istedim. Ayrıca, tüm bunlar hakkında kafam gerçekten çok karışık."

"İkinizin arasında bir şey oldu mu?"

Aklına *tevvax* ile uyuşturulduğu gece geldi.

"Hayır," dedi. "Yani... bu biraz karışık." Bu yılın en yetersiz ifadesiydi.

"O biliyor mu?" Beks bir sonraki soruyu usulca sordu ve uzanıp omzuna dokundu. "Eski sevgilin hakkında mı?"

Crystal'ın dudakları birbirine yapıştı. Beks Altın Şehir'de onlarla birlikte hiç yaşamamış olsa da, Başbakan'ın eşi Kate'in en iyi arkadaşı olduğunu düşünerek sık sık ziyarete gelmişti. Zaman içinde yakınlaşmışlardı. Nasıl yakınlaşmasınlar ki?

Doğal olarak tüm kadınlar Crystal'ın eski sevgilisini biliyordu ama onlara dün gece Cruxan'a anlattığı kadarını anlatmamıştı. Cruxan çirkin gerçeğin tamamını bilirken, Crystal onlara bir şeyler anlatmıştı.

"Ona dün gece söyledim," dedi ellerini kollarına sürterek ve Beks ile göz göze geldi.

"Nasıl tepki verdi?"

"Hiçbir şey söylemedi," dedi Crystal.

"Ne? Hiçbir şey mi?"

Başını salladı, acısını yeniden hissetti. "Ona söyledikten sonra, o sadece... kalktı ve bir bahane uydurdu ve bir süreliğine kamptan ayrıldı."

Beks kaşlarını çatı, kaşları birbirine kenetlendi. "Bu beni şaşırttı. Belki de öyle değildir." "Ne demek istiyorsun?"

Beks omuzlarından birini kaldırdı. "Luxirian erkekleri..." doğru kelimeyi bulmak için bir nefes verdi. "Basittirler."

"*Basit* mi?" Crystal bu kelimeyi beklemediği için sordu.

"Tek istedikleri, ister eşleri, ister aileleri ya da evleri olsun, değer verdikleri kişiler için huzur ve güvenlik. Hepsi bu," dedi Beks. "Lihvan bana birçok kez onun için en önemli şeyin benim mutluluğum ve esenliğim olduğunu, benim için her şeyden vazgeçebileceğini söyledi."

Crystal dün geceyi düşündü, Cruxan ona eğer isterse Luxiria'yı terk edeceğini kolayca söylemişti.

Dudağını ısırđı, zorlukla yutkundu.

"Sevdikleri şey tehdit edildiğinde," diye devam etti Beks, "tek yapmak istedikleri tehdidi ortadan kaldırmaktır. Bu şekilde büyüyorlar, küçük yaşlardan itibaren ve özellikle savaşçı eğitimi sırasında bunu yapmak için eğitiliyorlar."

Crystal'ın kaşları çatıldı.

Beks ona döndü. "Ama Cruxan bunu yapamaz. Senin durumunda değil." Beks'in söylemeye çalıştığı şeyin farkına varması onu sarstı.

"Beni eski sevgilimden koruyamayacağını anladığı için mi sustu sanıyorsun? Ama bu çok saçma. Luxiria'dayız, Dünya'da değil. Leo burada benim için bir tehdit değil."

"Önemli değil," dedi Beks. "İncindin, biri tarafından çok incitildin ve dostun bunu değiştiremeyeceğini, düzeltemeyeceğini anladı."

Crystal'ın nefesi kesildi.

"Muhtemelen bu durum onu şaşırtmıştır," dedi Beks, teselli etmek için omzunu sıkarak. "Luxirianlar sorunları çözmemeye alışık değiller. Özellikle de Cruxan."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Lihvan bana Vaxa'an'ın pek çok şey için Cruxan'a güvendiğini söyledi. Çoğunlukla karmaşık durumlar çünkü Cruxan bu işi hallediyor."

Crystal bunu görebiliyordu. Cruxan zeki, azimli ve kararlıydı. "Cruxan, Lihvan ve beni *Jalun*'dan kurtardı. gezegen," dedi Beks.

"Öyle mi yaptı?" Crystal şaşkınlıkla sordu. Bunu bilmiyordu.

"Evet. Cecelia'yı zehirleyen Luxirian kadını tanıyor musun? Cruxan onun sürgün edilmesini bizzat sağladı. *Mevirax*'ın hepinizi eve geri gönderecek kristale sahip olduğunu keşfeden oydu çünkü kristali çalan savaşçının izini süren *oydu*. Görünüşe göre Vaxa'an da onu senin ve Erin'in peşinden göndermiş," diye bitirdi Beks. "Yani görüyorsunuz,

Cruxan işleri halleder. Ama konu siz olduğunuzda, hayatınızda size çok acı veren bir şeyi düzeltemiyor. Belki de bunu bildiği ve bununla nasıl başa çıkacağını *bilmediği* için dün gece kendini kapattı."

Crystal derin bir nefes aldı. Beks'in söyledikleri mantıklıydı.

"Muhtemelen fark etmez," dedi Crystal usulca. "Ona gideceğimi, evimden ve kız kardeşimden vazgeçemeyeceğimi söyledim. Gidecekken neden bu işe karışayım ki? Bu sadece ikimize de zarar verir."

Beks'in gülümsemesi tereddütlüydü ama biliyordu. Esmer kadın yumuşak bir sesle, "Eminim hepimiz bir noktada bunu söylemişizdir Crystal. İnan bana, kalmayı seçeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama yaptım."

Crystal kucağına baktı. "Kız kardeşimi çok düşünüyorum. Ve bana ne olduğunu merak ederek gerçekten endişelendiğini biliyorum. Bazen bunu düşünmek beni deli ediyor."

Kız kardeşini eskisi kadar görmese de -Lauren artık evliydi, bir kocası ve yolda bir bebeği vardı- bu birbirlerine duydukları sevginin, özellikle de *her şeyden* sonra, güçlü olmadığı anlamına gelmiyordu.

Crystal, "Keşke ona bir mesaj gönderebilseydim," dedi, "sadece iyi olduğumu, endişelenmesine gerek olmadığını, en kötüsünü düşünmek zorunda olmadığını bilmesini isterdim."

"*Luxiva*," odanın kapısından gelen karanlık, derin bir ses her iki kadının da şaşkınlıkla sıçramasına neden oldu.

"Aman Tanrım," dedi Beks irkilerek ve arkasını dönerek. "Lihvan, bizi korkuttun!"

Crystal, Cruxan'ı yanında göremeyince ani bir hayal kırıklığı yaşadı ama bunu bastırdı. Ayağa kalkarak, "Erin'den haber var mı?" diye sordu.

Adamın dikkatli ifadesi kadının omuzlarının çökmesine neden oldu. "Cruxan'ın hovercraft'ını takip etmeyi başardık. Sinyal çok uzakta değildi, biz de hemen oraya gittik. Ama oraya vardığımızda Jaxor'an'ın izleyiciyi bulduğunu ve onu çıkardığını fark ettik. Sinyalin nedeni buydu."

"Ne?" Crystal nefes aldı, dehşet göğsüne yayılıyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "*Kroratax* yakınlarından geçtiklerini biliyoruz, belki de doğuya doğru gidiyorlardı. Ama şu anda nerede olduklarını bilmenin bir yolu yok."

Beks ona döndü ve "Erin'in güçlü olduğunu biliyoruz" dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı Crystal. "Sadece onun güvende olduğunu bilmek istiyorum, onun..."

Sesi kesildi.

Derin bir nefes alarak Lihvan'a döndü ve "Cruxan nerede?" diye sordu.

"Onları takip etmeye çalışıyor," dedi Lihvan. "Bu konuda en iyisi o. İzlerini bulabilecek biri varsa, o da odur."

Ama Crystal bunu zaten biliyordu.

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?" diye sordu usulca.

Lihvan onu yakından inceledi. Onun eşi olduğunu bilip bilmediğini, Cruxan'ın Beks'e anlattığı gibi ona da anlatıp anlatmadığını merak etti. İçinden bir ses Büyükelçi'nin bildiğini söylüyordu.

"*Nix*," dedi Lihvan. "Şimdilik beklemeliyiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

"İki gün oldu," dedi Crystal, pencereden dışarı, ağaçların gölgesi üzerindeki karanlık gökyüzüne bakarak, ama hiçbir şey göremiyordu. "Neden hala dönmedi? Sence bir şey mi oldu? ne oldu?"

"Daha iyi bilmesem," diye alay etti Beks, "adama biraz aşık olduğunu söyleyebilirdim."

Crystal dudağını ısırды, döndü ama *bu* konuda sessiz kaldı.

"Buradayken hiç dinlenmedi bile," dedi Crystal usulca, endişeyle dudağını dişleyerek. "Birlikteyken neredeyse hiç uyumadı ve avladığı yiyeceklerin çoğunu bana verdi. Yorulmuş olmalı."

Bunu düşünmek bile göğsünü sıkıyordu.

"Cruxan iyi," diye güvence verdi Beks. "O bir savaşçı, bu gibi durumlar için eğitildiklerini de eklemeliyim, hem de çok daha zorlu koşullarda."

Bu onu daha iyi hissettirmedi.

Beks o akşam biraz solgun görünüyordu, öğleden sonra sabah bulantıları yüzünden yatağa düşmüştü.

"Daha iyi hissediyor musun?" Crystal onun yanına oturarak sordu.

"Evet," dedi Beks, ona küçük bir gülümseme vererek. "Bazı günler diğerlerinden daha kötü geçiyor. Bu bölümün bitmesi için sabırsızlanıyorum. Privanax'a göre, umarım çok uzun sürmez."

"Heyecanlı mısın?" Crystal daha sonra sordu.

Beks biraz utangaçlaştı, bu da görülmesi garip bir şeydi. Esmer kız açık sözlü, hayat dolu ve kalbini koluna takan biriydi; Crystal'ın tam tersiydi.

"Evet," dedi Beks. "Anne olmak istiyorum ama Lihvan'ı baba olarak görmek için de sabırsızlanıyorum. O iyi bir baba olacak."

Crystal ona takılarak, "Onunla yaşadıklarını kıskanmamak mümkün değil," dedi. "Özellikle de odamın bitişiğindeki sizlerle neredeyse hiç uyuyamadığımı düşünürsek."

Beks bir kahkaha patlattı ve "Üzgünüm, üzgün değilim. Erkeğim benim için ne kadar doyumsuzsa ben de onun için o kadar doyumsuzum."

Crystal kızardı ama yine de sırttı.

Beks'in şamatalı kahkahası yavaşça söndü ve nazikçe, "Ve kıskanmamalısın. Senin de bir gün buna sahip olacağını biliyorum. Ben de senin için bunu diliyorum."

Crystal ayıldı. Cruxan hakkında konuşuyordu.

İki gün boyunca onu çok düşünmüştü. Aklı hep ondaymış gibi görünüyordu. O gidene kadar onu, varlığını, sırtışını ne kadar özleyeceğini fark etmemişti. Aslında bu yüzden *acı çekiyordu*.

Adam gidene kadar onun zihnine ne kadar yerleştiğini fark etmemişti.

Beks son birkaç gün içinde birçok kez bu tür küçük yorumlar yapmıştı.

"O döndüğünde konuşacak mısınız?" Beks sıcak çayından bir yudum alarak sordu. Aslında çok lezzetliydi, *Kroratax*'a özgü bitkilerden birinden demlenmişti.

Crystal başını salladı, "Evet, eminim öyle olacak." Beks tereddüt etti, görünüşe göre bir şey söylemenin eşiğindeydi, ancak sonra kendini ikinci kez tahmin etti. "Çıkar ağzındaki baklayı. Sözlerine dikkat eden biri değilsin," diye alay etti Crystal.

"Ona bir şans vermek istemiyor musun?" Beks sordu. "Sadece birkaç günlüğüne, nasıl bir şey olduğunu görmek için?"

Crystal'ın gülümsemesi kayboldu ve tekrar pencereden dışarı baktı. Crystal'ın Luxirian evlerinin oturma odası olarak adlandırmaktan hoşlandığı yerde oturuyorlardı; bu odanın ortasında, etrafı rengârenk minderler ve kürklerle çevrili dev bir ateş çukuru vardı.

"Sadece eşimle yaşadıklarımı düşünüyorum. Kate'in Vaxa'an'la, Cecelia'nın Rixavox'la, Taylor'ın Vikan'la ve şimdi de Lainey ve Kirov'la yaşadıklarını düşünüyorum..." Beks sessizce konuştu. "Hayatına burnumu sokmaya ya da kararlarını sorgulamaya hakkım olmadığını biliyorum. Sebeplerin olduğunu da biliyorum... ama elimde değil ama bu Kaderlerin, her ne kadar çılgınca olsa da, ne yaptıklarını bildiklerini düşünüyorum. Bunu başka nasıl açıklayabilirsin ki?"

"Bilmiyorum," dedi Crystal usulca, Beks'in gözlerinin içine bakarak. "Bunu nasıl açıklarsın bilmiyorum."

"Ben sadece... Pişman olmanı istemem, hepsi bu," dedi Beks. "Bunun rahatsız edici olduğunu ve beni ilgilendirmediğini biliyorum ama sen benim arkadaşısın Crystal. Ve eğer bir arkadaşının mutluluğu bulabileceğini bilseydin, sen de bir şeyler söylemez miydin?"

Crystal cevap vermeyince Beks uzun bir nefes verdi.

"Bunu düşüneceğine dair bana söz ver," dedi Beks. "O kristali *Mevirax*'tan geri almanın ne kadar süreceğini asla bilemezsin. Burada bir süre daha kalabilirsin. Ve eğer bir şans verirsen ve işe yaramazsa, o zaman en azından emin olursun."

Bunu düşünüyordum, demek istedi. İtiraf etmek istediğinden daha fazla.

"Kız kardeşim gibi konuşuyorsun," diye suçladı Crystal usulca, ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Lauren bir süredir benimle çıkmaya çalışıyor."

"Ah," dedi Beks, neyse ki konuşmayı Cruxan'dan uzaklaştırarak. "Özlemeyeceğim tek şey biriyle çıkmak. Tanrı'ya şükür bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacağım."

Crystal gülümsedi, gözleri yanındaki tablete kayd, tableti görünce karnı biraz ısındı.

Cruxan Lihvan'a Crystal'ın tekrar bir tane istediğini söylemiş olmalıydı, çünkü Beks'in arkadaşı onlara iz sürücüyle ilgili haberleri verdikten kısa bir süre sonra ona bir tane vermişti. Her şeye rağmen Cruxan bunu hatırlamıştı.

Son iki gecedir yatağında oturup bir şeyler çiziyordu. Geceleri her zaman Krane ve Jron ile başlardı, onların küçük karalamaları ya da bir kitaba dönüştürmek istediği maceraları hakkında küçük karalamalar.

Ama geceleri her zaman güçlü çizgiler, bilenmiş kaslar, çıkıntılı boynuzlar ve karanlık gözler çizerek sona ererdi. Cruxan her zaman aklındaydı, bu yüzden düşünceleri arasında dolaşırken Cruxan'ı çizmesi şaşırtıcı olmamalıydı. Bunlar sadece eskizdi, gerçeğiyle uzaktan yakından alakası yoktu ama yatmadan önce çizimlerine bakıyordu... ve sonra onu hayal ediyordu.

"Kate yayıncılık işinde çalışıyordu, biliyorsun," dedi Beks ona, bakışlarını tabletinde yakalayarak, "Dünya'dayken."

Crystal, Beks'e yaratmak istediği kitaptan bahsettiğinde, esmer kız onun eskizlerini görmüştü.

Crystal ona usulca, "Sanırım bir keresinde bahsetmişti," dedi.

"Luxiria'da çocuk kitapları konusunda büyük bir eksiklik var, sence de öyle değil mi?" Beks sordu, ses tonu sinsiydi. Crystal'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Yakında yine çocuklar olacak. Ve ben kendi adıma çocuğuma kitap okumak isterim. Belki sen ve Kate bir tane yaratabilirsiniz... tabii eğer kalmaya karar verirseniz. Çocuğum Dünya'yı hiç tanımayacak ama belki kitaplar gezegenimizden bazı şeyleri buraya getirebilir."

Crystal şaşkınlıkla ona baktı.

"Her şeyden vazgeçmek zorunda değiliz, biliyorsun," dedi Beks yumuşak bir sesle. "Sadece uyum sağlamak zorundayız."

Lihvan o sırada konuta girdi, gözleri hemen eşine gitti ve çocuklarının büyüdüğü karnına düştü.

Bakışları ısındı ve Crystal'ın dudakları, Beks'in gözlerindeki o sevgi ve hayranlığı görerek aralandı.

"Eve erken dönmüşsün," dedi Beks, ayağa kalkıp eşinin yanına giderken. Lihvan'ın bakışları Crystal'a kaydı ve ona, "Cruxan a z önce döndü," dedi. Kalbi üç katına çıkmadan önce durdu ve ayağa kalktı. "O iyi mi?" "Tev, tabii ki," dedi Lihvan kaşlarını çatarak. "Ama ne yazık ki, iz Soğumuşlar, düşündüğümüz gibi doğuya doğru gidiyorlar. O yöndeki diğer karakolları alarma geçirdik ve onlar da her aralıkta gözcü gönderecekler ama onları görene kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Crystal omuzları çökmesine rağmen başını salladı. Bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu. Cruxan hovercraftları takip etmenin zor, hatta neredeyse imkânsız olduğunu söylemişti. Başlangıçta onları bulmasının tek yolu onun kokusu ve yol boyunca bıraktığı küçük tunik parçalarıydı.

Crystal dudağını ısırarak, "Bize haber verdiğin için teşekkürler," dedi. Bakışları Lihvan'a dönmeden önce Beks'e gitti. "Şimdi ne olacak?"

"*Kroratax*'ta dilediğiniz kadar kalabilirsiniz," dedi Lihvan. "Ama Altın Şehir'e geri dönmeyi tercih ederseniz, sizin için bir eskort hazırlatabilirim."

Karnı sıkıştı. "Peki ya Cruxan?"

"Başbakan dinlenir dinlenmez *Otala*'ya dönmesini istiyor. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün içinde evine doğru yola çıkacaktır."

Lihvan'ın yakında gideceği ihtimaliyle içinde bir panik dalgası oluştuğunu hissetti. Crystal'ın bakışları Lihvan'a kaşlarını çatan Beks'e kaydı.

"Doğru," diye fısıldadı. "O şimdi nerede?"

"Evinde, terasın hemen aşağısında."

"Burada bir evi mi var?" Crystal sordu.

"Burası Büyükelçi'nin konutu," diye açıkladı Lihvan. "Gerçi Cruxan *Otala*'ya giderken en çok buradan geçiyor."

Crystal onu görmek istedi. Onu görme ihtiyacı aslında onu şaşırtmıştı.

"Bana gösterebilir misiniz? Onunla konuşmak istiyorum."

Lihvan başıyla onayladı ve Beks ön kapıdan çıkarken yanından geçerken ona küçük bir gülümseme verdi.

"Beklememi ister misin, sevgilim?" diye sordu esmer kadın, gözlerinde muzip bir pırıltıyla.

Crystal ona sert bir bakış attı. "Hayır *anne*, ama merak etme, sokağa çıkma yaşağına kadar evde olacağım."

Beks kıkırdadı. "Eğer değilsen seni cezalandırmayacağım."

Lihvan aralarındaki konuşmadan sadece şaşkınlık duymuş gibi görünüyordu ama dışarı çıktıktan sonra, sanki eşinin tuhaf insan davranışlarına alışmış gibi başını salladı ve terastan aşağıya doğru eliyle işaret etti. Ağaçların gizlediği küçük bir konut, pencerelerinden altın rengi ışıklar saçarak içeriye bakıyordu.

"O orada," dedi Lihvan.

Onu görme beklentisiyle nefesi kesildi. "Teşekkürler."

Ona küçük bir gülümseme verdi ve dışarıda havanın ne kadar soğuk olduğunu hissettiğinde kollarını vücuduna doladı. Beks ona bir elbise ve iplik kürkten kendi ördüğü bir kazak ödünç vermişti. Sıcak, rahat ve yumuşaktı ama *Kroratax* havasının ısırığını teninden uzak tutmak için çok az şey yapıyordu.

Crystal konuta doğru yürüdü. Çok uzun sürmedi ve omzunun üzerinden baktığında Lihvan'ın onu izlediğini gördü. Ön kapıya ulaştığında ona küçük bir el salladı ve kapıyı çalıp çalmamakta tereddüt etti.

İlk başta buna karar verdi ve nefesini tutarak bekledi. Ancak bir süre sonra cevap vermeyince kaşlarını çattı, evin neresinde olursa olsun kapının çalındığını mutlaka duyacağını biliyordu.

Crystal kapıyı iterek açtı ve arkasından kapattı.

"Cruxan?" diye seslendi, etrafına bakınarak.

Tüm Luxirian konutlarında olduğu gibi, evin ön tarafında ateş ocağı/oturma odası, arka tarafta ise koridorlarla birbirine bağlanan odalar ve havuz odası gibi tanıdık bir yerleşim düzeni vardı.

Çukurda yanan ateş ortamı ısıtıyordu ama evin geri kalanı sessiz ve karanlıktı.

Lihvan'ın yanlış anlayıp anlamadığını merak ederek kaşlarını çatı. Ama koridorda ilerledi, gördüğü iki odaya göz attı, ta ki yüzme havuzunun kapısının aralık olduğunu ve altından yumuşak bir ışık süzüldüğünü fark edene kadar.

"Cruxan?" diye seslendi hemen dışından usulca.

Kapıyı geri kaydırıp içeri bakmadan önce kaşlarını çatı. Işık loştu ama adamın kokusu inkar edilemezdi. Kıyafetleri yere yığılmıştı ve sonra onun figürünü ısıtılmış kaynağın suyunun altında gördü.

Nefesi kesildi, onun ne yaptığını merak ediyordu.

"Cruxan," diye daha yüksek sesle bağırdı, sesi mağara gibi odanın içinde yankılanıyor, taş duvarlardan yansıyor.

Bir anda su yüzüne çıktı; boynuzları, koyu, mürekkep rengi saçları, güçlü, erkeksi yüz hatları ortaya çıktı. Havuzda duruyordu, su leğen kemiğini zar zor örtüyordu. Sergilenen o pırıl pırıl, kalın kaslar neredeyse baş edemeyeceği kadar fazlaydı, özellikle de onu hayal ettiğinden beri, özellikle de parmakları onu çizmek için seğirdiğinden beri.

"Luxiva," diye homurdandı, göğsü kabarmış, havayı içine çekiyordu. Onu orada gördüğüne şaşırmıştı, bunu yüzünde açıkça görebiliyordu.

Luxiva.

Onu gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki başı dönüyordu. Fiziksel olarak başı dönüyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu usulca, tereddütle öne doğru bir adım atarak

Odaya girdiğinde çıplak ayak parmakları yerdeki giysi yığınının temas etti. Onlara baktığında hançerinin en üstte durduğunu fark etti.

Gözleri ona döndüğünde, yolculukları boyunca onun yanında çıplak göğüsle dolaştığı için çok iyi tanıdığı bedenine bakışlarını daldırmaktan kendini alamadı.

Onu bir an olsun görebilmek için aç kalmış gibi hissediyordu. İki gün bir ömür gibi gelmişti.

Pençeli elini yüzüne götürerek gözlerindeki suyu sildi. Sivri dili dudaklarından bir damla akıtmak için dışarı fırladı ve kadın bu manzara karşısında içinin sıkıştığını hissetti.

Adamın burun deliklerinin alevlendiğini gördü ama özellikle de *tevvax* gecesinden sonra, daha önce olduğu kadar uyarılmışlığından utanmıyordu. Ondan etkilendiğini biliyordu. Aynı zamanda onun bu konuda muhtemelen hiçbir şey yapmayacağını da biliyordu, özellikle de artık geçmişini bildiğine göre.

Bu farkındalığın onu rahatlatıp rahatlatmadığını ya da hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını bilmiyordu. Eğer bu her neyse ona bir şans vermek, tabiri caizse suları test etmek istiyorsa, bunu başlatması gereken kişi Crystal'dı.

Bu da onu çok korkutmuştu.

"Suyun altında duyularım köreldi," dedi ona usulca, sesi bir kadeh viski gibi ısıtıyordu onu.

"Oh, anlıyorum," dedi ayaklarının üzerinde kayarak. "Yüksek duyularını sevdiğini sanıyordum."

Dudakları kıpırdadı. "İstiyorum. Ama bazen her şeyin sakinleşmesini istiyorum."

Crystal'ın gözleri onunkilerle birleşti. Beks ve Lihvan'la yaşarken kesinlikle böyle hissetmişti. Günde birkaç kez seks yapıyorlardı ve bu sessiz bir seks değildi.

"İyi, çünkü bir an için kendini boğmaya çalıştığını sandım."

"Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın," dedi ve kalbi bu sözlerle, o hain, hain organıyla hızlandı. Sonra ona yaklaştı, yüzme havuzunun duvarına doğru yürüdü, damlayan suyun sesi kulaklarıyla buluştu. Onun bakışlarını yakalamak için boynunu yukarı kaldırdı ve "İyi misin, kadın?" diye sordu.

"Evet," dedi hafifçe. Adam onun için endişelenmişti, tıpkı onun kendisi için endişelendiği gibi. Bunu onun bakışlarında görebiliyordu. "Öyle mi?"

"*Tev*," dedi. "Yorgun olmama rağmen. Sanki uzun süre uyuyabilirmişim gibi hissediyorum."

Adam havuzdan çıkacakmış gibi görünmüyordu, o da kenarda, ona yakın bir yere oturmaya karar verdi. Son anda çıplak ayaklarını suya daldırmaya karar verdi, su baldırlarının ortasına kadar geliyordu ve havuzun sıcaklığının onu ısıttığını hissediyordu. Elbisesini ıslanmaması için dizlerine kadar kıvırdı.

"Teşekkür ederim," dedi ona bakarak. Adam yakındaydı. Kollarını havuzun kenarına dayamıştı ve ön kolu kızın dış uyluğuna değiyordu. "Erin'i takip etmeye çalıştığın için, özellikle de biz buraya geldikten hemen sonra."

"Keşke başarılı olsaydım," dedi.

"Eğer sen yapamadıysan," diye başladı, "o zaman başka kimse yapamaz. Şimdi tek yapmamız gereken Jaxor'an'ın doğru şeyi yapacağını ve eğer isterse dönmesine izin vereceğini ummak."

"Eğer isterse mi?" Cruxan tekrarladı. "İstememe ihtimali olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Crystal yutkundu. Son birkaç gündür düşündüğü başka bir şey daha vardı.

"Eğer kız onun eşiyse," dedi Cruxan'ın mavi gözlerini tutarak dikkatlice, "o zaman o da onun eşi."

Cruxan hareketsiz kaldı. Bir an için nefes almayı bile bırakmış gibiydi.

"Belki..." diye devam etti, kalbi sinirden gümbür gümbür atıyordu. "Belki geri dönmek istemez."

"Ne diyorsun sen?" Cruxan yavaşça sordu, onu izliyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı, kaplıcanın suyuna, yüzeyden kıvrılan buhara bakarak.

"Hâlâ Erin hakkında mı konuşuyoruz?" diye sordu sonra, aynı yavaşlıkla. "Hayır," dedi Crystal.

Boğazının arkasından bir ses çıkardı, ancak bu tanıdık bir sestti.

"Beni delirtiyorsun, bunu biliyorsun değil mi *luxiva*?" diye homurdandı.

Ayak parmakları suyun içinde kıvrıldı.

"Ama sanırım hoşuma gitti," diye itiraf etti.

Crystal'ın dudakları aralandı, bu açıklama karşısında midesinde milyonlarca kelebek uçuştığını hissetti.

"Seni özledim," diye mırıldandı. "Senden uzakta geçirdiğim iki zaman dilimi bana sonsuzluk gibi geldi."

Bu sözlerin gerçekliğini onun sesinden duydu ve kendi göğsünde yankılandı. Ona karşı her zaman çok açık, ne hissettiği konusunda çok dürüsttü. Oysa kendisi ona karşı açık ve dürüst olamamıştı. Onun bu yönüne hayranlık duyuyordu. Bunun için onu kıskanıyordu.

Ağlamak istedi. Gülümsemek istedi.

Tanrım, bunu nasıl yapmıştı? Uzun zamandır kilit altında tutmaya çalıştığı duygularını nasıl içinden çekip çıkarmıştı?

Sanırım... Buna bir şans vermek istiyorum, diye seslendi zihnindeki küçük bir ses.

Birkaç günün ne zararı olabilir ki?

Bunu düşünmek onu çok korkutuyordu. Ama aynı zamanda *onu* düşünmeden de edemiyordu. Beks'in daha önce söylediği bir şey aklına geldi. Ve eğer denemezse... pişman olacağını biliyordu.

Başını kaldırıp ona baktığında yüz ifadesi değişti. "O gece hakkında konuşmalıyız."

O gece. Ona Leo'dan bahsettiği gece.

"Daha sonra. Yorgunsun," dedi, eli titriyordu, bu yüzden avucunu elbisesinin yumuşak kumaşının etrafına kapattı, kulaklarında hafif bir uğultu vardı. "Cruxan?"

"*Tev?*"

"Ben..." diye devam etti. Kuru dudaklarını yaladı ve kendine cesur olmasını söyledi. "Bu gece burada seninle kalabilir miyim?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Hyatak odası karanlık ve sessizdi. O kadar sessizdi ki, muhtemelen göğsünde çarpan kalbini duyabiliyordu.

Yatak derli toplu olmasına rağmen kürkler ve minderlerle doluydu. Crystal, Cruxan'ın arkasındaki varlığının aşırı derecede farkında olarak ona baktı.

Onun bakışlarını üzerinde hissetti. Bunu bir dokunuş gibi hissetti. Bekliyordu, onun liderlik etmesine izin veriyordu, şüphesiz onun ne yapacağını merak ediyordu.

Yatağa girdiğinde midesi düğüm düğüm olmuştu. Üzerinde hâlâ elbisesi ve kazağı vardı ama hiçbir şey çıkarmak için hareket etmedi. Bunun yerine bacaklarını kürklerin altına kaydırды ve başını eğerek Cruxan'a baktı. Üzerinde sadece havuzdan çıktıktan sonra giydiği temiz bir pantolon vardı. Pantolonunu çıkarmak için kıpırdamadı, onun yerine peşinden havuza girdi.

Oturuyordu, gözleri adamın çıplak omuzlarında geziniyordu, adam ikisinin de üzerindeki kürkleri düzeltirken nasıl da kayıyorlardı.

Crystal uzandığını hayal etti. Uzanıp onun tenine dokunduğunu, onun sıcaklığını ve kaslarının sertleşmiş gücünü hissettiğini hayal etti.

Yapabilirsin, diye fısıldadı zihni. Cruxan'ın onun dokunuşunu hoş karşılayacağını biliyordu. Ama yine de tereddüt etti.

"Binlerce şey düşündüğünü hissedebiliyorum, *luxiva*," diye mırıldandı, derin, zengin sesi aralarında yumuşacıktı. "Ne istiyorsun?"

Seni istiyorum, dilinin ucundaydı. "Bir şey deneyebilir miyim?" diye sordu onun yerine.

Cruxan omuzlarını yatağın başındaki taş duvara yasladı, kürkler kucağında birikti.

"Ne istersen yapabilirsin," dedi. "Bunu biliyorsun."

"Ben," diye başladı Crystal, dizleri onun sağ üst uyluğuna değecek şekilde yanına diz çökene kadar ona biraz daha yaklaşarak, "işlerin yavaş ilerlemesini istiyorum. Şimdilik." Yeterince açık olmadığını düşündüğünde, "Henüz sekse hazır değilim" dedi.

Adamın yutkunurken boğazındaki güçlü sütunun sallanışını izledi. "Biliyorum, *luxiva*."

"Sakıncası yok değil mi?" diye fısıldadı. Onun sekse yabancı olmadığını biliyordu. Birçok kadınla sık sık birlikte olduğunu ona kendisi de itiraf etmişti.

İçindeki ani kıskançlık ateşini görmezden geldi ve sorusunu sorduktan sonra onu dikkatle izledi.

"Kendini rahat hissetmeni istiyorum, *Lüksiva*," dedi ona. "Bunun senin için zor olduğunu artık biliyorum." Bu sözlerden sonra çenesi sıkıştı, sanki ona tacizini anlattığı geceyi hatırlamış gibiydi. "Ama bil ki benimleyken istediğin kadar zamanın var."

Onun sözleri karşısında boğazı düğümlendi ama gözyaşlarını tuttu. Ondan duymaya ihtiyacı olan şey buydu.

"Bana pek sabırlı bir tip gibi gelmiyorsun," diye fısıldadı, gergin havayı yumuşatmaya çalışarak.

Adamın yavaşça sırtması kadının karnının dönmesine neden oldu. "Değilim," diye itiraf etti, "ama seninle her şey farklı."

Adamın elektrik mavisi gözleri onu delip geçti ve kadın tereddüt ederek dudağını ısırды. "Ne istiyorsun?" diye tekrarladı. "Tam şu anda mı?"

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadı.

Boğazının arkasından bir ses çıkardı, hırıltılı bir ses.

"Öyleyse dokun bana," diye mırıldandı, sanki evrendeki en basit şeymiş gibi.

Yine tereddüt etti.

"Ellerimi burada tutacağım," dedi ve kalçalarının iki yanına yerleştirdi. "Bu nasıl?"

Başıyla onayladı. Derin bir nefes alarak dizlerinin üzerine çöktü, parmakları ihtiyacı yüzünden seğiriyordu. Gözleri karanlıkta ısıltı ısıltı görünüyordu ve "Belki sen de gözlerini kapatmalısın" diye fısıldadı.

Bunu yarı şaka olarak söylemişti ama Cruxan yine de gözlerini kapadı.

"Daha iyi mi?" diye hırladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, sadece bir sinir yığınyken biraz daha kendinden emin hissetmesini sağladı. Kendini yine bakire gibi hissediyordu, utangaç ve deneyimsizdi ama Cruxan keşfetmesine ve onunla zaman geçirmesine izin veriyordu.

"Evet," diye fısıldadı, daha yakına kayarak.

Sonra ona doğru uzandı. Parmakları adamın omzuna değdiğinde adamın karnı kasıldı, kasları gerildi ama adam bilinçsizce kadının dokunuşunu itiyor gibiydi.

Hatırladığı kadar sıcaktı. Parmakları omzunun önünden başlayıp pazusundan aşağıya, ön koluna inen bir kas kordonunda gezindi. İzini sürdü ve adamın nefes alışları hızlandı.

Çok büyüktü. Her yerde. İlk başta bu onu tedirgin etmişti... bariz gücü. Tüm Luxirian savaşçıları kesinlikle iriydi ama Cruxan çoğundan daha iri görünüyordu.

Şimdi... parmak uçlarını hafifçe vücudunda gezdirirken bu güçten nefessiz kaldığını hissetti. Bir eli yetmediğinde, diğer eliyle göğüs kafesinin üst kısmına dokundu, etinin çizgileri ve kıvrımları karşısında büyüledi.

Cruxan'ın diğer duyuları arttıysa, dokunmayı da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı.

Burun delikleri alevlendi ve dudaklarını ayırarak "*Tev, luxiva*" diye mırıldandı.

Crystal gülümsemesini bastırdı. Bakışları adamın yüz hatlarında gezindi... göz kapaklarının arkasında kayan gözleri, güçlü, keskin burnu, sert çene çizgisi, dudakları. Gözleri orada oyalandı. Her zaman onun dudaklarının böylesine erkeksi ve yoğun bir yüz için fazla yumuşak ve dolgun olduğunu düşünmüştü ama son birkaç gün içinde birden fazla kez bu dudakları hayal etmişti.

Onu öpmek istiyorum, diye düşündü.

Öyleyse öp beni, diyecekti Cruxan, eğer düşüncelerini yüksek sesle dile getirseydi. Karnına bir sıcaklık yayıldı ama hâlâ tereddütlüydü.

Hayal kırıklığı arzusuyla birlikte yükseldi. Artık böyle şeyleri ikinci kez tahmin etmek istemiyordu. İnanılmaz derecede çekici bulduğu bir erkeğe dokunmanın sonuçları olacağından endişelenmek istemiyordu. Bir değişiklik olsun *diye* istediği şeyi sadece istediği için almak istiyordu ve gelecekte pişman olabileceğinden endişelenmek istemiyordu.

Cruxan ona bu fırsatı veriyordu, hiçbir şart koşmadan. Ona, söz konusu kendisi olduğunda, ne isterse yapabileceğini söylemişti. Ve o da ona inanmıştı.

Kendisine ikinci bir tahminde bulunacak zaman tanımadan bacağına onun üzerine kaydırıp ve tıpkı *tevvax* ile uyuşturulduğu gecede olduğu gibi kalçalarının üzerine oturdu. Derin, derin bir mırıltı çıkardı, elleri sanki uzanıp ona dokunmamak için her şeyini harcıyormuş gibi yanlarında kenetlendi.

Bunun çok daha iyi bir açı olduğuna karar verdi. Yakındılar. Adamın sıcaklığının kalçalarında kaydığını hissetti, uyarılmışlığının sert baskısını hissetti, ancak eskisi gibi utanmadan üstüne sürtünmedi.

Yanakları kızardı ama elleri daha cesurlaştı. Dokunuşu neredeyse sahiplenici bir hal aldı, adamın açıkta kalan her et parçasının üzerinde kendi etymiş gibi gezindi. Boş zamanlarında adamın vücudunu keşfediyor, sert kasları ve yumuşak tendonları, hikâyelerini bilmek istediği kabarık yara izlerini, sertleşmiş meme uçlarının hissini ve vücudunu delen çubuğun soğukluğunu ezberliyordu.

içinden geçti. Bu onun inlemesine ve altında kaymasına neden oldu. Vücudu her geçen an daha da geriliyor, aralarındaki gerilim artıyordu.

Nefesleri küçük nefesler halinde çıktıığında, vücudu yanıyormuş gibi hissettiğinde ve Cruxan boğazının arkasında sürekli bir mırıltı çıkardığında, bakışları tekrar onun dudaklarına gitti.

Kendi saçlarını yaladı ve geri çekilmeye fırsat bulamadan Crystal öne doğru eğildi, sarı saçları Cruxan'ın omuzlarının üstünü gıdıklıyordu.

Dudakları buluştu. İlk başta onu usulca, neredeyse masumca öptü. Birini öpmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, sanki her şeyi yeniden keşfetmek zorundaymış gibi garip hissetti.

Cruxan'ın gözleri parlayarak açıldı, o mavi gözleri ürkütücü ve yoğun. Ama öne doğru eğilirken onun bakışlarını tuttu ve tekrar kapatmasını söylemedi.

Kız onu tekrar öptüğünde boğazının arkasından derin, acılı bir ses çıkardı, oysa kız öpücüğüne karşılık vermeye başladığında nefesi kesildi.

Crystal'ın başı döndü ve göz kapakları kapandı. Kendini onun geniş omuzlarına yasladı ve dengede durabilmek için parmaklarını oradaki kasların derinliklerine soktu. Ama daha da yaklaştı, göğüsleri adamın göğsünü sıyrıyor, onun kendisini öpmeyi bırakmasını hiç istemiyordu.

Karıncalanmalar o kadar yoğun ki neredeyse gıdıklanacaklardı. Dişleri tatlılıktan ağrıyordu ve Crystal yavaşça onun sivri dilini yaladığında - Cruxan'dan ani bir hırıltı çıkardı - tatlılığın eriyerek bala dönüştüğünü hissetti, zengin ve yoğun.

Eğer onu *öpmek* böyle bir şeyse... onunla seks yapmanın ona nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyordu.

Adam önden gitmeye başladığında Crystal'ın nefesi kesildi. Ona dokunmasa da -ve Crystal bunun yokluğundan acı çekmeye başlamıştı -Ağzına hükmetti ve öpüşmelerini yönlendirdi, derinlere daldı, hiçbir şey kalmayana kadar onu tüketti.

Aman Tanrım.

Crystal'ın uyarılması iç bacaklarını kapladı ve daha fazla dayanamayarak Cruxan'ın ellerini yanlarından çekti ve ona izin vererek üzerine koydu.

Parmakları kızın belinde sıkılaştı ama sonra ellerini kızın saçlarına götürdü, bir eli ensesini kavrarken diğeri sarı saç tellerinin arasından geçti.

Dokunuşunu onu yaklaştırmak, başını eğerek daha derinden öpebilmek için kullandı ve Crystal sonuçtan öylesine sersemledi ki bir an için gözlerini açmak zorunda kaldı, yoksa düşeceğinden korktu.

"Cruxan," diye nefes nefese kaldı.

Ona bakmak için gözlerini açtığı anda, çaresiz ihtiyacının kendi bakışlarına yansıdığını gördü. Gözbebekleri büyümüşü, karanlıkta mavi gözlerinden eser yoktu.

Adamın göğsü de Crystal'inki gibi kabarmıştı. Ve onu tekrar kendisine getirip başını eğerek dudaklarına yapıştığı anda, Crystal oradaki yoğun gerilimi hafifletmek için kalçalarını birbirine bastırmaya çalıştı... ancak onun kucağında olduğunu hatırladı.

Crystal kalçalarını onun ereksiyonunun üzerinde salladığında Cruxan göğsünün derinliklerinden gelen boğuk bir ses çıkardı. Bunu yapmak istememişti ama geri dönüşü olmayan noktayı geçiyordu. O kör edici *ihitiyacı* hissettiği için *tevvax*'ın yeniden kanına karıştığını hissediyordu. İlk kez, Cruxan yanında olduğu için mi ilaca bu kadar yoğun tepki verdiğini merak etti. Acaba Cruxan onun eşi olduğu için mi tamamen çılgına dönmüştü?

"*Luxiva*," diye homurdandı ve dudakları bu kelimeyle titreşti. Çaresizce, elleri saçlarından kalçalarına gitti, sallanma hareketlerini durdurdu, bu da onun hayal kırıklığı içinde inlemesine neden oldu. Boğazından acı dolu, sert bir inilti koptu. "*Luxiva*, yeter. *Yapamam-vrax!*"

"Özür dilerim," diye onun ağzına nefes verdi, yanakları kızarmıştı.

Cruxan'ın elleri kalçalarını daha da sıkıp onu hareketsiz tutarken nefesi sert bir şekilde kesildi.

"Böyle devam edersen beni bacak kılıflarımın içine boşaltacaksın," diye homurdandı ve sözleriyle bir başka keskin uyarılma zonklaması onu sular altında bıraktı. "*Fates*," diye nefes aldı.

Crystal hızla atan kalp atışlarını sakinleştirmeye ve titreyen kalçalarını yatıştırmaya çalıştı. Adamın kokusu ona doğru süzüldü ve sanki hiç doyamayacakmış gibi açgözlülükle ciğerlerine çekti.

"Neden böyle?" diye sordu.

Cruxan alnını onunkine bastırdı, ellerinden biri ensesine döndü. Bu sahiplenici bir dokunuştı ama içini acıtan bir dokunuştı.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde bir, iki kez gezdirdi. "Nedenini biliyorsun," diye mırıldandı.

Gözlerinin içine baktı, dudaklarını yaladı, onun tadına baktı. Sonra Cruxan ürpertici bir nefes verdi ve onu kucağından kolayca indirip yanına yatırarak geri çekildi.

O gece sınırlarını zorladığını biliyordu. Tüm vücudunun karıncalanmasına bakılırsa o da öyleydi. Ona seks için hazır olmadığını söylemişti, henüz değil. Peki neden vücudu onu yalancı çıkarmıştı?

"Uyu, *luxiva*," diye mırıldandı, onun yanına uzanmak için yer değiştirdi. Kollarını ona dolayarak onu kendine çekti ve o da buna izin verdi. Çok sıcaktı ve alnını onun göğsüne bastırdı, bacaklarının onunkilere dolandığını hissetti, kalbinin düzenli atışını hissetti.

Bu yakınlık hem yeni, hem de tanıdık geliyordu, sanki bunu milyonlarca kez yapmışlardı, oysa gerçekte onun yanında sadece iki kez yatmıştı.

Yakında *Otala*'ya dönecekti. Crystal kendi kendine, o dönene kadar buna bir şans vereceğini ve aralarındaki bağlantıyı keşfedeceğini söyledi.

Birkaç gün diye düşündü.

Ama endişeliydi. Ondan hiç vazgeçebilecek miydi?

O anda uyumanın mümkün olduğunu sanmıyordu. Vücudu çok gergindi, zihni onun öpücüğüyle yarışuyordu.

Ama Cruxan'ın dinlenmeye ihtiyacı vardı, o da elinden geleni yaptı. Gözlerini kapadı ve elini onun sıcak yanına koydu.

Ancak uykuya dalmadan önce, "Cruxan?" diye mırıldandı.

"Mm?"

"Ben de seni özledim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

W Cruxan uyandığında, uyku odasına gri bir ışık doluyordu. Kendini uykudan, hoş rüyalardan çekerken uyuşturulmuş hissediyordu ama yorgunluğu en azından kısmen hafifletilmiştir.

"Günaydın," dedi kadın sesi.

Nefesi kesildi ve uykulu bakışları ona sabitlendi, göz bebekleri onu görünce küçüldü.

Vrax, o çok güzeldi. Bütün gün ve bütün gece ona bakabilirdi.

Yatakta doğrulup oturuyordu, sırtı taş duvara dönüktü, kürkleri bacaklarına dolanmıştı. Kucağında tableti oturuyordu. Uyku platformunun ucunda, *Kroratax'ın* en iyi kurutulmuş etleriyle dolu bir tepsi ve bir kadeh mayalanmış bira vardı, ancak kokusuna bakılırsa çoktan soğumuştü.

"Ya da muhtemelen iyi günler demeliyim," diye alay etti.

Cruxan elini uzatıp onun kalçasının yanında duran ellerine dokundu. Kazara onun etini kesmemeleri için pençelerini düzelterip köreltmesi gerektiğini kendine hatırlattı. İnsanlar narindi ve dikkatli olması gerekiyordu.

Cruxan parmaklarını onunkilerle birleştirdiğinde memnun oldu. Dün gece bir dönüm noktası olmuştu. Ya da en azından öyle umuyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar çok şey istememişti.

Dün gece aynı zamanda erotik ve kışkırtıcı olmuştu ve *luxiva* söz konusu olduğunda kendini kontrol etme konusunda gerçek bir sınav vermişti. Bunu hatırlamak *bile varx*'inin vücuduna doğru gerilmesine neden oldu.

Dişisinin dokunuşunun anısı, etinin üzerinde ateşten izler bırakırken, yumuşak dudaklarının anısı, dilindeki tadı, arzu ve ihtiyaç kokusu-

Vrax, durması gerekiyordu.

Yutkunarak, "Çok uzun süre mi uyudum?" diye homurdandı.

"Belli ki dinlenmeye ihtiyacın vardı," dedi, sanki uykusuzluğu onu endişelendirmiş gibi biraz kaşlarını çatarak. "Dünyaya karşı tamamen ölü gibiydin."

Gözleri tabletine, uyku platformunun ucundaki tepsiye kaydı. "Burada biri mi vardı?"

"Beks daha önce bir şeyler getirmişti," dedi ona. "Yiyecek getirdi, gerçi şimdiye kadar soğumuş olabilir."

Bu haber onu şaşırttı. Cruxan genellikle hafif bir uykucuydu. En ufak bir sesle uyanabilirdi... Bu da uykusuzluğa ne kadar aşına olduğunu açıklıyordu, özellikle de *her şeyi* duyduğunu düşünürsek.

Ama dün gece... hiç hatırlamadığı kadar mışıl mışıl uyumuştu. Eşi yanında olduğu için miydi? Onun güvende ve sıcak olduğunu bildiği için mi?

"Seni uyandırmak istemedim," dedi, "ama gitmek de istemedim, o yüzden..."

Bu bilgi onu ısıttı.

Cruxan oturur pozisyona geçti, kürkler kucağına düştü. Dişisi ona bakıyordu, gözleri çıplak bedeninde geziniyordu ve Cruxan bir gülümsemeyi ısırdı. Bazen bunu yaptığının farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

"*Luxiva*," diye mırıldandı.

Yutkundu, gözlerini hafifçe kırıştırdı, sonra bakışları ona kaydı.

"Evet?"

Cruxan o sabahın farklı olup olmadığını, dün gecedan daha farklı hissedip hissetmediğini merak etti. Ama hâlâ oradaydı, değil mi? Ona gitmek istemediğini söylemişti, dün gece uykuya dalarken onu özlediğini de söylemişti.

Bu bilgiyi aklından çıkarmadan, dudakları birbirine yaklaşıp kadar öne doğru eğildi. Ama bekledi, onun kendisine gelmesini, bu yaklaşmanın sorun olmadığını, kendisinin de bunu istediğini söylemesini bekledi.

Ve yaptı da.

Gözleri biraz büyüdü, yanaklarını hafif bir kızarıklık kapladı ama ona doğru eğildi ve tıpkı bir gece önce olduğu gibi dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirerek vücudunu aynı anda hem hafif hem de ağır hissettirdi.

Bir süre orada kaldılar ve Cruxan onu hissetmenin tadını çıkardı. Ama işler dün geceki gibi kontrolden çıkmadan önce geri çekildi.

Saçının bir tutamını yanağından uzaklaştırdı, teninin yumuşaklığını hissetti ve mırıldandı, "Şimdi insanların bunu neden yaptığını anlıyorum. Bu oldukça... çekici."

"Ne? Öpüşmek mi?" diye nefes aldı, şaşırmıştı. "Luxirianlar öpüşmez mi?"

"Nix," dedi ona, bunu yapmaktan nefret etmesine rağmen uzaklaşarak. Onu çok fazla zorlamak istemiyordu, hele ki birlikte olmaya alışmaya başlamışken. Onu bunaltmak istemiyordu... oysa tek istediği onu kollarına alıp ay doğana kadar öpmekti. "Yapmayacağız."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye mırıldandı. "Neden?"

"Çünkü... Çünkü," onu ses alçaltılmış biraz, olarak Eğer

"Bu işte çok iyisin." diyerek duyulmasını istemediği bir şeyi paylaştı.

Sırıtarak bir kahkaha attı.

Kızardı ama kaşları çatıldı. "Eminim daha önce başka bir dişiyi öpmüşsünüzdür."

"Nix," dedi ona, kahkahası giderek azalıyordu. "Ben yapmadım. Sadece sen, *luxiva*." "Oh," diye fısıldadı. "Ama... o zaman ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Diğerleri. Vaxa'an, Lihvan, Rixavox, Vikan, Kirov... eşleriyle birlikte," dedi ona. "Ben gördüm."

"Oh," diye tekrar fısıldadı.

"Bu seni memnun ediyor mu?" diye sormadan edemedi ama alaycı ses tonunun ortaya çıkmasına da engel olamadı. "Sadece seni öpmüş olmam mı?"

"Evet," dedi ona, gözleriyle cesurca buluşurken bile sesi utangaçtı.

Adam homurdandı, kadının sahipleniciliği karnına vuruyordu. Kendisinin ona sahip olduğu kadar onun da kendisine sahip olmasını istiyordu. Kendisinin onu arzuladığı kadar onun da kendisini arzulamasını istiyordu.

Bu delilik miydi?

Umurunda
değildi.

"Güzel," diye homurdandı.

O gerginlik geri döndü. Karnında cızırdadığını, aralarındaki havayı kalınlaştırdığını hissedebiliyordu. *Luxiva*'nın bakışlarındaki ifadeden, burun deliklerine kadar süzülen uyarılma kokusundan, onun da bunu hissettiğini biliyordu.

Bu konuda bir şey yapmadan önce gözlerini kaçırarak inledi. Bakışları kadının kucığında sevgiyle tünemiş tablete kaydı ve oradaki çizimi görünce kaşları kalktı.

Bu *oydu*.

"Beni çıplak istediğini sanıyordum, kadın," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordu, dudakları aralandı. Sonra onun bakışlarını takip ederek tabletine baktı ve yüzü alev alev yandı. Tableti göğsüne doğru çekerek onun bakışlarını kırdı. "Aman Tanrım."

"Bir bakayım."

"Hayır," dedi, belli ki onun *çoktan* görmüş olmasından utanmıştı.

"Neden?" diye sordu adam, kadının yüz ifadesi karşısında gülümsemesini bastırarak.

"Çünkü zaten görmemen gerekiyordu," dedi ona. "Utanacak bir şey yok, *luxiva*. Ben senin eşimim," dedi.
işaret etti.

"Neden gülümsüyorsun?" diye homurdandı, sanki onu çizimi görme isteğinden u z a k l a ş t ı r m a k ı stercesine.

Sırtışı genişledi, onun sinirlendiğini, pençelerinin çıkmaya başladığını gördü, umutsuzca özlediği pençeler.

"Çünkü beni gizlice çiziyorsun," dedi ona. "Bu ilk mi?"

Kadın yanıt olarak dudağını ısırды ve adamın kaşları kalktı.

"Daha var mı?" diye homurdandı. Olduğunu anladığında, "Şimdi bana göstermelisin" dedi.

Crystal'ın omuzları çöktü ve tereddütle tableti uzattı. Cruxan tableti ondan aldı ve çizimini ilk kez net bir şekilde gördü.

Ve bu onu şaşırttı. Aslında, onun tam benzerliğini nasıl yakaladığı onu şaşırtmıştı.

Onu uyurken çizmişti, sırtüstü yatmış, başı minderlere gömülmüş, saçları boynuzlarına dolanmıştı. Göğsü çıplaktı, kaslarının çizgileri tablette daha koyu vuruşlarla derinleşiyordu, eli ona doğru uzanmıştı, sanki uykuda ona uzanıyormuş gibi.

"Sen..." diye devam etti. Başını kaldırıp ona baktı. "Beni şaşırtıyorsun, *luxiva*.

Daha önce böyle bir şey görmemiştim."

Kızardı, belli ki bu övgüden memnun olmuştu ve bu ona hayatında yeterince övülmediğini, hak ettiği kadar övülmediğini söylüyordu.

"Bu konuda neden utanıyorsun?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Bu kutlanması gereken bir şey, saklanması değil."

"Sadece sen varsın," dedi sessizce. "İnsanlara her zaman çalışmalarımı gösteriyorum. Ama sen... Bilmiyorum. Sana göstermek beni geriyor. Onları beğenmeni istiyorum."

Kadının sesindeki kırılganlık karşısında göğsü ısındı ve yumuşadı.

Cruxan elinde olmadan tableti tekrar gözden geçirdi. Ve birkaç farklı çizim gördü, gözleri üzerlerinde geziniyor, ezberliyordu

Onlara hayran kaldım.

Hem Luxiria'dan hem de Dünya olduğunu varsaydığı yerden manzaralar vardı. *Pillerva* ormanından sahneler gördü. *Tevvax* çiçeklerinin detaylı, renkli bir çizimini gördü, bu da ona bilerek baktığında dudağını ısırmasına neden oldu. Dünya'dan sahneler, kumsallar, daha önce hiç görmediği büyük şehirler, Luxiria'ninkine hiç benzemeyen ormanlar ve dağlar gördü.

Sonra kendini gördü. Kendisinin birden fazla çizimi, bazıları sadece eskiz, diğerleri ise o sabah uyurken çizdiği kadar ayrıntılı. Yolculuklarından görüntüler, diye fark etti, sanki daha sonra onu çizimlerine aktarmak amacıyla o süre boyunca onu yakından ve dikkatle incelemişti.

Adam ona baktığında, sessizce, "Son birkaç gündür aklımda hep sen vardın. Seni çizdim çünkü buna *ihtiyacım* olduğunu hissettim. Bu bir dürtü gibiydi."

Bir sonraki çizime geçti ve gördüğü şey dudaklarının farkına varmasına neden oldu.

"İşte goblinleriniz," diye mırıldandı. "Sonunda."

Ona, kalbinin göğsünde hızlanmasına neden olan utangaç bir sırıtış verdi. Onun şimdiye kadar birlikte olduğu hiçbir kadına benzemediğini fark etti çünkü ona daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettiriyordu. Onu hem korkutan hem de alçaltan tuhaf şeyler.

İsterse beni yok edebilir, diye düşündü. Crystal onun üzerinde bu kadar güce sahipti.

"Evet," dedi. "Krane ve Iron."

Onları gösterdi ve bir kez daha onu şaşırttı. Çizimlerine duyduğu tutku yüzünden okunuyordu, eserleriyle gurur duyduğu her halinden belliydi.

Sayısız çiziminin yanında İngilizce kelimeler olduğunu tahmin ettiği şeyler vardı.

"Yazı diliniz bu mu?" diye sordu, ince ekrana dokunup çizgileri takip ederek.

"Evet," dedi.

"Ne yazıyor?" diye sordu, okuyamadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı, gerçi bu dil implantının bir sınırlamasıydı. Belki de zamanla, tıpkı konuşmaya başladığı gibi onun dilini de okumayı öğrenecekti.

O zamana kadar hala Luxiria'da olur muydu?

Bu düşünce onu ayılttı ama sesini dinlerken odaklandı.

"Bunlar sadece kitap fikirleri için notlar, dahil etmek istediğim şeyler," dedi ona.

"Yakında başlayacak mısın? Kitabına mı?" diye sordu, onların çizimlerine daha fazla bakarak, anlamadığı kelimeleri yakından inceleyerek.

"Belki," dedi, bu konuda hâlâ biraz utangaçtı. "Beks yapmamı istiyor." "Neden?" diye sordu, ona bakarak.

"Dünya'da, şey..." tablete baktı, sonra omuz silkerek omzunu kaldırdı. "Şey, annem bize kitap okurdu. Hikâyeler ve masallar. Onlar bizim yatmadan önce okuduğumuz hikâyelerdi. Sanırım bu bizim adetlerimizden biri. Ve Beks bana yakında yine çocuklar olacağını hatırlattı. Luxiria'da."

Cruxan bu hatırlatma karşısında midesinin sarsıldığını hissetti. Vaxa'an'ın eşi Kat, her an doğum yapabilirdi.

"Ve Luxiria'nın masallarla dolu bir kütüphanesi de yok," diye açıkladı.

Farkına vardı. "O kitapları senin yazmanı istiyor. Çocukları için, yakında gelecek diğerleri için."

"Evet," diye fısıldadı onun gözlerinin içine bakarak. "Geleneklerimizden en azından birini buraya getirmek için... çocuklarımıza okumak için."

Çocuklarımız.

Hiç bilmediği bir özlem göğsünü sıktı. Sözlerinde sadece bir sürçme olduğunu biliyordu, ama zihninde *istediği* görüntüleri çağrıştırdılar. Yavrularıyla birlikte ağırlaşan *luxiva*'sının görüntüleri. Çocuklarının, annelerine benzeyen, altın rengi saçları ve utangaç gözleri olan küçük erkek ve dişilerin görüntüleri, ama gençken olduğu gibi yaramaz olacaktı ve onun boynuzlarına sahip olacaktı.

Cruxan'ın nefes alış veriş hızlandı, zihnindeki görüntü o kadar gerçektir ki sanki Kaderler tarafından ona gönderilmiş bir önsezi gibiydi.

"Cruxan?" Crystal fısıldayarak koluna dokunmak için uzandı.

"Ya sen, *luxiva*?" diye homurdandı, sesi gırtlaktan ve kalındı. "Çocuğunuza kitap okumak ister misiniz?"

Gözlerini kırıştırdı, dudakları aralandı. Cevap vermesi biraz zaman aldı ama sonunda sessizce, "Eğer sahip olsaydım, evet," dedi.

"Peki onları istiyor musun?" diye sormadan edemedi.

Kalp atışlarının arttığını, göğsünde güm, *güm*, *güm* attığını duydu. "Evet," diye fısıldadı, onun gözleriyle buluşarak.

İçinden bir rahatlama geçti.

"Öyle mi?" diye sordu.

Sırıttı ve yanağını gıdıklamaya devam eden inatçı saç telini geriye doğru taramak için uzandı. "Oh, *tev*."

Yanakları kızardı ve bakışlarını ayırarak tekrar tablete baktı.

"Yapmalısın," diye mırıldandı. "Kitabını yazmaya başla. Seni durduran hiçbir şey yok, *değil* mi?"

Titreyerek verdiği bir nefesle tabletini bir kenara bıraktı ve gözleri yemek tepsisine kayd.

"Yemek yemelisin," diyerek konuyu değiştirdi. "Aç olmalısın." "Yemek yedin mi?"

Başını salladı, tekrar onun gözleriyle buluştu. "Sen uyurken. Hepsi senin için."

Cruxan tepsiyi ona doğru sürükledi. Çok fazla yemek vardı ama Cruxan üç katını yiyebilecekmiş gibi hissediyordu. Bira kadehine uzandı ve uzun bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu.

Kadının küçük kıkırdaması adamın ona bakmasına neden oldu. "Nedir o?" diye sordu. "Luxirian Demi," dedi ona. "Size biraz ikram ederdim ama en iyisi sıcak içmek. Sıcak Luxirian Birası gibisi yoktur, özellikle de burada *Kroratax*."

Sırtışını bastırdı. "Sözüne güveniyorum."

Crystal onun et tepsisini yemeye başlamasını izledi, görünüşe göre onu yemek yerken izlemekten büyülenmişti, daha önceki utangaçlığının bir kısmı gitmişti.

Bu onu sevindirdi. Onun utangaçlığını seviyordu ama aynı zamanda meraklı ve bu konuda özür dilemeyen halini de seviyordu.

"Bugün Lihvan'la yapman gereken bir şey var mı?" diye sordu, adam tepsiyi bitirdikten kısa bir süre sonra. "Eğer meşgul olursan seni rahat bırakabilirim." Onun tuhaf insan ifadesine kaşlarını çattı ama başını salladı, "*Nix*. Tek planım burada seninle kalmak." Adam tekrar ona doğru süründü ve onu usulca uyardığında nefesi biraz düzensizleşti, "Seni daha fazla öpmeyi planlıyorum. Çok, çok daha fazla. Yani, *tev*, sanırım çok meşgul olacağım."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı, gözleri adamın dudaklarına kaydı.

"*Tev*," diye hırladı. Sonra aklına onun hoşuna gidebilecek bir fikir geldi. "Aslında seni götürmek istediğim bir yer var. Hava karardıktan sonra."

"Nerede?" diye sordu.

"Bir sürpriz," dedi. "*Kroratax*'ta sık sık ziyaret etmekten hoşlandığım bir yer. Seni götürmeme izin verir misin?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun Cruxan?" diye sordu, ses tonu alaycıydı.

"Bir randevu mu?" diye tekrarladı, dili ona ne olduğu hakkında bir fikir veriyordu.

demek istedi. "İnsanların birbirlerine kur yapmaları gibi mi?"

"Kulağa çok eski geliyor," dedi gülümseyerek. Sonra da "Ama evet, sanırım" dedi.

"O zaman *tev*," dedi, "sana çıkma teklif ediyorum. Gelir misin?" Kızın küçük kahkahası adamın içindeki her şeyi aydınlattı.

"Evet," dedi, "yapacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"W

Bunu sen mi yaptın?" Crystal şaşırmış bir halde elini kaldırıp pençelerini inceleyerek sordu.

Soğuk rüzgar hızla geçti, saçlarını dans ettirdi ve Cruxan onu götüreceği yere doğru hovercraftla manevra yaparken dönüyordu. Yine de ona söylemedi.

Karanlık olmasına rağmen, o öğleden sonra keskin ve sivri olan körelmiş pençelerini açıkça seçebiliyordu.

"Sen giyinirken," diye mırıldandı kulağına. Cruxan'ın önünde, hovercraft'ın kontrol paneline yaslanmıştı, Cruxan da hemen arkasında, onu kollarının çemberi içinde güvenli bir şekilde tutuyordu.

"Ama neden?"

"Sana dokunduğumda kazara sana zarar vermek istemiyorum," dedi ona. "Luxirianlar... bizim daha güçlü bir derimiz var. Ama dikkatli olmazsam sizinkini kolayca kesebileceğimden korkuyorum."

"Oh."

Bu, bir gülümsemeyi bastırmasına neden oldu, midesi bu bilgiyle çırpınıyordu.

Çok tatlıydı. Bu, onun kendisi için yapmasını beklemediği bir şeydi ve söz konusu onlar olduğunda endişelendiği bir şey bile değildi.

Ama Cruxan bunu düşünmüş, bu konuda endişelenmişti.

Tanrım, başım belada, diye düşündü o gün milyonuncu kez.

O zamana kadar güzel bir Luxirian dişisi onu nasıl kapmamıştı? Nasıl oluyordu da onun ilgisini çekmek isteyen bir sürü kadın tarafından kovalanmıyordu?

Bir zamanlar yaptıkları bir konuşmayı düşündü ve belki *de* kovalandığını düşündü. Ona geçmişinde pek çok kadın olduğunu söylemişti ama yine de daha önce hiç aşık olmadığını söylediğini hatırlıyordu. Bu, o zamanlar onun için kırmızı bayrakları kaldırmış, onu biraz kıskandırmış, onun bir playboydan başka bir şey olmadığını düşünmesine neden olmuştu... ve belki de öyleydi ya da en azından öyleydi. Onu duraksatan tek şey adamın bu konuda çok *dürüst* olmasıydı.

"Neredeyse vardık," diye mırıldandı ona.

Onu nereye götürdüğünü ve neden geceye kadar beklemek zorunda kaldıklarını merak etmekten kendini alamıyordu.

Ama kısa bir süre sonra Cruxan'ın hovercraft'ı yavaşlattığını hissetti ve *Kroratax*'ın uzun ağaçları tarafından gizlenmiş küçük bir vaha görüldüğünde, ona göstermek istediği şeyin *bu olduğunu anladi*.

Çok güzeldi. Kesinlikle çok güzeldi. Üzerinde daireler çizen Cruxan, onun doyasıya bakmasına izin verdi.

"Bu bir kaplıca," dedi ona. "Bu bölgede çok sayıda kaplıca var ve ben buraya birçok dönem önce rastladım."

Crystal'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yukarıdan bakınca kaplıcanın o kadar da büyük olmadığını görebiliyordu. Hiçbir şekilde bir göl büyüklüğünde değildi ama geniş bir alana yayılmıştı, siyah su yüzeyinden buhar yükselirken duruyordu. Uzun, deniz mavisi ağaçlar kaplıcayı koruyup kolluyor, özel ve gizli görünmesini sağlıyordu.

"Aşağı iniyoruz, değil mi?" diye sordu, yakından görmek için sabırsızlanıyordu. Adamın kıkırdaması kulaklarında yankılandı.

"*Tev*, tabii ki. *İçeri giriyoruz*."

Sözleri, onları **k a p l ı c a d a n** kısa bir mesafe uzağa indirene kadar aklına tam olarak yerleşmemişti. Cruxan onun inmesine yardım ettiğinde

Hovercraft'a bindiğinde çıplak ayakları Altın Şehir'den fışkıran kuma benzeyen siyah kuma battı ama bu kum o kadar ince ve yumuşaktı ki ayaklarının altında ipek gibi hissediyordu.

Onu içine çekerken dudakları aralandı. Luxiria'da gördüğü en güzel şeylerden biriydi... *tevvax* çiçeği hariç, ama o anda bunu düşünemezdi.

Ay ışığı tek ışık kaynağıydı ama fazlasıyla yeterliydi. Gümüş ışık buharı delip geçerek ona pırıltılı bir parlaklık veriyor ve siyah, mürekkep gibi sudan yansıyor. Etraflarındaki yüksek ağaçlar sekoya ağaçları kadar büyüktü; hafif, serinletici esintide kıpırdayan ve hışırdayan kadim koruyucular.

Büyülü hissettirdi. Çok güzeldi.

"Ne düşünüyorsun?" Cruxan mırıldandı, onun yanına geldi, kolu onun yan tarafını okşadı.

"Bence çok güzel," dedi ona gülümseyerek. "Tabletimi getirmeliydim, böylece resmini yapabilirdim."

"Yarın gece," diye söz verdi ona. "Geri döneceğiz, *tev*?"

"Tamam," diye fısıldadı sırtışını bastırarak. Suya baktı ve o anda adamın daha önce söylediği sözler aklına geldi. "Bekle, ne demek suya *giriyoruz*?"

"Bunca yolu sadece bakmak için geldiğimizi mi sanıyorsun?" diye takıldı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı ama içinde yükselen eğlence, sinirlerine ve beklentisine karıştı. "Beni buraya seninle soyunayım diye getirdin," diye suçladı.

Sırtışı utanmazcaydı ama sadece bir anlığına kızın yüz ifadesine baktı. "*Nix, luxiva*. Sana yeni bir tunik ve kürk getirdim," çenesini hovercraft'a doğru salladı, "eğer elbisenle gitmek istersen."

Oh.

Gerçekten de her şeyi düşünmüştü.

"Öyle mi?" diye sordu usulca.

"*Tev.*"

Sonra hemen kendi gömleğini çıkardı, ağır ve kalın kumaş kuma düştü.

Onu çıplak göğüslü olarak daha sık görmüştü ama yine de... Crystal bu görüntüye alışabileceğini hiç sanmıyordu. Çünkü ay ışığında sıırıslık olmuş Cruxan kesinlikle yıkıcıydı. Ona bakarken kalbi gerçekten *acıyordu*.

Ayrıca vücudunda utangaç bir kemik bile yoktu çünkü gömleğini çıkardıktan sonra pantolonu da onu takip etti. Ve Luxirianlar tam olarak iç çamaşırı giymedikleri için... onun önünde tamamen çıplak duruyordu.

Crystal'ın nefes alış verışı biraz sığlaştı.

Onun sikini daha önce bir kez görmüştü, *tevvax* gecesi, utanmadan ona uzandığında, arzudan aklını kaçırmıştı.

Ama onun büyüklüğünü, uzunluğunu ve kalınlığını tam olarak *kavrayabildiğini* sanmıyordu. Çünkü Cruxan iri bir erkekti. Ve siki de *kesinlikle* geri kalanıyla orantılıydı.

Ve o çıkıntılar ve topuzlar, diye düşündü, onları hatırlayarak. Muhtemelen içinde harika hissedeceklerini, tüm hassas noktalarına sürüneceklerini biliyordu.

Crystal yutkundu, nefesi küçük soluklarla çıkıyordu.

Hırıltısı, onun tahrik kokusunu alabildiği konusunda onu uyardı, ama hemen arkasını döndü, mükemmel yontulmuş arka tarafı göründü... ve bu onu sadece daha fazla tahrik etti.

Şimdi tüm büyük sanatçıların neden ilham perileri olduğunu anlıyordu. Hiçbir şekilde büyük bir sanatçı olduğu söylenemezdi ama daha önce hiç kimseyi çizme *ihtiyacı* hissetmemişti. Onu düşünmeden edemiyordu. Onda *yaratma* isteği uyandırıyor. Onun güzelliğini, erkeksiliğini, duygusallığını mürekkep ve renklerle yakalamaya çalışmasını istiyordu... ama Crystal bunu asla yapamayacağından korkuyordu.

Onu en iyi kanlı canlı gördüğünü biliyordu. Canlı, hareketli ve sırtırken.

İşte o zaman Beks'in haklı olabileceğinden korktu. Adama biraz aşık *olmuştu*. Bu bilgi onu olduğu yere yapıştırdı, göğsü ısınırken bile donup kalmasına neden oldu.

Suyun yumuşak şırlıtısı kulaklarını doldurdu ve onun kaplıcaya doğru ilerleyişini, siyah suyun ayaklarını, güçlü baldırlarını, kalın kalçalarını ve kığını yutuşunu izledi.

Su karnına kadar geldiğinde arkasını döndü ve onu izleyerek beklemeye başladı.

Adam onun elbisesini giyerek içeri girmesini bekliyordu ve kadının büyük ve korkmuş bir kısmı da bunu istiyordu.

Diğer yanı ona korkak olmamasını söylüyordu. Diğer yanı ise sıkı dizginleri gevşetmek, *özgür* olmak istiyordu.

Gençti. Ay ışığıyla yıkanan büyülü bir kaplıcada onu bekleyen büyüleyici bir erkek vardı. Aşık oluyordu.

Ve artık kaçmak istemiyordu. Korkmak istemiyordu. Kendi kendine, *o Otala*'ya gidene kadar buna bir şans vereceğini söyledi.

Crystal öne doğru bir adım attı ve sonra parmak uçlarını omuzlarının üzerinde elbisesini yukarıda tutan kopçalara doğru kaldırdı, kalp atışları kulaklarında gümürdüyordu. Kopçaları çözerken parmakları titredi ve askıların düşmesine, elbisenin göğüslerinden, belinden, kalçalarından aşağı süzülmesine ve ayaklarının dibinde, kendi giysilerinin yanında birikmesine izin verdi.

Cruxan'a baktı ama karanlıkta yüz ifadesini anlamak zordu. Ama onun kendisini görebildiğini biliyordu. Her şeyini. Hissettiği şey onun tamamen durgunlaşmış olduğuydu.

Crystal beklemedi. Hava soğuktu ve doğduğu günkü kadar çıplaktı. Kaplıcaya, Cruxan'a doğru bir adım daha attı ve sonra harika sıcaklığın onu karşılamak için yükseldiğini hissetti.

Suya girdi. Buhar yoğundu ama harika hissettiriyordu. Bu sayede, kısa bir mesafe ötede onu bekleyen adamı gördü. Saçlarının uçları

nemlendi, göğüslerine yapıştı, ta ki onlar da suya batana kadar. Ona ulaştığında su omuzlarına kadar gelmişti.

Ne hissettiğine bir anlam veremiyordu ama her neyse Cruxan'ın yüzüne yansıdığını gördü. Çenesi sertleşmiş, gözleri kararmıştı ve çarpılmış gibi görünüyordu.

"*Vellixa*," diye mırıldandı, göğsü suyun üzerinde kabarıyor, köprücük kemiğini yalayan kaplıcada dalgalanmalar yaratıyordu.

Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bilmesine de gerek yoktu. Anlamının içinde dönüp durduğunu hissetti. Kendinden emin hissetmesini sağladı. Sanki tüm evrendeki tek dişi oymuş gibi ona bakması, kendini güvende, güzel ve *seksi* hissetmesine neden oldu. Ve bu uzun zamandır hissetmediği bir şeydi.

Crystal onun elini tuttu ve daha yakına çekti, ancak suyun içinde bile tökezliyor gibiydi, sanki bacakları kilitlenmiş gibiydi. Gülümsemesini bastırdı ve kollarını onun boynuna doladı, ona dokunmaya alıştı, onun kendisine dokunmasına alıştı. Ve bundan hoşlandığını fark etti.

Adamın başı ona doğru eğilirken kollarından su damladı. Kadın suyun içinde yukarı doğru bastırdı, çıplak bedenleri birbirine kaydı ve adam kadının derinlerinde hissettiği sert bir hırıltı çıkardı.

Ona karşı yüce hissediyordu. Sert ve güçlüydü. Onu bir mengene gibi saran kollarında, sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi *korunmuş* hissediyordu.

"Sen benim sonum olacaksın, *Lüksiva*," dedi ona, sesi daha fazla çıkmıyordu
karanlık bir soluktan daha fazla.

Cevap vermedi. Yüzünü onunkine doğru eğerek ne istediğini sordu ve adam da ona istediğini verdi. Öpücüğü başını döndürdü, tıpkı dün gece yaptığı gibi, tıpkı bütün öğleden sonra ve akşam yaptığı gibi. Adam her fırsatta onu öpmüş, her fırsatta ona dokunmuştu... ve o da aynısını yapmıştı.

Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar *serbest* hissetmemişti.

Adamın dili kendi diline değdiğinde nefesi kesildi. Daha önce hiç kimseyi öpmemiş biri için, kesinlikle çabuk öğrenen biriydi. Dili ağzının çatısını okşadı, dilinin üzerindeki topuzlar tüm vücudunda karıncalanmalara neden oldu ve diğer bölgelerinde nasıl hissedeceklerini merak etmesine neden oldu.

Başını çevirdi, öpüşmelerine ara verdi, dudaklarını çenesinde ve çenesinde gezdirdikten sonra boynunu öptü, oradaki tenini emdi. Umutsuz iniltisi kulaklarına ulaştı ve aralarında, yumuşak karnına baskı yapan, tenine karşı titreşen horozunu hissetti.

Crystal ona bakmak için geri çekildi. Buhar kirpiklerine su yapışmasına neden oldu ama sadece *onu* görmek istediği için gözlerini kırpıştırdı.

Belki o gece seks yapmayacaklardı ama bu yönde atılacak bir sonraki adıma hazır olduğunu düşünüyordu. Vücudu kesinlikle buna hazırdı.

Böylece, tıpkı *tevvax*'ın damarlarında dolaştığı gecede olduğu gibi, onun elini tuttu ve suyun altına götürdü. Parmaklarını cinsel organına bastırđığında nefesi kesildi ve tek bir kelime bile etmeden ona izin verdi.

Burun delikleri genişledi, omuzları büküldü ama aynı zamanda büyümüş gibi görünüyordu.

"*Tev, luxiva?*" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

C Ruxan'ın kanı kulaklarında uğulduyor, etraflarındaki diğer her şeyi sağır ediyordu.

Luxiva onu izliyordu, parmakları kaplıcanın yüzeyinin altında onunkilerin üstündeydi ve onları amına doğru tutuyordu.

Vrax, gerçekten onun sonu olacaktı.

Dişisi soyunarak onu şaşırttığından beri, kanı kafasından doğruca sikine akmıştı. Özellikle de onu çıplak gördüğünü hatırlayınca, bu konuda bir şeyler söyleyebileceğini bile düşünemiyordu.

Vellixa. O... her şeydi.

Güzelliği, sessiz duygusallığı, ne istediğini tam olarak biliyormuşçasına dudaklarını öpüşüne katması... adamın nutkunu tutmuştu.

Kaderin bir hata yaptığını nasıl düşünebilmişti? Bunu düşündüğü sırada kız ona zar zor bakabiliyordu. Söylediği her küçük şey onu daha da geri çekiyor gibiydi. Onlarla ilgili her şey farklı, kutupsal zıtlıklar gibi görünüyordu.

Şimdi mi?

Vrax, o bir tanrıçaydı ve başka bir kadının ruhunu onun yaptığı gibi ele geçirebileceğini hayal bile edemiyordu.

Bu onu alçalttı. Onların umutsuz bir çift olduğunu düşündüğü için utandı. Çünkü ondan başkasını asla istememişti.

Ve eğer onu terk ederse... Aklında hiç şüphe olmadan biliyordu ki onu *yok et*.

Nix, onun kendisini asla terk etmek istemeyeceğinden emin olmalıydı. Ne olursa olsun.

Crystal nefesini tuttu ve kaygan kıvrımlarına dokunduğunda onun dokunuşuna doğru eğildi. Adam yumuşak ve nazik bir şekilde başladı ama Crystal elini bırakıp adamın omuzlarına tutunduğunda adam daha sert bir şekilde bastırarak ona en çok zevk veren sert küçük tomurcuğun etrafında döndü.

Oraya odaklandı, arzusun buharı ve sisi içinden onu gözlemledi. *Varx*'i vücuduna doğru sıkıca çekildi, sikinin nabzının atmasına ve zonklamasına neden oldu. Kadının sıcaklığını ona karşı hissediyordu. Onun dokunuşundan kaynaklanan her kıpırdanma hareketi, kadının ona daha fazla bastırmasına neden oldu.

Ve aralarına uzanıp sikini sıkı bir yumrukla kavradığında? Görüşünde yıldızlar patladı, şaşkınlığını ve zevkini haykırmasına neden oldu, çığlığı o sessiz yerde yankılandı, suyun üzerinde taşındı, ağaçların arasında sürüklendi.

Küçük, yumuşak eli onun sadece yarısına sığıyordu ama bu fazlasıyla yeterliydi.

"*Luxiva*," diye mırıldandı, boğazından boğuk bir inilti döküldü. Aslında sperminin shaftından yukarı yükseldiğini hissetti ve onu sakinleştirmek için elini durdurdu. "Zaten sınırdayım, dışı."

"Ve ben de senin onun üzerinden geçtiğini görmek istiyorum," diye fısıldadı, dudaklarını yaladı, kendi bakışları onun sertleşmiş yumrusunu ileri geri oynatışına odaklanmamıştı. "*Ohhh*."

"Bu gece olmaz," diye mırıldandı. "*Tevvax*'tan beri seni tekrar boşalırken izlemeyi hayal ettim. Bu seninle ilgili."

İnledi, ama sonra parmağı içinde kıvrıldığında nefesi kesildi, lanet olası aklını kaybetmeden önce onu horozundan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Parmakları gevşedi ve adam elini çekerek bileğini narin etini ısırarak için yukarı kaldırdı. Onu yalamak, ısırarak ve her santimini sahiplenmek istiyordu, ona bu kadar ihtiyacı vardı.

"Boşalmanı izlemek istiyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Yapacaksın. Eninde sonunda," diye homurdandı. "Pek çok kez, sana söz veriyorum, dişi."

Parmağı tekrar kıvrıldığında dudağını ısırarak ve bir iniltiyi daha bastırdı. *Vrax*, çok sıkıydı. Sıkı, sıcak ve ıslak.

Onu tatmak istiyordu. Dilinin üzerinde titreyene kadar amını yalamak istiyordu.

İniltisi istekle sertleşmişti. Alt dudağını yaladı, ağzı bu düşünceyle sulandı.

Buna *ihtiyacı vardı*.

"*Luxiva*," diye homurdandı, ona açılana kadar dudaklarının kenarını yaladı ve sonra onu derinlemesine öptü, nefesini kesmesine neden oldu. "Amını yalamam gerek. *Vrax*, buna ihtiyacım var. Bana izin verecek misin?"

Yanakları kızarmış, dudakları dolgun, kırmızı ve buhardan parlıyordu.

Cevap vermesi uzun sürdü, neredeyse Cruxan'ın onu inkâr edeceğine inanacağı kadar uzun sürdü, ama yumuşak cevabı kulaklarıyla buluştu ve beklentiyle ürpermesine neden oldu.

"Evet," dedi.

Adam beklemedi. Adam onu kolaylıkla sudan çıkararak sırt üstü yüzeye yatırdığında, yüzerken eli onu alttan desteklediğinde şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Cruxan," diye fısıldadı, dudakları aralanarak.

Bakışları, bir ziyafet gibi önüne serilen vücuduna takıldı. Ona doğru eğildi, dudaklarını boynundan aşağı, köprücük kemiğinden göğüslerinin arasına doğru gezdirmeden önce onu bir, iki kez öptü.

Nefesleri düzensizdi, altın sarısı saçları suyun içinde bir hale gibi etrafında dalgalanıyordu. Ve adam ağzını esmer pembe meme uçlarından birinin üzerine kapattığında, adam onu nazıkçe emerken kadın öpücüğe doğru eğildi.

Ona yüzeyin altına batmasına izin vermeyecek kadar güveniyordu, bu yüzden elleri saçlarına, boynuzlarına geldi, bu da onun kalçalarını bilinçsizce itmesine neden oldu. *Vrax*, bu *iyi* hissettirdi. Onun dokunuşunu sikine kadar hissetti.

Diğer göğsüne geçti, onun her yerini öpmek istiyor, şimdiye kadar duyduğu en güzel ses olan iniltilerinin yükselişini dinliyordu.

Kısa süre sonra açgözlülüğe kapıldı, ancak başka bir zaman onu boş zamanlarında keşfedecekti. Onun her santimini öğrenecekti.

Amcılığıyla göz hizasına gelene kadar suya battı ve bacaklarını omuzlarının üzerine getirdi, ellerini sırtının altında tutarak kaplıcanın yüzeyinde yüzmesini sağladı ve onu sabit tuttu.

Sonra adamın ağzı kadının üzerindeydi ve kadın adamın kulaklarında çınlayan bir zevk çığlığı attı.

Aynı anda hem hırladı hem de inledi, ses boğazından yırtıldı.

"Cruxan!" diye bağırdı.

Kalçalarının arasından ona baktı. Onun şişmiş yarığını uzun bir çizgi halinde yalamasını izlerken güzel gözleri inançsızlık ve coşkuyla kararmıştı.

Vrax, onun zevki! Muhteşem. Kesinlikle yüce.

Kalçaları onun etrafında gerildi. Şimdiden yaklaşmış mıydı? Cruxan bunu öğrenmeye kararlıydı. Onu *çılgına* çeviren her şeyi keşfetmek istiyordu. Hoşlandığı her şeyi, ona *ihtiyaç duymasını* sağlayan her küçük şeyi keşfetmek istiyordu.

Daha önce hissettiği sertleşmiş küçük tomurcuğa baktı ve öne doğru eğilip yavaşça yalayarak onu izledi. Karnı gerildi ve nefes nefese kaldı.

ve kıpırdandı. Arzu karnında sıcak bir şekilde kıvrıldı ve dudaklarını onun üzerinde gezdirdi, kokusu her tarafını sarmıştı.

Dudaklarını tomurcuğun etrafına usulca kapatıp nazikçe emdiğinde, kalçası hemen sarsıldı ve ardından ağlamaya başladı, orgazm olurken yüzü zevkle buruştu.

Mırıldandı, onunla mutlu oldu, onun bu kadar hassas küçük bir yaratık olmasından memnun oldu. Ona göstereceği şeyler... ona yapacağı şeyler...

Bana izin verdiğinde, diye düşündü.

Nefes nefese kalmıştı ama Cruxan durmadı. Cruxan'ın durmaya niyeti olmadığını anladığında içinden boğuk bir inilti koptu. Henüz değil.

"C-Cruxan?"

Meme uçları sıkışmış ve göğsü kabarmıştı. "Daha yeni başlıyorum, *luxiva*," diye homurdandı.

CRYSTAL titredi, bir sonraki orgazmının oluşmaya başladığını hissediyordu. Dörtten sonra izini kaybetmişti. Yaklaşmakta olanın altıncı ya da yedinci orgazmı olabileceğini tahmin ediyordu.

Vücudu gerilmekten ve zevkten kıvranmaktan ağrıyordu. Kokusu sürekli karıncalanıyordu ve Cruxan, sanki onun sınırına yaklaştığını hissetmiş gibi vuruşlarını yumuşatmaya başlamıştı.

Garip bir durumdu. Her şeyin sakın görüldüğü ama hiçbir şeyin sakın olmadığı bir tür öforik durumdaydı. Hâlâ kaplıcanın ortasında sırt üstü yüyüyordu. Etrafında buhar yükseliyordu ve teni o kadar hassastı ki, buharın dallarının üzerinde kıvrıldığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Onun üzerinde Luxiria'nın gece gökyüzü vardı. Tanımadığı takımyıldızların parlak yıldızları, inanılmaz derecede parlak. Parlak bir ay

gökyüzü bir rüyadan çıkmış gibi görünüyor.

Bu bir rüya mıydı? Bilemiyordu. Rüya gibi *hissetti*... en azından iyi rüyalarından biriydi.

Ama hayır, bu gerçektir. Ve gerçeklik Cruxan'dı, sıcak ve güçlüydü ve bedenine hiç düşünmediği şekillerde hükmediyordu. Cruxan'ın kollarını sırtının altında hissetti, onu sabit tutuyordu ama kolları onun üzerinde ağırlıksız bir şekilde sürükleniyordu. Cruxan'ın dilini içinde hissetti, hassas, sıkışık duvarlarını yalıyor, ondan mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazla zevk alıyordu.

Dili sıcaktı, kaplıcanın suyundan daha sıcaktı ve başka bir orgazmın zirveye ulaştığını hissettiğinde gözlerini sıkarak kapattı.

Sırtı kamburlaştı, başı kulaklarına dolana kadar suyun içine doğru eğildi. Yüzeyin altında boğuklaşan sesler, içinde oluşmakta olan sakin kaosu yansıtıyordu.

Bir sonraki orgazmı geldiğinde gözleri parlayarak açıldı. Şaşkınlık içinde tekrar gece gökyüzüne baktı ve o kadar etkilenmişti ki gözlerinden yaşların süzüldüğünü ve şakaklarından aşağı, suya damladığını hissetti.

Sürekli zevk onu dövüyor, her şeyi parçalıyordu.

Cruxan'dan bir ses duydu ve sonra aniden artık yüzmüyordu. Kendini Cruxan'ın kollarında buldu, yanaklarını silerken her şeyden titriyordu. Gözyaşlarını fark etti.

"*Luxiva*," diye homurdandı. "Sorun nedir? Bir şey mi yaptım?"

Hemen durdu çünkü onun gözyaşlarını görmüştü ve bu yüzden daha da çok ağlamak istiyordu.

Tanrım, berbat durumdaydı. Ama arka arkaya altı, yedi ya da sekiz orgazmın bir kadına bunu yapabileceğini düşündü.

"Yok bir şey," diye nefes aldı, onu rahatlatmak istiyordu. "Hayır, sen..."

İnanılmaz. Nazik. Çok seksi. Hayal ettiği hiç kimseye benzemiyordu.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye fısıldadı ama adamın kaşları koyu, vahşi gözlerinin üzerinde gerilmişti. Yüzünü kavradı ve onu öptü.

güvence, nefesinin kesilmesine neden olan dilinde kendini tatmak.
"İnanılmazdı."

"Anlat bana," diye mırıldandı dudaklarına, belli ki ikna olmamıştı.

Daha bilmiyorken nasıl ikna olabilirdi ki?

Onun kollarında nefesini tuttu, alnını boynunun kenarına yasladı, kendini güvende ama aynı zamanda savunmasız hissetti. Hâlâ orgazmlarının kalıntılarını hissediyordu, vücudunda *zonklayan* küçük zevk dallarını.

"*Luxiva*," diye mırıldandı, kendi nefesi de düzensizdi. Aralarında, hâlâ çok sertti. İnanılmaz derecede sertti ama onun dokunuşunu bir kez reddetmişti bile.

"Sen," diye başladı çünkü en azından içinde kabaran duyguları açıklamaya *çalışması* gerektiğini düşünüyordu. "Sen benim..." dediğinden beri birlikte olduğum ilk erkeksin.

Onun adını söylemek istemedi. Onu bir daha asla düşünmek istemiyordu, bu yüzden kendi kendine onun adını bile söylemeyeceğini söyledi.

Kararsız bir nefes verdi, kasları ona karşı gerildi. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye fısıldadı. "Bu yüzden kendimi kilitlediğimi, beni güvende tutmak için etrafıma bu yüksek duvarları ördüğümü hissediyorum... ve yine de şu anda, seninleyken, sanki..."

"*Tev?*"

"Özgür olduğumu hissediyorum," diye fısıldadı, ona bakarken sesi neredeyse huşu içindeydi. "Yaptığın şey yüzünden ağlamıyordum. İnanılmazdı. *Sen harikası*n. Ben sadece... bu duygu beni bunalttı çünkü bu çok korkutucu ama harika bir şey."

Yüz ifadesi değişti ama hâlâ okunamıyordu. Ama "Seni... Seni bırakabilir miyim bilmiyorum *Luxiva*," derken sesinde çığ bir şeyler vardı.

Karnı gerildi.

Eğer kız eve dönmeye karar verirse, Dünya'ya geri dönmeyi kastediyordu.

Bunu yaparsa ona ne olur?

Taze gözyaşlarını kırıştırdı ve görmemesi için yanağını onun göğsüne bastırdı. Cevap vermedi çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu konuda düşünmesi gereken çok fazla şey vardı ve bunu yapacak enerjisi olduğunu sanmıyordu. Az önce yaptıklarından sonra olmazdı.

Kendini ham ve acılı, ama aynı zamanda yüklü ve mutlu hissediyordu. Peki neden birdenbire bu kadar üzgün hissetti? O sözleri söylediğinde sanki gitmeye çoktan karar vermiş gibi görüldüğü için miydi?

Crystal Dünya'daki Lauren'ı düşündü, gerçi onu düşünmek için çok garip bir zamandı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadıysa, yakında yedi aylık hamile olacaktı ve Crystal güzel bir kızın teyzesi olacaktı.

Yine de onu görebilecek miydi? Bir daha kız kardeşine sarılabilecek ya da yeğeniyle gülüp oynayabilecek miydi?

Onun tenine ürpertici bir iç çekiş bıraktı ve etraflarında şırıldayan yumuşak suyun sesini dinledi.

"Bana kız kardeşlerinden bahset," diye sordu.

Eğer bu istek garip geldiyse, bu konuda yorum yapmadı. Onun yerine elini ıslak saçlarında gezdirdi, körelmiş pençeleri kafa derisine hoş bir şekilde süründü.

"İsimleri Kihxa ve Ruttana'ydı," dedi, sesi sessiz ve derindi. "Benden daha gençtiler. Hayatta kalmaları gerekirdi, gençlerin çoğu kurtuldu ama onlar kurtulamadı."

Adamın sesindeki kederi duydu ve avucunu göğsüne bastırarak kalbinin göğsüne çarpışını hissetti.

"Kihxa nazik biriydi. Sessiz ve yumuşak konuşurdu. *Otylia* kayalıkları boyunca yürümeyi severdi ve ben de bazen eğitimimden arta kalan zamanlarda onunla yürürdüm. Karakolumuzdaki diğer kişiler hakkında, tanıdığı ya da tanımak istediği kişiler hakkında konuşmayı severdi. Onların hayatlarını, ne olabileceklerini düşünmek hoşuna gidiyordu. Savaşçı eğitimi alan bir erkek vardı.

Ama eğitimdeki erkeklerin, kaderlerinde yoksa, eş almalarına izin verilmez. Gerekli rotasyonlarını tamamlayana kadar olmaz. O da onu seviyordu, hatta öldükten çok sonra bile."

"Ona ne oldu?" diye sordu, her ikisi için de kalbi kırılmıştı.

"Jetutianlarla yapılan savaş sırasında öldü," dedi Cruxan, sesi hırçındı. "Savaşın ilk rotasyonu sırasında."

Crystal dudaklarını birbirine bastırarak Luxirianların o dönemde yaşamış olması gereken tüm trajedileri düşündü. Cruxan'ın yaşadığı trajediyi...

"Rutanna..." diye devam etti, boğazından garip bir ses çıktı. "O da benim gibiydi, gerçi bu kutlanacak bir şey değil. Sevgili Kihxa'mızın tamamen zıttıydık." Ona, göğsünü çektiğini hissettiği hüzünlü bir gülümseme verdi. "Çok yaramazdı. Ben, annem, efendim ya da kız kardeşim onu kaç kez bir planın içinden çekip çıkardık bilmiyorum. Bir keresinde komuta merkezinden bir hovercraft çaldı, bize *Otala*'dan ayrılıp Altın Şehir'de yaşayacağına dair bir Com mesajı bıraktı, ancak orada kimseyi tanımıyordu, yaşayacak yeri yoktu. Onu buraya yakın bir yerde, *Kroratax* yakınlarında bulmayı başardım ve onu eve sürükledim, ancak yol boyunca bana hayatını mahvettiğimi söyleyerek bağırdı."

Crystal kıkırdamaktan kendini alamadı, özellikle de Cruxan'ın yüzündeki alaycı gülümsemeyi gördüğünde.

Cruxan başını sallayarak, "Ve erkekleri severdi, inan bana," diye mırıldandı. "Rutanna yüzünden itiraf etmek istemediğim kadar çok erkekle dövüştüm. Babam kaç tane olduğunu bilseydi onu hapse atardı," diye ekledi, babasından bahsedilince dudakları birbirine yapıştı. "İkisini de çok severdim. Onları sık sık özleyorum. Özellikle de onların hatırasının her yerde olduğu *Otala*'da."

"Peki ya annen?"

"O hepimizin en iyisiydi," dedi basitçe, ona bakarak. Ve ona olan sevgisini ifade etmek için söylemesi gereken tek şey buydu. Kadın onun saygısını, kaybını, kederini gördü...

Yanağına dokunmak için elini uzattı. "İyi bir kardeşmişsin gibi konuştun. İyi bir evlat," dedi yumuşak bir sesle.

"Hepsi gitmiş olmasına rağmen hala olmaya çalışmam garip mi?" diye sordu. "Hayır," diye fısıldadı kadın. "Hiç de değil. Ben de aynısını yapmaya çalışıyorum."

Her gün annesini gururlandırmaya çalışıyordu... çünkü onu daha önce hayal kırıklığına uğratmıştı. Hem de pek çok kez. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı ama Crystal bunu telafi etmek için elinden geleni yapıyordu.

Cruxan sessizleşti ama eli hâlâ onun saçlarını okşuyordu. "O gece hakkında hiç konuşmadık," diye hatırlattı ona.

Ağır ve kısa bir iç çekti.

"Yapmamız gerek," dedi ona.

"Söyleyecek ne var ki? Oldu işte. Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm..."

Boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Söylenecek çok şey var."

Ona söyledikten kısa bir süre sonra kamplarını nasıl terk ettiğini hatırlıyordu. Kendini incinmiş hissettiğini hatırlıyordu ama Beks ona Cruxan'ın uzaklaşmasına neden olan şeyin bu durumdaki çaresizlik algısı olduğunu söylemişti.

"Bu..." diye başladı, sonra ağzı sıkılaştı. "O senin bir parçan."

"Onun artık olmasını istemiyorum," diye fısıldadı, karnında panik çırpınıyordu.

"Keşke onu senden alabilseydim," dedi ona nazikçe. "Bunu her şeyden çok isterdim, *Luxiva*. Keşke..." diye homurdanarak sözünü kesti, vücudu gerilmişti. "Keşke bundan çok daha fazlasını yapabilseydim."

Sesindeki örtülü öfke ona tam olarak ne yapmak istediğini söylüyordu. Belki de Beks haklıydı diye düşündü.

"Neden gittin?" diye sordu, kesin olarak bilmek istiyordu. "Sana söyledikten sonra mı?"

Kaşları çatıldı.

"Bundan biraz incindim," diye sessizce itiraf etti.

Yüz hatlarında kederli bir ifade belirdi. Duygularını o kadar kolay, o kadar özgürce ifade ediyordu ki... bu onun gıpta ettiği ve hayranlık duyduğu bir şeydi.

"*Luxiva*, bunu fark etmemiştim," dedi. "Zaman isteyeceğini düşünmüştüm. *Benim* de zamana ihtiyacım vardı. Öfke, keder ve hayal kırıklığı hissettim. Bana anlattıklarından sonra buna tanık olman gerektiğini düşünmemiştim."

"Bunu şimdi anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"O ana kadar hiç bu kadar güçlü bir şekilde şiddet uygulama ihtiyacı hissetmemiştim," diye itiraf etti ona. "Dürüst olmak gerekirse beni korkuttu. İhtiyacın olan son şeyin şiddet olduğunu biliyordum."

Her zamanki gibi onun dürüstlüğünü takdir ediyordu. Ona asla yalan söylemeyeceğini söylediğinde ona inanmaya başlamıştı. Onun bunu yapamayacağını düşünüyordu.

"Benim hakkımda farklı düşünmenden korktum," diye itiraf etti. "Acıması ya da zayıf olduğumu düşünmenden korktum."

Boğazının arkasından bir protesto sesi çıkardı, eli kızın saçlarında sıkılaştı.

"*Asla*," diye hırladı. "Bence sen gençtin. Yumuşak kalbini hak etmeyen bir erkeğe verdiğini ve artık çok geç olduğunu düşünüyorum."

Onun tenine karşı ürpertici bir iç çekti.

"Ne düşündüğümü önemsedin mi?" diye sordu usulca. "O anda mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "Önemsiyordum."

Alnını onunkine değene kadar aşağı indirdi. Bunu o kadar sık yapıyordu ki, Luxirianlar arasında bunun bir yakınlık olup olmadığını, onların öpücük ya da sarılma versiyonu olup olmadığını merak etti.

Her iki durumda da bu ona kendini sıcak ve güvende hissettirdi. Karnının pır pır etmesine neden oldu ve bu duygulara karşı savaşmaktan vazgeçti.

"Bence sen güçlüsün," diye mırıldandı. "Bence nazıksın. Bence başkalarına güvenmekte zorlanıyorsun ama güvenmek istiyorsun. Ve bence sen tüm bu evrendeki en güzel varlıksın. Ben senin hakkında böyle düşünüyorum, *Luxiva*."

Ve böylece Crystal, Cruxan'ın onunla tanıştığından beri yavaş yavaş yontarak ortadan kaldırdığı kalın duvarların sonuncusunun da yıkıldığını düşündü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

"O Aman Tanrım, seks yaptınız, değil mi?" diye tanıdık bir kadın sesi geldi. "Yüzünüzün her yerinde yazıyor." Cruxan uyku odasından bile *luxiva*'sının kızardığını hissedebiliyordu.

"Hayır, duymadık," dedi. "Ve seni duyabildiğini biliyorsun, değil mi?"

Cruxan sırtıttı ve uyku odasından çıkıp merkeze doğru yürümeden önce bacak örtülerinin bağcıklarını bağladı. Orada, Beks'i kapı aralığında durmuş dişisiyle sohbet ederken buldu.

Crystal'ı gördüğünde mırıltısını güçlükle zapt edebildi, oysa Crystal birkaç dakika önce, Beks'in konuta yaklaştığını duymadan hemen önce onun kollarındaydı. Bütün sabah ve öğleden sonra, uyku platformunda, kürklerinin altında sıkışıp kalmışlardı. Konuştular, yediler, uyudular, öpüştüler ve Cruxan onun amını en az beş kez yalamak için ısrar etti.

Kadın omzunun üzerinden ona bakmak için döndüğünde gülümsüyordu. Teni yumuşak, pembe ve parlıyordu. İyi ve kapsamlı bir çiftleşmenin görüntüsüne sahipti, bu yüzden seks yaptıklarını düşündüğü için Beks'i suçlayamazdı.

Beks dönüp ona dikkatle ve kısılmış bir bakışla baktı ve hemen, "Ona zarar verirken taşaklarını koparıyorum, biliyorsun değil mi?" dedi.

Cruxan kaşlarını kaldırdı, dişisinin yanında durduğunda eli dişisinin arka tarafındaki kabarıklığın üzerine geldi. O zaman memnun oldu

onun dokunuşundan çekinmedi. Aksine, ona doğru eğildi.

"Korkutucu bir kadınsın, bunu biliyor musun?" diye mırıldandı.

Beks gülümsedi ama daha çok donuk, küçük dişlerini gösteriyor gibiydi. "Ve bunu sakın unutma, sevgilim."

Cruxan bakışlarını onun üzerinden ayırmadan önce, "Bunu not etmiş say, dişi," dedi. "Eşin senin evinde mi?"

Öğleden sonra geç saatlerdi ama gökyüzü çoktan kararmıştı. *Kroratax*'ın dört bir yanına yayılmış yüksek ağaçlar havayı daha da karanlık gösteriyordu.

"Evet," dedi. "Eğitim çukurlarından yeni döndü, o yüzden banyo yapıyor. Sanırım aslında seninle konuşmak istiyordu. İşi bitince buraya geleceğini söyledi."

"Şimdi gidip onu göreceğim," dedi Cruxan, bunun Jaxor'an'dan mı yoksa *Mevirax*'tan mı bir haber olduğunu merak ederek. Elini Crystal'ın altın sarısı saçlarının arasından geçirdi ve "Kısa süre sonra döneceğim," dedi.

Kadın başını salladı ve adam giderken bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti.

Lihvan'ın evine vardığında, Beks'in "Kızım, onun kemiklerinin üzerine atlamak istiyorsun. Bunu görebiliyorum."

Crystal iç çekti. "Seni hâlâ duyabiliyor."

"Kahretsin," diye mırıldandı Beks. "Çılgın ninja hislerine sahip olması hiç adil değil."

Cruxan eğlenerek başını salladı ve omzunun üzerinden arkadaşının yorumundan utanmış görünen *luxiva*'sına kısa bir süre baktı.

Evin kapısını geri itti ve Lihvan'ı aramaya koyuldu, kadınların sesleri gittikçe azalıyordu, ta ki artık onları duyamayana kadar.

Lihvan'ı yıkama bölümünde buldu. Büyükelçi onu gördüğüne şaşırmış görünmüyordu, sadece uzun saçlarını yıkamak için başını suya eğdi ve Cruxan'a hitaben, "Eşinle birlikte uyku platformuna zincirlenmiş olmanı bekliyordum," dedi.

Cruxan taş duvara yaslandı ve kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Cazip bir fikir," dedi.

Lihvan homurdandı. "Açıklığı göreceğimi hiç düşünmemiştim." "Ne?"

Arkadaşı sırttı. "Bir dışiden diğerine atlamaktan vazgeçtiğin yer. Hayatının geri kalanında tek bir kadınla birlikte olmayı hayal bile edemediğini bana birden fazla kez söylediğine inanıyorum."

"Rixavox da öyle," diye işaret etti Cruxan, "bir de ona bakın."

Lihvan boğazının gerisinden onaylar gibi bir ses çıkardı.

"Kendimi yenilmiş hissediyorum," dedi Cruxan ona. "Bir Luxirian için rahatsız edici bir duygu... ama yine de hoş karşıladığım bir duygu. Özellikle de onun ellerindeyse."

"Senin adına mutluyum kardeşim," dedi Lihvan ona, havuzun kenarına kadar gelip kendini dışarı çekerek. "Senden çok şey alındıktan sonra mutluluğu hak ediyorsun."

Cruxan hiçbir şey söylemedi. Diğer erkeğe *luxiva*'sının onu terk etmesinden korktuğunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Onu yok edeceğinden korktuğunu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"Benimle konuşmak istemiştiniz," dedi Cruxan.

Lihvan temiz kürklerle kurulandı ve ardından duvardaki gizli bir bölmeden yeni bir çift bacak örtüsü çıkardı.

"Komuta merkezinden Luxirian kristalini çalan savaşçının kan kardeşini hatırlıyor musun?" Lihvan sordu.

Cruxan'ın kaşları çatıldı. "*Tev. Mevirax*'ı aramaya gitmişti.

Çünkü kadınlarının iyileştigiğine dair söylentiler duymuş."

Kan kardeşi Luxirian kristalini çalmıştı çünkü *Mevirax* ondan bunu istemişti. Ona kristali çalarsa kan kardeşini iyileştireceklerini söylemişlerdi.

Genç savaşçıdan bu bilgiyi almak zorunda kaldığını hatırlayan Cruxan'ın dudakları birbirine yapıştı. Hâlâ Altın Şehir'deki zindanlarda tutuluyor ve ihanetinden dolayı yargılanmayı bekliyordu.

Ama doğrusu Cruxan onu suçlayıp suçlayamayacağını bilmiyordu. Kendi kan kardeşleri bir şeyi bu kadar derinden isteseydi, onlar için her şeyi yapmaz mıydı?

Lihvan, "Vaxa'an az önce bana Altın Şehir'e döndüğünü bildirdi," dedi.

"Ne?" Cruxan tısladı.

"*Mevirax*'ın yalan söylediğini iddia ediyor. Dişileri yavru doğuramıyormuş. Hatta dişilerinden bile pek kalmamış," dedi Lihvan, burun delikleri alevlenerek. "Onların onursuz olduklarını, artık Kader'in yolunu izlemediklerini, sadece bir dönemden diğerine yaşamaya çalıştıklarını söyledi. Dedi ki... onu taciz etmişler." Cruxan'ın karnı dişisini düşündükçe yanıyor, yumrukları iki yanında sıkılıyordu. "Onlar Jetutianlardan daha fazla Luxirian değiller. Artık değiller."

"Buna inanmak istemiyorum," dedi. "Birçok Luxirian rotasyonlar boyunca onları aramaya gitti. Tüm karakollardan. Onlar hakkında ne söyledi?"

Lihvan başını salladı. "Çoğunun asla başaramadığını söyledi. *Mevirax*'ı sadece kan kardeşinin yardımıyla bulduğunu ve onlardan sadece Kader'in merhametiyle kurtulduğunu söyledi. Altın Şehir'e dönmeyi başarması başlı başına bir mucize. Vaxa'an, Kara Kumları geçerken neredeyse tükenmek üzere olduğunu söyledi."

Cruxan keskin bir nefes verdi. "Peki ya kardeşi?"

"Şimdilik yeniden bir araya geldi," dedi Lihvan. "Hâlâ mahkemeden geçmesi gerekiyor. Bunu biliyorsun."

Ve bu muhtemelen mutlu bir sonuç olmayacaktı. En iyi şansı sürgündü. Belki de kan kardeşi ona eşlik ederdi.

"*Mevirax*'ın bu güçte bir Luxirian kristaline ne ihtiyacı var?" Cruxan sık sık düşündüğü bir şeyi yüksek sesle sorguladı. "Söyledi mi?"

"*Nix*, söylemedi," dedi Lihvan ama sesindeki bir şey Cruxan'ın ona bakmasına neden oldu. "Ancak bir iletişim cihazına sahip olduklarını bildirdi."

Bu da gezegen dışı sistemlere erişimleri olduğu anlamına geliyordu.

Cruxan, "Herhangi bir sayıda türle temas halinde olabilirler," diye fark etti.

Ve pek çok tür, Dördüncü Çeyreğe kadar ulaşabilen en güvenilir yakıt kaynağı olan bu büyüklükteki bir Luxirian kristali için cömertçe ödeme yapardı.

"*Vrax*," diye küfrederek bir elini saçlarında gezdirdi.

Lihvan, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi. "Onlar kristali satmaya fırsat bulamadan biz onu geri almalıyız."

"Biliyorum," diye homurdandı Cruxan.

"*Vaxa*'an önümüzdeki haftalarda kamplarına sızmaya hazırlanıyor," dedi Lihvan. "En iyi savaşçılarınızı hazırlamanızı ve ilk fırsatta onları Altın Şehir'e göndermenizi söylememi istedi. Ben de aynısını burada, *Kroratax*'ta yapacağım."

Cruxan, "Mesajı aldığında bana daha önce söylemeliydin," dedi.

Lihvan, "Dinlenmeyi hak ediyorsun kardeşim. En çok da sen, özellikle de kadın halinle. Sana şimdi söylüyorum" dedi.

Cruxan gözlerini kapadı, sorumluluklarının ağırlığını omuzlarında yeniden hissetmeye başlamıştı bile. *Luxiva*'sıyla güzel bir erteleme *olmuştu*. Harikaydı.

Kendini hiç onunla birlikte olduğu zamanki kadar *mutlu* hissetmemişti.

Bunu fark edince yutkundu ve karnına bir yumruk indirdiğini hissetti.

"*Vaxa*'an'a hâlâ burada olduğunu söylemedim," dedi Lihvan sessizce. "Biz konuşurken senin *Otala*'ya gittiğini sanıyor."

Bir nefes üfledi.

"Yakında gitmelisin. Yarın," dedi Lihvan. "Yoksa öğrenecek."

"Biliyorum," dedi Cruxan, göğsünde ağır bir korku hissederek. Çünkü *Luxiva*'sının onunla gelmeme ihtimali olduğunu biliyordu.

Lihvan başını yana eğerek onu inceledi. "Sanırım dişinizi de yanınıza alacaksınız."

Cruxan onun bakışlarını tuttu. "Bunu henüz tartışmadık."

Lihvan'ın kaşları kalktı. "O zaman yakında görüşseniz iyi olur."

"I Biliyorum." Cruxan homurdandı, zaten
hissetmek ve ağırlık . bu konuşma.

Ve merak etmeden duramıyordu... Bu birlikte geçirdikleri son gece mi olacaktı?

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

"Cruxan," dedi gülerek, adamın ellerini kürklerin altına daldırıp tenini okşadığını hissettiğinde biraz nefessiz kaldı. "Senden *çok kötü* bir model olur, biliyor musun?"

"Ya da en iyisi," diye homurdandı kulağına, hassas tenini ısırarak.

Kadın adamın göğsünü itti ve adam kaplıcaya beraberlerinde getirdikleri kürkün üzerine düştü. Granüllerin tenlerine yapışmasını önlemek için kürkü sahildeki yumuşak kumun üzerine yaymışlardı. İçeride çoktan güzel, uzun bir banyo yapmışlardı ve Crystal havadaki soğukluğa rağmen kendini hoş bir şekilde sıcak ve kızarmış hissediyordu.

Cruxan'ın omuzlarına örttüğü ağır kürk pelerininin altında çıplaktı ama o giyinik değildi, battaniyeye uzanmış, görünüşe göre soğuktan etkilenmemişti. Ve onun da bazı kısımları *kesinlikle soğuktan* etkilenmemişti.

Crystal yutkundu, gözleri adamın sertleşmiş sikinin üzerinde gezindi, sonra bakışları tabletinde beceriksizce çizdiği resmine kaydı. Onu asla istediği gibi, gördüğü gibi çizebilecek kadar iyi bir ressam olamayacağından korkuyordu.

Ama son bir saatin büyük bir kısmında bunu yapmaya çalışıyordu. Keşke dikkatini dağıtmaya çalışmaktan vazgeçse.

"Şimdi sus ve kıpırdama," dedi ona, sesini katı tutmaya çalışarak, yoksa onun eğlendiğini hissedecek ve daha da acımasız olacaktı.

Nefes verdi ama istediğini yaptı, görünüşe göre sadece onu izlemekle yetiniyordu. O mavi gözleri bir dokunuş gibi üzerinde hissetti ve çizimi üzerinde çalışmaya devam ederken biraz kıpırdandı, omuzları üzerinde çizdiği çizgileri derinleştirdi, orada bulunan kasları derinleştirdi.

Çizim üzerinde ne kadar çalıştığını bilmiyordu ama sonunda eline kramp girmeye başlayınca dinlendi ve tabletini bir kenara bıraktı.

Dizlerini göğsüne doğru çekerek onlara sarıldı ve çenesini üstüne koyarak Cruxan'ın kendisini izlemesini seyretti.

"Sanırım bana bakmaktan hoşlanıyorsun, dişi," diye mırıldandı, dudakları kibirli bir sırıtişla kıvrıldı.

Cesurca gülümsemesini saklamaya çalıştı ve zar zor başardı. "Çok saçmalıyorsun."

Ama evet, ona bakmayı seviyordu.

Sırıttı ve elini uzatıp kürk pelerinin altından görünen ayak parmaklarının üzerinde gezdirdi.

Nefesi kesildi. Ondan gelen en ufak bir dokunuş bile onu sersemletmişti. Onun vücudu üzerinde nasıl böyle bir kontrolü vardı?

Bakışları, sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak istercesine adamın üzerinde gezinmekten kendini alamadı. Adamın bariz erkekliği, sürekli uyarılmışlığı ve bakışlarındaki kesinlikle hınzır bakış karşısında ağzı biraz kurudu.

Gözleri adamın sertleşmiş sikinin üzerinde gezinirken, dili dışarı fırladı ve alt dudağının üzerinde gezinerek onu ıslattı. Ona zevk verme konusunda cömert davranmış olsa da, henüz *kendisine* dokunmasına izin vermemişti.

Ve sözüne sadık kalarak onu *daha fazlası* için zorlamamıştı. O gün ona kaç orgazm yaşattığını sayamıyordu -elleriyle, diliyle- ama bir kez bile seks için baskı yapmamıştı.

"Çok güzelsin, dişi," diye mırıldandı. "Belki de *seni* çekmek isteyen *benim*. Tableti bana vermek ister misin?"

İltifat karşısında yüzü kızardı. Bu tür iltifatlara alışık değildi ama o da her fırsatta iltifat ediyordu.

"Hayır," diye fısıldadı gülümseyerek, onun kendisini çizme ihtimalinden biraz utanıyordu.

"O zaman bana bir öpücük vermek ister misin?" diye mırıldandı. "Eğer bana tabletini vermeyeceksen."

Bunu yapabilirdi.

Dizlerinin üzerine çöktü ve sırt üstü yatan adamın yanına doğru süründü. Başının yanında diz çöktü ve eğilerek dudaklarına hafif bir açıyla dokunup gülümsedi.

Hayatında hiç bu kadar çok gülümseyip gülümsemediğini bilmiyordu. Hiç sanmıyordu. Sanki bir ömür boyu sürecek gülümsemeler son birkaç gün içinde ortaya çıkmıştı.

Kız geri çekildiğinde, adamın gözleri kırpışarak açıldı ve adam uzanıp aralarına düşen bir tutam saç okşadı. Ona bakma şekli donup kalmasına neden oldu -aslında onu korkuttu- ve oturmadan önce geri çekilerek uzaklaştı.

Geri çekilmesiyle ilgili hiçbir şey söylemedi, sadece dirseğine yaslandı ve aralarına sessizliğin girmesine izin verdi.

Gergin bir şekilde, adamın dokunduğu saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı ve neden ani bir korku hissettiğini merak etti.

Çünkü ona karşı olan hislerini görmüştü? Tam orada, bakışlarında?

O her konuda çok açıktı ve o...değildi. Aralarında asla kapatılamayacak bir fark vardı.

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum," dedi Cruxan uzun bir aradan sonra, sesi tereddütlüydü.

"Tamam," dedi usulca, yutkunarak. Ruh hali o kadar aniden, o kadar hızlı değişmişti ki, yüzeyin altında kaynayan gerilimi hissetti.

"Yarın *Otala*'ya dönmem gerekiyor," dedi.

Crystal hemen kürk battaniyeye baktı, gri ve siyah beyaz tüyleri inceledi. Çok korkmuştu.

Bunun eninde sonunda olacağını biliyordu.

Öyleyse neden bu sözler kalbini göğsünden çıkarıyormuş gibi hissettirdi?

Yumuşak bir sesle, "Benimle gelmeni istiyorum," diye devam etti.

Crystal dudağını ısırды, parmakları kürkteki girdapları izlemek için uzandı, karnında korku birikti. Dehşet o kadar ağırdı ki midesi bulanıyordu.

Cruxan uzun bir aradan sonra, "*Luxiva*," diye mırıldandı. Kalbi bile acıdı o kelime. "Bana bakar mısın?"

Korkak olmayı bırak, diye düşündü. Cruxan onun tamamen geri çekilmesinden daha fazlasını hak ediyordu, bu yüzden korkusunu yuttu ve onun gözleriyle buluştu.

Neşesi, bakışlarındaki alaycı ifade gitmişti. Onun yerine, Crystal'ın yüz hatlarında doğru görünmediğini düşündüğü temkinli bir ifade vardı. Bunu daha önce hiç görmemişti. Bir daha da görmek istemedi.

Cevabının yükseldiğini ve onu boğduğunu hissetti.

"Yapamam," diye fısıldadı başını sallayarak. "Özür dilerim."

Cruxan çok hafifçe kımıldadı, bu hareket o kadar küçüktü ki neredeyse fark etmeyecekti. Omuzlarında hafif bir kamburlaşma. Hepsi bu kadardı.

"Neden?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

Bunu ona nasıl açıklayabilirdi ki?

"Ben..." sesi başarısız oldu ama en azından ona bir açıklama borçluydu, değil mi? "Bunu düşündüm, düşündüm. Ve bir noktada evine dönmek zorunda kalacağını biliyordum."

Hafif bir rüzgâr saçlarını hışırdatarak titremesine neden oldu.

"Seninle gidersem... ayrılamayabilirmişim gibi hissediyorum," diye fısıldadı ona bakarak.

"Ne zaman istersen gidebilirsin," dedi dikkatle. "Bunu biliyorsun."

Başını salladı, "Kastettiğim bu değildi. Demek istediğim şu ki *istiyorum*."

Boğazının arkasından hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ve bakışlarını başka yöne çevirerek kaplıcaların üzerinde yükselen buharın üzerinde gezindi.

"Bazen seni anlamıyorum," dedi sessiz bir sesle.

Crystal onun tarafından *tüketildiğini* hissettiğinin farkına varmıştı. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordu. Ona ne zaman aşık olmaya başladığını bilmiyordu. Belki de ilk görüşte, hatta başlangıçta ona karşı bu kadar çok mücadele etmesinin nedeni de buydu... çünkü onda bir şey *fark* etmişti.

Ama daha önce de böyle hissettiğinin farkına varmıştı. Ama bu çok daha farklı bir şekilde olmuştu. O zamanlar gençti, ilk aşkını bulduğunu düşünüyordu, on yedi yaşında tüm peri masalı hayallerinin nihayet gerçekleştiğini düşünüyordu. Ancak bu rüyalar birbiri ardına kâbusa dönüşmüş ve bu süreçte ailesine sırtını dönmüştü. Onlarla geçirdiği *yılları* kaybetmişti.

Ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğine dair kendi kendine yemin etmişti. Artık sadece sevilmek isteyen o genç, saf kız değildi. Daha yaşlı ve çok daha akıllıydı. Sırılsıklam aşık olma lüksüne sahip değildi, hele ki böyle bir aşkın sonuçlarını biliyorken.

Ya Cruxan?

Ona sıırılsıklam aşık olabilirdi. *Kolayca*...eğer zaten aşık değilse. Bu onu korkutuyordu.

"Kız kardeşim hamile. Bunu sana söyledim mi bilmiyorum," dedi usulca. "Yakında bir yeğenim olacak. En azından bir gün *tanışmak* istediğim, hayatına dahil olmak istediğim bir yeğen. Çünkü o benim kanımdan. *Kız kardeşim* benim kanımdan ve sahip olduğum tek aile. En zayıf noktadayken bana yardım etti çünkü beni, bende yarattığı hayal kırıklığından daha çok seviyordu. Ve ben yapamam..." Gözyaşları yanaklarından süzülürken sesi biraz titrekleşti. "I

ona ikinci kez sırtımı dönemem. Seni sevemem, sana sahip olamam ve aileme sahip olamam. Her zaman seçim yapmak zorundaydım."

Cruxan'ın çenesi sıkıştı ve sonunda o mavi gözlerini tekrar ona çevirdi. O da sanki bu gözleri son kez görüyormuş gibi gözlerini dikti ve Cruxan'ın yıktığı duvarlar yüzünden korumasız kalan kalbinin şimdiden milyonlarca parçaya ayrıldığını hissetti.

"Seninle *Otala*'ya gitseydim, seni bırakmak istemezdim," diye fısıldadı, gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşıyordu. "Cruxan, özür dilerim."

Adam hiçbir şey söylemedi. Uzun bir süre sessizlik içinde -hüzünlü ve gergin ama bir şekilde huzurlu- oturdular ve kadın titreyerek onun konuşmasını, herhangi *bir şey söylemesini* bekledi.

Sonunda sessizliği bozdu ama sadece "Hava daha fazla soğumadan geri dönmeliyiz" demekle yetindi.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye fısıldadı.

"Benden ne söylememi istediğini bilmiyorum Crystal," diye homurdandı, ona bakıyordu, görünüşe göre kelimeleri bulamıyordu. "Sen kararını verdin. Bu benim için çok açık. Sanırım bunu başından beri biliyordum, ama ummuştum ki-" Sert bir nefes vererek sözünü kesti. Sessizce sözlerini bitirdi: "Fikrini değiştireceğini ummuştum. Son birkaç aralığın fikrini değiştireceğini."

Crystal gözyaşlarını elinin tersinde hissederek yanaklarını sildi.

"Aileni seçtiğin için seni suçlayamam, kadın," dedi sessizce... ama sesindeki yumuşak ıstırap neredeyse onu kırıyordu.

"Bunun için benden nefret edecek misin?" diye fısıldadı. Çünkü bencilce, her ikisini de kırdıktan sonra bile buna katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu.

"*Nix*," diye mırıldandı sessizce. "Senden asla nefret edemem." Ve bu bilgi onun daha da fazla ağlamak istemesine neden oldu.

"Gel," dedi, giyinmeden önce kürk battaniyenin üzerinden kalkarak. Onun gözleriyle asla tam olarak karşılaşmadı. "*Kroratax*'a dönelim."

"Tamam," diye fısıldadı.

CRUXAN hovercraft'ı konutunun önüne indirdiğinde, kalbi göğsünde ağrıyordu çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordu.

Sadece inanmak istemedi.

Aşağı atlamadan önce Crystal'ın inmesine yardım etti ve sonra tek bir kelime bile etmeden bir süre birbirlerinin önünde durdular. Ona bakmak acı veriyordu. Fiziksel olarak acıtıyordu.

Ama elinden geleni yapmıştı, değil mi? Onu kalmaya ikna etmek için geriye ne kalmıştı? Kan kandı, aile aileydi. Bunu herkesten daha iyi anlıyordu.

Ve ona uzun zaman önce, eve dönmek isterse onu durduramayacağına dair söz vermişti.

"Bu gece Beks ve Lihvan'la kalmalısın," dedi sessizce. Bir daha asla onun kendisine karşı uyuduğunu hissetmeyecekti. Bir daha asla ona uyanamayacaktı.

Bu bilginin verdiği keder onu neredeyse yıkıyordu. Bir parçası bunu inkâr ediyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı, sesi kaplıcadan beri gözlerinden düşmeyi bırakmayan yaşlarla tıkanmıştı. "Cruxan..."

Adam bekledi ama kadın başka bir şey söylemedi ya da söyleyemedi.

Ona neden söylediğini bilmiyordu -belki de onu rahatlatmak için- ama şöyle dedi: "Vaxa'an kristali önümüzdeki haftalarda geri alacağına inanıyor. Yakında kız kardeşini tekrar göreceksin. Bunu biliyorum. Ve söz veriyorum, Erin ve Jaxor'an'ı aramaya devam edeceğim, böylece eğer isterse seninle birlikte Dünya'ya dönebilecek."

Titreyen dudağını ısırdı ve Cruxan vedalaşmalarını uzatmanın her şeyi daha da zorlaştıracığını bildiğinden kısa bir nefes verdi.

"C-Cruxan," diye fısıldadı. "Sana aşık oluyordum. Buna inanmak zorundasın. Düşünmeni istemiyorum-"

"Yapma," diye homurdandı, gerilmişti, sanki bir yumruk boğazını, kalbini sıkıyormuş gibi hissediyordu. "Yapma, kadın."

Ve onu son bir kez daha öpmeden edemeyeceğini bildiği için, onu kendine çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti, gözyaşlarını tattı ve tadını, sıcaklığını ezberledi.

Sonra geri çekildi, ona tekrar uzanmak istemeyeceği kadar uzaklaştı.

"Git," diye mırıldandı, sesi hırçındı.

Kadın kıpırdamadığında, içinde hayal kırıklığı, kalp kırıklığı ve üzüntü yükseldi.

Onun gidişini izleyemezdi. Bu onu yıpratırdı, bu yüzden arkasını dönen o oldu. Evine doğru adım atan, kapıyı açan ve karanlığa doğru adım atan oydu.

Ama bunu yapmadan önce, ona son bir kez baktı ve "Umarım mutluluğu bulursun, kadın. Umarım istediğin her şeyi bulursun."

Ve o değildi.

Ve bunu kabul etmek zorundaydı.

Sonra kapıyı kapattı, karanlıkta uyuşmuş bir halde duruyordu. Kapının diğer tarafından onu duyabiliyordu. Onun yanaklarını sildiğini duyabiliyordu. Vücudunu sarsan ve her biri içini parçalayan hafif hıçkırıkları duyabiliyordu.

Sonunda arkasını dönene kadar onu dinledi. Onun Lihvan ve Beks'in evine yaklaştığını duydu.

Ve tek yapmak istediği onu tekrar kollarına almaktı. Tek yapmak istediği onu *Otala*'ya götürmekti, Vikan'ın ve hatta Kirov'un arkadaşlarına yaptıklarının aynısını. Onları çalmışlardı. Onu kendisiyle kalmaya, asla ayrılmak istememeye ikna etmek istiyordu.

Ama bunu ona yapamazdı. Bu onun seçimiydi. Bunu hep biliyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra kendi iradesini ona dayatamazdı.

ya da önceki ortağından daha iyi değildi.

Orada ne kadar durduğunu bilmiyordu ama sonunda ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Bir an için Crystal'ın olmasını diledi ama öyle olmadığını biliyordu.

Lihvan evine girdiğinde yüzü temkinli ve dikkatliydi. Cruxan'a bir bakışı, erkeğin bakışlarına acıma duygusunun girmesine neden oldu ve Cruxan ona bakmaya dayanamadı.

"Yapma," diye hırladı, dışisine söylediği aynı sözleri tekrarlayarak.

"Hâlâ umut var," dedi Lihvan, onu izleyerek. "Buna inan."

Başını iki yana salladı. "İyimserliğinizi paylaşmıyorum. O çok netti ve kararını vermişti. Burada kalmayacak."

"Ne olacağını asla bilemezsin," dedi Lihvan, endişesi yüz hatlarından belli oluyordu. Cruxan'ın yapabileceklerinden korkuyordu, bu çok açıktı. Kader arkadaşları, diğer yarıları gittikten sonra nadiren tek başlarına devam ederlerdi.

"Merak etme," dedi Cruxan. "Kara dünyaya bu kadar çabuk gitmeyeceğim."

"Nasıl endişelenmem?" diye homurdandı arkadaşı. "Veba'dan sonra kız kardeşlerini ve anneni bulduğunda olduğun gibi görünüyorsun. Ben de oradaydım. Hatırlıyorum."

Cruxan buna ne cevap vereceğini bilmiyordu. O süre bulanık geçmişti ama bu geceyi tüm netliğiyle hatırlayacağını biliyordu.

"Şimdi *Otala*'ya gidiyorum," dedi Cruxan sessizce. "Burada kalamam. Uyuyamayacağım, bu yüzden *Otylia*'ya doğru yola çıksam iyi olacak."

"Cruxan-"

"Altın Şehir'e sağ salim döndüğünden emin ol," diye sessizce rica etti.

"Bunu benim için yapar mısın?"

Lihvan'ın çenesi sıkıştı. "*Tev*," dedi sonunda. "Yapacağım."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Cruxan."

En eski arkadaşlarından birine baktı.

"Lütfen inanın," diye yalvardı Lihvan. "Kaderin bunun için bir sebebi olmalı."

"Bu gece benimle Kaderler hakkında konuşma," dedi usulca ve kapıya yöneldi. Her şeyin ona onu hatırlattığı bu yerden gitmesi gerekiyordu. "Onları düşünmeye dayanamıyorum."

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"W

Bir şey yedin mi?" Beks'in sessiz sesi geldi. "Lütfen. Yemek yemen gerek Crystal. Dört gün oldu ve neredeyse hiçbir şey y e m e d i n . Ben

endişeli."

Crystal içini çekti ve bakışlarını pencereden çevirip Beks'e baktı.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet, deneyeceğim."

Arkadaşının yüz hatlarına rahatlama yayıldı ve taşıdığı baharatlı etler ve sıcak bir kadeh çay dolu tepsiyi yere bıraktı.

Yemeğe bakmak biraz midesini bulandırdı. Sanki bedeni onu cezalandırıyor, Cruxan'dan ayrılma kararına fiziksel olarak isyan ediyormuş gibiydi. Sanki kalbi ve bedeni neyin doğru olduğunu biliyordu ama zihni inatla kararına bağlı kalıyordu.

Biraz et kemirdi ve yavaşça yiyebildiği kadarını mideye indirmeye çalıştı. Crystal bu n u yaparken Beks'in dikkatli bakışlarının farkındaydı, sanki esmer kadın yediği yemeğin miktarını kaydediyor ve yeterli olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Gözleri oturma odasının penceresine geri döndü, bakışları terasın sonunda, *Kroratax*'ın yüksek ağaçlarının arkasına sıkışmış küçük eve gitti. Sanki evi yeterince uzun süre izlerse, onun yeniden ortaya çıkmasını sağlayacaktı.

Kalp kırıklığının insana düşündürdükleri komikti.

Ama kalbinde ve zihninde onun geri dönmeyeceğini biliyordu. Onun kararına yeterince saygı duyuyordu - *ona* yeterince saygı duyuyordu - dönmeyecekti.

Ama Crystal bu farkındalığın bu kadar acı vereceğini tahmin etmemişti.

İlk gün, daha sonra, Cruxan'ın *Otala*'ya gittiğini ve muhtemelen onu bir daha göremeyeceğini anladığında... inkâr etmişti. Derin, çok derin bir inkâr. Crystal gününe devam ederken, Beks'in yüzünde bilmiş bir endişe vardı ama bu endişe yağmur gibi gelip geçen derin, çirkin, hıçkırığa hıçkırığa ağlama seanslarıyla bölünmüştü.

İkinci gün iştahını kaybetmişti. O gün çizim yapmamıştı çünkü bir gece önce Cruxan'ın çizimlerine geri dönmüştü ve bu onu... mahvetmişti. Kesinlikle mahvetmişti.

Üçüncü gün yataktan zar zor kalkabilirdi. Bütün gün uyumak istiyordu ama uyuyamıyordu bile. Bir saatten fazla uyumayı başardığında da rüyasında onu görüyordu.

Cruxan'la ilgili rüyaları canlı ve mutluydu. O kadar mutluydu ki uyandığında Cruxan'ı kaybetmiş olmanın acısını *yeniden hissediyor* ve bu onu sarmalın içine sürüklüyordu. Bu yüzden elinden geldiğince uyumaktan kaçınıyordu.

Tek tesellisi rüyasında annesini görmesiydi. Bunlar garip rüyalar, Crystal'ın zaman içinde unuttuğu kayıp anıları gibiydiler. Uyandığında üzülmesine neden oluyorlardı ama Cruxan'ın rüyasından uyandıktan sonra yaşadığı zayıflatıcı keder gibi değillerdi.

Dördüncü gün, yani o gün, Crystal kendini tamamen kapatmıştı. O geceyi zihninde canlandırmaktan kendini alamıyordu. Adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi, onu terk etmeyi *seçtiğini* anladığında yüzünde beliren o sessiz, yürek parçalayıcı kabullenışı hatırlamaktan kendini alamıyordu.

Crystal ağlayacak daha fazla gözyaşı kaldığını sanmıyordu ama yine de duramamıştı. Çünkü ona anlatmak istediği ve anlatmadığı çok şey olduğunu biliyordu.

Beks onun yanındaki ateş çukuruna yerleşti ve i geçirdi. Kısa bir duraklamanın ardından sesi nazikçe geldi: "Lihvan Altın şehir'e dnmen gerektiğini düşünüyor."

Crystal bunu zaten biliyordu.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu, ses tonu sertti.

Beks i çekti. "Sanırım hâla onun buraya geri döneceğini umuyorsun."

O geri gelmeyecekti. Bunu o da biliyordu ama Beks'in sözleri karşısında hissettiğı özlem duygusunu inkâr edemiyordu.

Crystal yüzünü ellerinin arasına gömdü ve derin, ürpertici bir nefes aldı. Üzülüyordu. Kalbi kırılmıştı.

Ama bunu kendisi yapmıştı. Bunu o *seçti*.

"Altın şehir'e geri dönmek istemiyorum," diye başladı, yüzünü ellerinden kaldırıp arkadaşına bakarak, "ünkü *Kroratax Otala*'ya daha yakın... ve ondan daha uzakta olmak beni... beni-"

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başlayınca sözünü kesti ama omurgasını dikleştirdi ve tepsiden bir parça daha et alıp yemeye karar verdi. Bunu yapmayı bırakması gerekiyordu.

"Ah tatlım," diye fısıldadı Beks, i çekerek.

"Bu çok saçma, değıl mi?" diye sordu usulca, pencereden dışarı bakarak. "Onu bitiren bendim ama gitmesine izin veremem. Gitmesine izin veremem. Gitmem gerektiğini bildiğim halde ben de gidemiyorum."

Ağlamaktan sesi kısılmıştı ve titreyen elleriyle sıcak aya uzanarak acı sıvıdan uzun bir yudum aldı.

"Neden büyük bir hata yapmışım gibi hissediyorum?" diye fısıldadı Beks'e bakarak. "Bunun doğıru bir karar olduğunu düşünmüştüm ama öyleyse neden böyle hissediyorum? Neden bu kadar *yanlış* hissediyorum?"

"Bu kararın ağırlığını bildiğimi iddia edemem Crystal," dedi Beks yumuşak bir sesle. "Dünya'dayken bile babamı hiç tanıımıyordum ve annemle de çok ama çok iyi nedenlerden dolayı yıllardır ayrı yaşıyorduk. Kate

en iyi arkadaşım ve sahip olduğumu hissettiğim tek gerçek ailemdi. Ve o buradaydı. Ailem zaten buradaydı."

Crystal şaşırmış bir halde ona baktı.

Beks sözlerini şöyle sürdürdü: "Çok sevdiğiniz, ihtiyaç duyduğunuzda yanınızda olan ve kendi çocukları da yolda olan bir kız kardeşiniz var. Bunun kolay bir karar olduğunu düşünemiyorum."

Crystal onun ses tonunda bir 'ama' sezdi. Beks dudaklarını birbirine bastırdı. "Sadece söyle," diye fısıldadı Crystal.

"Ama," dedi Beks yavaşça, "kız kardeşinin de kendine ait bir ailesi var. Sevdiği bir kocası var. Ve ben senin o ailenin bir parçası olmadığını söylemiyorum, *elbette öylesin*. Ben sadece... *sen* de bunları istemiyor musun? Bir koca? Çocuk?"

Daha fazla gözyaşı.

Ağlamaktan o kadar yorulmuştu ki Crystal'ın omuzları sarsıldı ve Beks uzanarak onu elinden geldiğince rahatlatmaya çalıştı.

"Çok şey yaşadın tatlım," diye fısıldadı Beks. "Kız kardeşinin de senin bu kadar mutsuz olmanı isteyeceğini sanmıyorum. Uzun zaman önce yaptığın bir hatayı telafi etmeye çalıştığın için tüm geleceğinden vazgeçmeni istemezdi. Benim bir kız kardeşim olsaydı, bunu yapmasını istemezdim. Onu *mutlu* eden şeyi yapmasını isterdim."

Yine de onu kesinlikle öldüren bir sonraki sözleriydi.

"Ve gördüğüm kadarıyla... Cruxan seni çok mutlu ediyor," dedi esmer kadın nazikçe. Dudakları biraz kıvrıldı. "Belki şu anda değil, kabul ediyorum. Ama yaptı, değil mi?"

Boğazından sessiz bir hıçkırık daha koptu ve daha fazla ağlarken başını salladı.

"Özür dilerim, şu anda berbat durumdayım," dedi nefesi düzeldikten sonra.

"Darmadağın olduğunu düşünmüyorum," diye yatıştırdı Beks. "Bence sadece onu seviyorsun ve şimdi o gittiği için ne kadar çok sevdiğini fark ediyorsun."

Beks yanındaki minderden bir şey çıkardı. Crystal yere baktığında, bakmaya dayanamadığı için bir sandığa sakladığı tabletini gördü.

"Bunu buldum. Bunu saklamak onu ortadan kaldırmayacak," dedi Beks nazikçe. "Bu onun gitmesini sağlamayacak."

Crystal tableti ondan aldı ve pürüzsüz yüzeyine baktı. Tableti en son kaplıcada Cruxan'ı çizmek için kullanmıştı. O zaman gülünç derecede mutluydu... ta ki tek bir an her şeyi değiştirene kadar. Her şey çok hızlı olmuştu.

Bir an onu öpüyordu.

Ve bir sonraki... kalplerini kırıyordu. "Sence o iyi mi?"

Crystal usulca sordu.

Beks, "Sanırım o da en az senin kadar iyi," diye cevap verdi. Crystal gözyaşlarını engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı.

Beks nefesini dışarı üfledi. "Bence o yemeği ve çayı bitirmelisin. Sonra gidip bir banyo yapmalı, temiz kıyafetler giymeli ve belki biraz hava almak için dışarı çıkmalısın."

Crystal kendine baktı. En son ne zaman banyo yapmıştı?

"Ve dışarıdayken kendinize iki şey sormalısınız. Birincisi: Onu seviyor musun? Ve diğeri: Onsuz yaşayabilir misin? Kız kardeşini düşünme, evi düşünme. Kendini düşün. Ve onu."

Crystal'ın nefesi kesildi ve şaşkınlıkla Beks'e baktı.

"Ve eğer ilk sorunun cevabı evet ve ikinci sorunun cevabı hayır ise... o zaman sanırım ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Beks ateş çukurunu çevreleyen mindерlerden kalktı ve Crystal bir an için afallamış bir halde ona baktı.

"Aşk basittir," diye mırıldandı Beks. "Onu bu kadar karmaşık hale getiren biziz."

Şimdi sineye çek, kızım. Vermen gereken önemli bir karar var."

Yemek yedikten, banyo yaptıktan ve kıyafetlerini değiştirdikten sonra Crystal temiz hava almak için dışarı çıktı. Serin rüzgârı yanaklarında hissetti ve yeni yıkanmış saçlarını dalgalandırırken gözlerini kapattı.

Ve gözleri kapalı bir şekilde, Beks'in önerdiği iki soruyu sessizce kendine sordu.

Onu seviyor muyum?

Cevap şaşırtıcı derecede kolaydı.

"Evet," diye fısıldadı, gözyaşlarıyla işinin bittiğini düşünmesine rağmen kapalı göz kapaklarının arkasından bir damla yaş sızıyordu. Ona duyduğu aşk onu şaşırtmıştı. Şiddetli bir fırtına gibi çabucak ortaya çıkmıştı.

Onsuz yaşayabilir miyim?

Nefesi kesildi.

Eğer onsuz yaşamak böyle bir şeyse, o zaman cevabını almıştı.

Bu onu duygusal ve fiziksel olarak mahvediyordu.

"Hayır."

Omuzları çöktü ve gözlerini açtı. O anda kısa bir netlik kazandı. Çok basit ama aynı zamanda hiç de basit olmayan bir cevap.

Çünkü hayat asla basit değildi. Çirkindi ama harikaydı.

Sonra Crystal bir şey hatırladı.

Babalarının gittiği gece, Crystal'ın annesi Lauren'la paylaştığı odaya gelmişti.

Lauren dört yaş büyüktü ve on iki yaşındaydı ve geriye dönüp baktığında, Crystal onun neler olduğunu Crystal'dan çok daha iyi anladığını biliyordu. Lauren o gece anormal derecede sessizdi.

Anneleri gelmişti. Yorgun ve üzgün görünüyordu.

Crystal ona sorunun ne olduğunu sormuş ve o da "Sadece ikinizi özledim" diye cevap vermişti.

Crystal, "Bizi az önce yemekte gördün," diye işaret etti. "Yemekle şu an arasında sizi özleyemez miyim?"

Crystal düşündükten sonra, "Sanırım yapabilirsin," diye cevap verdi. "Yatmadan önce bize bir hikâye anlatabilir misin?"

"Hmmm," annesi hâlâ sessiz olan Lauren'a baktı. "Bunun yerine bu gece bana bir hikâye anlatmaya ne dersiniz? Kulağa nasıl geliyor?"

"Ne hakkında bir hikâye?" Lauren sonunda sordu.

"Bilmiyorum," dedi annem. "Bugün ormanda ne oynadın?"

Crystal heyecanlandı. "Bugün yeni bir hikâye bulduk. Goblinler hakkında."

"O zaman bana şu goblinlerden bahset," diye rica etti annesi. "Bugün ne yaptılar?"

"İsimleri Krane ve Iron," diye ekledi Lauren, sessiz halinden biraz sıyrılarak.

Crystal, "Krane bugün tüm krallığın önünde goblin prensesine olan aşkını ilan etti," diye ekledi. "Yarın düğün yapacağız. Çiçekten taçlar yapıyoruz."

"Bir düğün planlamak için çok kısa bir süre," dedi anneleri usulca gülümseyerek. "Ama belki de goblin düğünleri daha kolaydır. Peki bu Krane aşkını nasıl itiraf etti, ha?"

Crystal yüzünü buruşturarak, "Utanç vericiydi," dedi. "Öyle değil mi Lauren?"

Lauren yüz ifadesini değiştirdi. "Romantikti, utanç verici değil. Ama sen anlamak için çok gençsin."

Crystal annelerine, "*Herkesin* önünde bağırdı," dedi. "O bir hırsız, biliyorsun. Prensesle evlenmesine izin verilmiyor."

"Ama onu sevdiği için umursamadı," diye karşı çıktı Lauren. "Kız da onu seviyor."

"Anne," dedi Crystal, sesinde sızlanan bir ton vardı. "Ona bunun utanç verici olduğunu söyle. Okuldaki o çocuktan hoşlandığı için romantik olduğunu sanıyor."

"İstemiyorum!"

"Utanç verici değil, tatlım," dedi annesi ona usulca, elini saçlarında gezdirerek. "Senin için kendini aptal yerine koyacak birini istemelisin."

"Neden?" diye sordu, yüzünü bir kez daha buruşturarak.

Anneleri iç çekti ve gözlerine ulaşmasa da gülümsedi. "Anne?"

Anneleri bir şey söylemeyince Lauren sordu.

"İkiniz için de dileğim," diye söze başladı anneleri, "sizi destekleyen, size saygı duyan ve hayatlarının sonuna kadar size değer verecek birini bulmanız. Çünkü siz bunu hak ediyorsunuz, anlıyor musunuz? Böyle bir sevgiyi hak ediyorsunuz."

Crystal ve Lauren birbirlerine baktılar. Lauren tekrar sessizleşti ve Crystal annelerinin Krane'den bahsetmediğine dair garip bir hisse kapıldı.

Crystal o anda annelerinin ağladığını net bir şekilde hatırlıyordu. Çok değil ama gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını hatırlıyordu.

Sonra anneleri onları sildi, derin bir nefes aldı ve "Şimdi bana şu goblin düğününden bahset. Pasta olacak mı?"

Crystal *Kroratax*'ın ağaçlarına baktı, yaşlılıktan biraz bulanıklaşmış olan eski anılarından sıyrılmıştı ama annesinin sözleri sanki daha dün söylemiş gibi keskin ve netti.

Sonra annesinin ölümünden bir gece önceki telefon konuşmasını hatırlamadan edemedi. O telefon görüşmesi sırasında annesi ona *uyanması* için yalvarmıştı. Ona Leo'nun kendisi için istediği adam olmadığını, *hak ettiği* sevginin bu olmadığını, hatta bunun sevgi bile olmadığını söylemişti.

Ama Crystal'ın o gece telefonda dile getiremediği şey, annesinin yanıldığını düşünmesiydi. Kendine verdiği değer o kadar düşüktü ki, özsaygısı tamamen yok olmuştu ve aslında daha fazlasını hak etmediğine *inanıyordu*.

O bendim, diye düşündü, nefesi kesilmişti. *Leo yüzünden değildi*.

Ailesine sırtını dönmesinin sebebi Leo değildi. Dönüştüğü kişi yüzündendi. Ve evet, belki de Leo'nun tacizleri yüzünden böyle olmuştu ama ailesini bilerek dışlayan Crystal'dı. Çünkü annesi onun dönüştüğü kişiden utanıyordu. Çünkü Lauren ona bakmaya zor dayanıyordu. Çünkü Crystal *kendine* bakmaya bile zor dayanıyordu. Çünkü Crystal tacizcisine karşı koyacak ve çekip gidecek güce ve özgüvene sahip değildi.

Crystal kollarını onun vücuduna doladı.

Yüzünü puslu gökyüzüne kaldırmadan önce *Kroratax*'ın karanlık ormanlarına baktı.

Beks aşkın basit olduğunu söylemişti. Duygunun kendisi en saf haliyle öyleydi. Onu karmaşık kılan diğer her şeydi -tüm şüpheler, tüm endişeler, onu çevreleyen tüm koşullar-.

Peki ya getirebileceği onca iyilik? Crystal o kadar uzun süre kötüye odaklanmıştı ki, tersini düşünmek için hiç durmamıştı.

Ve mutluluk getirebilirdi. Bunu kesinlikle biliyordu. Bunu hissetmişti. Güvenlik, rahatlık, zevk ve *aile*, her şeyden çok arzuladığı her şeyi getirebilirdi.

Karakolun merkezinden gelen bir hovercraft yaklaştı. Bir an için kalp atışları boğazına düğümlendi, içinde öyle yoğun bir özlem oluştu ki bir an için afalladı.

Ama komuta merkezinden eve, kendi hamile ve mutlu eşinin yanına gelen Lihvan'dı.

Hovercraft'ı evinden kısa bir mesafe uzağa indirdiğinde onu inceledi ve sonra aşağı atlayarak ona yaklaştı.

"İyi misiniz, bayan?" diye sordu.

Onu seviyor muyum? Onsuz yaşayabilir miyim?

Evet. Hayır.

Lihvan önünde durduğunda ona baktı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Beni *Otala*'ya götürecek birini bulur musunuz?"

Lihvan sustu. Arkadaşının kalbini kırdığı, onu böylesine duygusuzca reddettiği için ondan hoşlanmamak için her türlü nedeni olduğunu düşünüyordu.

"Neden?" diye sordu, sesi sertti. Belki de büyük bir kısmı ondan *hoşlanmıyordu*. Crystal da son dört gündür kendinden hiç hoşlanmıyordu. Ama Crystal bunun onu caydırmasına izin vermedi.

"Onu seviyorum," dedi basitçe. "Bir hata yaptım. Bana yardım edecek misiniz?"

Onu inceledi. Her ne düşündüyse, temkinli bir ifadenin ardına sakladı.

Ama sonunda başını eğdi ve kadının içine öyle keskin ve net bir rahatlama yayıldı ki bacakları titredi.

"Seni oraya kendim götüreceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

T Havada tanıdık bir koku vardı ama Cruxan evine doğru yürürken bu kokuyu duymazdan geldi. Dışisinin kokusu son beş zamandır peşini bırakmıyordu ve bunun kendi kokusundan başka bir şey olmadığını biliyordu

kasıtlı hayaller.

"Büyükelçi," diye selamladı bir savaşçı başını eğerek, *Otala*'nın oluştuğu sivri ve heybetli dağ silsilesi *Otylia*'dan aşağı iniyordu. Yaşadığı yerden komuta merkezine, savaşçıların eğitim alanına giden yol uzun ve dolambaçlıydı ama zihnini boşaltmak için serin ve tempolu havaya ihtiyacı vardı.

Cruxan başını eğerek genç savaşçıyı selamladı ve başka bir şey söylemeden uçurumun kenarından dolanarak yanından geçti.

Otylia'da gözleri kapalı yürüyebilirdi. Kayalık ve tehlikeli patikalarda sayamayacağı kadar çok yürümüştü, özellikle de konutuna giden patikada. Evi özel bir uçurumun üzerindeydi, aşağıda uzanan karakolun gürültüsünden uzak olmak için kendisi için yarattığı bir konuttu. Ve çoğu gece, uğuldayan rüzgâr dışında hiçbir şey duymuyordu.

Artık oraya gitmekten korkuyordu. Önceden orası onun sığınağıydı. Şimdi ise sadece kendisine yalnız olduğunu hatırlatıyordu. Sessizlik bir şekilde içeri girip yerleşiyordu. İliklerine kadar işlemeye başlamıştı. Bundan kaçmak için aşağıdaki karakola taşınmayı düşünüyordu.

Rüzgârda tanıdık bir koku daha yakaladı ve sabırsız bir nefes çekti. Tarax, konutuna çıkan küçük kıvrımda onu bekliyordu; kırmızı bir elbise giymişti, kumaş bir *Otala* gecesi için fazla hafif ve kırılıyordu. Ancak Tarax'ın o geceyi uyku platformunda, kürklerinin altında geçirmeyi beklediğini biliyordu.

Bu düşünce midesini bulandırdı ve çenesini sıkarak yüzleşmeye hazırlandı.

"Büyükelçi," diye mırıldandı, adam ona ulaştığında gözlerini indirdi.

Cruxan *Kroratax*'tan ayrıldığından beri çok gergindi. Öfkesi çabuk geçiyor, ruh hali değişkenlik gösteriyordu.

Yine de elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Tarax, bunu konuşmuştuk," demeye çalıştı.

Otala'ya ulaştığı sabah ona gelmişti. Ona artık zevk ortaklığıyla ilgilenmediğini, *herhangi bir* ilişkiyle ilgilenmediğini açıklamıştı.

Zorlamıştı ama sonunda adamın ciddi olduğuna karar vermiş ve hışımla oradan ayrılmıştı.

Şimdi bu.

"Belki fikrini değiştirmişsindir diye düşündüm," diye mırıldandı.

Cruxan durmadı. Onunla uğraşacak ne enerjisi ne de isteği vardı.

Onu.

Onu rahat bırakmasını umarak tek söylediği "Bırakmadım," oldu. Bir gün Tarax'ın bir zamanlar tanıdığı erkek gitmişti. Tamamen. O artık sadece bir kabuktu, ruhu bir başkasına bağlıydı.

O da takip etti. Evi göründü.

"Birbirimizle birlikte olmaktan hoşlanıyoruz," diye ısrar etti. "Sahip olduklarımızın ötesinde bir şeye ihtiyacım yok."

Cruxan keskin bir nefes verdi. O kadar yorgundu ki. Hem de çok yorulmuştu. *Kroratax*'tan beri uyumamıştı. Tek bir an bile. Geceleri sadece düşünceleri ve onun anısı vardı ve bu onu yarı deli ediyordu.

Bu yüzden, geceleri komuta merkezinde çalışmayı, çukurlarda kendini kanlı bir şekilde eğitmeyi, dikkatini dağıtacak her şeyi yapmıştı.

Ama o gece, onu rüyasında göreceğini bilmesine rağmen uykuyu daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu.

Ömrüm böyle mi geçecek? diye ciddi bir şekilde sormaktan kendini alamadı. Eğer durum buysa, eşlerin neden birbirleri olmadan yavaş yavaş yok olup gittiklerini biliyordu. Kendini sürükleniyormuş gibi hissediyordu. Kendini yaşlı hissediyordu, sanki ömrünün geri kalanı daha çok çalışmaktan, daha çok çalışmaktan, daha çok çalışmaktan ibaret olacaktı.

Tarax'ın onun evine girebileceğine inanmasını istemiyordu. *Lüksiva*'sını tanıdıktan sonra başka bir zevk partnerini kabul edebileceğine inandıysa, fena halde yanılmıştı. Başka biriyle birlikte olma düşüncesi bile midesini bulandırıyor, tüylerini diken diken ediyor ve İçgüdülerini isyan ettiriyordu.

Tarax güzel bir dişiydi. Kısa bir süre için zevk ortaklığı yapmışlardı ve Cruxan onun yalnız olduğunu biliyordu.

"İstediğin şeyi sana veremem," dedi Cruxan yumuşak bir sesle. "Artık veremem." "Neden?" diye sordu, öfkesi yükseliyordu.

Dişisinin bir başka hayalet kokusunu daha yakaladı, öncekinden daha güçlü ve daha etkili. Bu onu acıttı, içindeki her şeyi özlem ve umutsuzlukla acıttı.

"Çünkü *luxiva*'mı buldum," diye itiraf etti, en azından ona bir açıklama borçlu olduğunu biliyordu.

Tarax'ın dudakları inançsızlıkla aralandı ve sonra usulca, "Peki o nerede?" diye sordu.

Tek söylediği "Burada olmaz," oldu.

Benimle değil, demek istediği buydu.

Tarax onun sözsüz anlamını duydu ve bakışlarında merhamet parladı. Sonra da, "Benim için sorun değil," dedi.

Kaşları çatıldı. Bir eşi olmasına aldırmadığını, hâlâ onun zevk ortağı olmak istediğini söylemek istemişti.

"İstiyorum," dedi, sesi sert ve inatçıydı. "Benim için asla bir başkası olmayacak."

"Bu kadar güçlü mü?" diye sordu usulca, hayal kırıklığı, üzüntü ve merak içinde ona bakarak.

Başını eğdi. "*Tev.*"

Tarax bir nefes verdi ve kollarını vücuduna doladı. Ona baktı ve "Seni özleyeceğim" dedi.

Cruxan o anda sadece dışısını düşünebildiği için kendini bir canavar gibi hissetti. Birbirlerini çok uzun zamandır tanıdıkları için Tarax'ın duygularını bu kadar kolay göz ardı etmek istemiyordu... ama aynı şeyi hissetmiyordu. Hissedemezdi.

"Başka birini bulacaksın," dedi ona. "İstediğin şeyi sana verebilecek başka birini. O ben değilim."

Uzun bir süre ona baktı, belki de fikrini değiştireceğini umuyordu. Ama o, kızın anlayacağını umarak sadece arkasına baktı.

Sonunda başını eğerek onun konumuna saygı gösterdiğini ifade etti. Sonra başka bir şey söylemeden döndü ve *Otylia*'ya doğru kıvrıla kıvrıla ilerleyerek oradan ayrıldı.

Cruxan uzun bir nefes verdi, gözlerini kaldırıp topraklarının genişliğine baktı, birlikte büyüdüğü bir manzaraydı bu. Görkemli ama melankolik tepeler, etraflarını saran yoğun sis ve göz alabildiğine uzanan dağlar. Ve Cruxan çok ama çok uzakları görebiliyordu.

Döndü ve evine doğru ağır adımlarla ilerledi. Kapının sürgüsünü açıp içeri adımını attığında donakaldı.

Kokusu çok gerçkti. Bu sadece onun hayalleri değildi. Her yerindeydi.

Ve dışı ön pencerenin pervazına tünediği yerden kalktığında -onu nasıl görmemiş ya da hissetmemişti- eli şaşkınlıkla kapıdan uzaklaştı.

Belki de bu bir rüya ya da halüsinasyondur. Uykusuzdu ama ne kadar uykusuz olduğunu fark etmemişti. Kafasını salladı, temizlemeye çalıştı.

"Sen gerçek misin?" diye mırıldandı, umutlanmak istemeyerek ona bakıyordu. Çünkü eğer onu ikinci kez kırarsa... buna dayanabilir miydi, bilmiyordu.

Crystal'ın kaşları birbirine yaklaştı, yüzünde kederli bir ifade vardı. "*Evet*," dedi ona yaklaşarak.

Üzerinde Beks'in yaptığı, kendi deyimiyle yumuşak kürk kazak, altında da uzun mavi bir elbise vardı. Altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu ve adam ona dokunmak için uzandı, sanki gerçekten delirip delirmediğini sadece bu belirleyebilirmiş gibi parmaklarının arasındaki telleri hissetti.

Kadının eli adamın elinin etrafına dolandı ve adamın nefesi kesildi. Bu dokunuşu biliyordu.

Onun sıcaklığını biliyordu.

"Ne..." diye devam etti, onu anlamaya çalışıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir hata yaptım," dedi usulca. Gözlerinin altında derin, koyu halkalar vardı ve yüzünde kilo kaybetmiş gibi görünüyordu, elmacık kemikleri daha belirgindi. En az onun hissettiği kadar yorgun görünüyordu. "Korkunç bir hata."

"Nasıl..."

Vrax, kendini şoktaymış gibi hissetti. Beş yılı aşkın bir süredir onu arzuluyordu ve onun *Otala*'da, kendi evinde, karşısında durduğunu bir türlü kavrayamıyordu.

"Beni Lihvan getirdi. Beks de geldi. Bu gece Büyükelçi konutunda kalacaklar," dedi ona usulca.

"Senin Altın Şehir'de olman gerekiyordu," dedi. Onu izlerken endişeli görünüyordu.

"*Kroratax*'tan hiç ayrılmadım," diye fısıldadı. "Neden?"

"Çünkü..." diye devam etti ama sonra ifadesi sertleşti. "*Çünkü Kroratax sana daha yakındı. Ayrılamazdım.*"

Cruxan dondu kaldı, nefes alışları hızlandı.

"Özür dilerim Cruxan," dedi ve uzanıp onun ellerini kendi elleriyle kavradı. "Her şey için çok üzgünüm. Aptalca davrandım. Son bir haftadır kafamda olup bitenleri nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Affınızı hak etmediğimi de biliyorum. *Seni* hak edip etmediğimi bile bilmiyorum. Ama bana bir şans daha vermeni istiyorum, yalvarıyorum."

Cruxan gözlerini kırptırdı, hâlâ onun kokusunu almaktan, onu karşısında görmekten sersemlemişti.

"Yemin ederim," diye devam etti adam bir şey söylemeyince, "dizlerimin üzerine çöküp sana yalvaracağım, eğer gerekirse. Söylemek istediğim çok şey var. Özür dilemek istediğim o kadar çok şey var ki."

"Ne-ne diyorsun?" diye sordu, başını sallayarak bulanıklığı gidermeye çalıştı.

"Seni sevdiğimi söylüyorum," diye fısıldadı gözlerinin içine bakarak.

Bu bir rüyaydı. Öyle olmalıydı. Ve uyandığında, o olacaktı *harap* olmuş.

"Korkuyordum. Seni seçerek, burada Luxiria'da kalmayı seçerek aileme sırtımı döndüğümü düşündüm. Yine. Tıpkı Leo'yu onlara tercih ettiğim zaman yaptığım gibi. Bunu hazmedemedim. Kendimi ihanete uğramış gibi hissettim." Ona baktı. "Ama sonra birbirine hiç benzemeyen iki durumu karşılaştırdığımı fark ettim. Onu korktuğum için seçtim, çünkü dönüştüğüm kişiyi sevmiyordum. Ama seni seçtim çünkü istiyorum. Sen ona hiç benzemiyorsun. Naziksin, beni güvende ve korunmuş hissettiriyorsun, her zaman gülümsemek istememi sağlıyorsun, beni *mutlu* hissettiriyorsun... Ve bana daha önce söylediğin gibi sadece 'bu geçici bir duygu' türünden bir mutluluk değil, *gerçekten* mutlu, sanki göğsümde kalıcı olarak sıkışmış gibi.

"Ve fark ettim ki, eğer annem -ve bu arada kız kardeşim- hayatımı paylaşacağım, hayat arkadaşım olacak birini seçmemi isteseydi, bu sen olurdun," diye fısıldadı. "Annem *çok* mutlu olurdu eğer

Senin gibi biriyle olmayı seçtim. Benim için istediği buydu. Ben de kendim için bunu istiyorum. *Senin için*. Ve bunu fark etmem zaman aldığı için üzgünüm."

Gözleri irileşti. Kadının elleri kollarından omuzlarına, oradan da göğsüne doğru ilerlediğinde farkındalık omurgasından aşağıya doğru cızırdadı. Ellerini sıkı ve yumuşaklıklarını hissetti.

"Bu gerçek," diye mırıldandı, kaşları çatılmıştı.

Gülümsedi ama tereddütlüydü. "Evet. Cruxan, bu gerçek."

"Lütfen," diye mırıldandı, yüzünü ellerinin arasına aldı, çok fazla baskı uygularsa yok olacaktı gibi nazikçe, "bunun gerçek olmasına izin ver. Bir daha hayatta kalabilir miyim bilmiyorum."

"Neyi atlatmayı?" diye fısıldadı.

"Seni kaybetmekten."

Yüz ifadesi acılıydı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Özür dilerim, Cruxan. Bunu telafi edeceğim. Her şeyi telafi edeceğim. Sadece bana bir şans ver."

Nefesi kesildi, onu gördüğünden beri ilk kez umut göğsünü doldurdu.

Hemen yüzünü geriye yatırdı ve onu sertçe öptü. Kızın şaşkın nefesi dudaklarına çarptı ama adam öpücüğü derinleştirdi ve kızın kendisine karşılık verdiğini hissettiğinde onu kendine yakın tuttu.

"Tek umursadığım," diye söze başladı, kelimeleri dudaklarına bastırarak, "burada olman, *luxiva*. Gerisi umurumda değil. Sadece burada olman."

Vrax, buna inanamıyordu. Buna inanmaya cesaret edebilir miydi?

Ama o gerçektir. Onun kollarındaydı. Onun gözyaşlarının tadını aldı ve altın sarısı saçlarının göğsüne değdiğini hissetti.

"Seni özledim," diye fısıldadı. "*Çok özledim*."

Ona bakmak için geri çekildi. Gözleri parlıyordu ve dudakları kırmızıydı.

"Sensiz hayatın tadına baktım," dedi usulca. "Ve *berbattı*. Sensiz yaşayamıyorum, öyle görünüyor. Nasıl oldu da kısa bir süre önce

sensiz yaşasaydı?"

Kadının sözleri onun içinde yankılandı.

Ama son beş aralığın ağırlığı o anda üzerine çöktü. Zar zor uyumuş, zar zor yemek yemişti. O anda ayakta durması bile bir mucizeydi.

"Cruxan?" diye fısıldadı endişeyle.

Onun yanağını okşadı. Biraz hayıflanarak itiraf etti: "Uykuya ihtiyacım var. Ama sen buradayken uyumak istemiyorum. Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum."

"Hadi uyuyalım o zaman," dedi, sesi hafif ve yatıştırıcıydı. Onun tenini okşadı. "Söz veriyorum yanından ayrılmayacağım. Bir daha asla."

"Tev?"

Kadın gülümsedi ve adam daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. "Asla," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Crystal uykusunda Cruxan'ı inceledi, yüz hatlarının güçlü, eğimli çizgilerini izlemekten başka bir şey istemiyordu. Ama onun uykuya ihtiyacı olduğunu bildiği için kendini durdurdu.

Onu kollarına aldıktan birkaç dakika sonra hemen bayılmasına bakılırsa, *Kroratax*'tan beri hiç uyumadığını biliyordu.

Onu ilk gördüğü andan itibaren, ayrılıklarını en az kendisi kadar iyi idare ettiğini anlamıştı. Gergin ve sinirli görünüyordu, gözleri her zamanki canlı rengini kaybetmişti.

Ve bunun suçlusunun kendisi olduğunu bilmek kalbini bir kez daha kırmıştı.

Onun da uyuması gerekiyordu ama sanki orada olduğundan emin olmak istercesine ona bir süre daha bakmak istedi.

Yanağı, yastık olarak kullandığı ön koluna bastırılmıştı. Eli adamın kalçasının üzerinde kıvrılmış, bacakları adamın bacaklarının arasına sıkışmıştı. Onu derin derin içine çekiyor, ciğerlerini ağzına kadar doldurmasına izin veriyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm, Cruxan." Ancak o zaman gözlerini kapatmasına izin verdi.

Onun dokunuşuyla **uyandı** ve nefesi hızlandı. Korku hissetmek *yerine, istek duymasına, ihtiyaç duymasına* neden oldu.

Sabahın ilk ışıkları -o kadar erken ki şafağın henüz sökmeye başladığını biliyordu- yatak odasındaki büyük pencereden ve yatağın üstündeki tavan penceresinden süzülüyordu.

Cruxan yan yatmış, gözleri ıslıl ıslıl ve dinlenmiş, yatmadığı eliyle saçlarını okşuyordu.

İç çekti ve daha da yaklaştı, dudaklarını adamın çıplak göğsünde gezdirdi, adamın sıcaklığını hassas teninde hissetti. Dudaklarının altında, onun kalbinin sabit ve güçlü bir şekilde attığını hissetti.

Gözlerine tekrar baktığında, onun yoğunluğunu ve farkındalığını gördü. Sonunda, bir noktada, belki de onu yanında görünce uyandığında, onun kendisine döndüğünü anladı. Bunun bir rüya olmadığını.

"Bu gerçek," diye fısıldadı onun tenine karşı.

Adamın gözleri parladı.

Adamın eli saçlarından aşağı inerek dudaklarını okşadı ve Crystal içinden geçen arzusunun cızırtısını hissetti.

"Bana gömleğini verdiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye fısıldadı gülümseyerek. "*Kroratax*'a yolculuk ettiğimiz o ilk sabah?"

"*Tev*," diye gürledi.

"Ve seni ilk kez çıplak göğüslü gördüğümde uyarılmamın kokusunu alabiliyordun," dedi nefesi kesilerek. Elini onun sıcak teninde gezdirdi, parmak uçları esmer meme uçlarının üzerinde gezindi.

"*Tev*," diye mırıldandı, sesi daha derine iniyordu ve bu da onun ürpermesine neden oldu. "Sana söylemediğim şey, o sabah beni şaşırtan tepki," diye itiraf etti.

"Neden?"

"Çünkü gerçekten uzun zamandır arzu hissetmemiştim," dedi ona bakarak. Adam sustu. "Yıllar boyunca, belki de... *kırılmış* olduğumu düşündüm.

Bu yüzden kimseyi istememiştim. Ama o sabah tek hissettiğim arzuydu. Senin için."

Onun gözlerinin içine baktı.

"Kırılmadım," dedi usulca, göğsünü okşayarak, eli kalçasının üzerinde kıvrıldı. Bir önceki geceden kalma pantolonu hâlâ üzerindeydi. Üzerini değiştirmeyecek kadar yorgundu. "Sanırım sadece seni bekliyordum. Sanırım bana arzuyu, ihtiyacı ve aşkı yeniden öğretmeni bekliyordum. Doğru şekilde."

"*Luxiva*," diye homurdandı.

Eli adamın kalçasında gezindi ve bacak örtülerinin bağcıklarına geldi. Adamın kumaşın altında sertleştiğini hissetti ve düğümleri çözerken parmakları sadece biraz titredi.

Elini sabitledi, çenesini eğerek gözleriyle buluşmasını sağladı.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadı, beklenti kanında hızla dolaşıyordu. "*Seni* istiyorum. Artık beklemek istemiyorum. Seni *her yerde* hissetmek istiyorum."

"Emin misin?" diye homurdandı, sesi boğuk çıkıyordu. "*Tev*," diye alay etti, onun dilini kullanarak. "Eminim."

Son düğümleri de çözdü, bağcıkları çekti ve Cruxan tısladı, pantolonunu indirip sikini kavradığında gözleri kapandı, vücudu gerildi.

Adamın etinin ne kadar sıcak, ne kadar *sert* olduğunu görünce nefesi kesildi. Hatırladığı kadar büyüktü ve boyutuna alışana kadar ilk birkaç seferde yavaş gitmeleri gerektiğini biliyordu.

Eğer yaparsam, diye düşündü, aralarına baktı, yumruğunu onun uzunluğunda aşağı yukarı gezdirdi, başını sıktı. Kaslarının çekildiğini, sıkılaştığını ve *büyüdüğünü* hissetti. Diğer kadınlar ona seks ve yoğun cinsel uyarılma sırasında bir Luxirian'ın gücünün iki katına çıkabileceğini söylemişlerdi. şu anda kesinlikle bunun başlangıcını görüyordu. Bu onu korkutmalıydı ama Cruxan söz konusu olduğunda değil. Onun gücünü asla kendisine zarar vermek için kullanmayacağını biliyordu.

Daha önce hiç zevk almasına izin vermemişti, her ne kadar sayamayacağı kadar çok kez ona oral seks yapmış olsa da. Ama o istiyordu. Ona, onun kendisine verdiği zevki vermek istiyordu. Tekrar ve tekrar.

Çünkü onu seviyordu. Ve ona mümkün olan her şekilde ne kadar çok sevdiğini göstermek istiyordu.

Karnında ihtiyaçla birlikte kararlılık da cızırdıyordu.

"*Luxiva*," diye homurdandı kadın kürk örtüleri yatağın ucuna itip yanına diz çöktüğünde.

"Çıkar şunları," dedi, pantolonunu çekiştirmek için elini sikinden kısa süreliğine çekerek. "*Lütfen*."

Cruxan inledi ama ona yardım etti, önünde çırılçıplak yatana kadar sert bir çekişle onları çıkardı, üzerinde diz çökmüş ona bakıyordu, bakışları yarı kapalıydı, siki gergin karnına doğru sallanıyordu.

Crystal'ın ağzı kurudu, gözleri onun yarattığı görüntüyle bayram etti. Dudağını ısırđı, buna gerek olmadığını bildiği halde onu bu şekilde anımsıyordu. Onu *hep* bu şekilde görecekti.

Kız dudaklarını yaladığında, adam göğsünün derinliklerinde inledi.

"şu anda ne kadar az kontrolüm olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye homurdandı, sesi gergindi. "Bunu kaç kez hayal ettim?"

"Bir fikrim olabilir," diye mırıldandı, onu tekrar avucunun içine alarak. "Ve bir keresinde Luxirianların hayal güçlerini kullanmadıklarını söylemiştin."

Kadın adamın sikine baktığında adamın gözleri irileşti ve "*Luxiva*" diye homurdandı.

Adam daha fazla itiraz edemeden üzerine eğildi ve sikini dudaklarının arasına aldı, dilini mantarlaşmış, kıvrımlı başın altında gezdirdi.

Adamın zevk dolu kükremesi tüm yatağı sarstı ve kızın gözleri parlayarak ona baktı.

Göğsü kabarmış, elleri iki yanında yumruk olmuş, gözleri karanlık ve vahşi bir şekilde ona dikilmişti.

Onunla göz göze geldiğinde kalp atışları göğsünde gümürdüyordu. Aleti o kadar büyüktü ki sadece ilk birkaç santimini içine alabildi ama elinden geleni yaptı. Yanaklarını çukurlaştırıp kalınlığını emdiğinde, boğazından boğuk bir mırıltı yükseldi ve kalçaları bilinçsizce yükseldiğinde nefesi şaşkınlıkla kesildi.

"*Vrax*," diye homurdandı. "*Kixavir va nixia, vellixa*."

Adamın İngilizce yerine Luxirian konuştuğunu fark ettiğini bile sanmıyordu. Tuhaf *bir şekilde seksiydi*, o kadar tahrik olmuştu ki bir an için unutmıştı. Crystal onun ne dediğini bilmiyordu ama sesindeki sıcaklığı, arzusunu ve ona olan ihtiyacını duymuştu.

Nefesini tutmak için geri çekildiğinde, yumruğunu onun üzerinde gezdirmeye devam etti, tabanını sıktı, avucu içinde hissetmek için sabırsızlandığı düğümlerin ve çıkıntıların üzerinde gezindi.

Başında biriken sperm tanecikleri ucundan itiliyordu. Crystal da kalçalarını sıkarak birbirine kenetledi ve kalçaları hafifçe sallandı. Uyarılmışlığı kalçalarının arasında ağır hissediyordu ve muhtemelen tüm odaya nüfuz ederek eşinin duyularını doldurduğunu biliyordu.

Bu durum onu da onun hissettiği kadar çıldırtıyor muydu?

Kadın sikini tekrar dudaklarının arasına aldığı anda, adam inledi ve sonra yerinden kalktı. Kadın şaşkınlıkla ona baktı ama diliyle başını okşamayı hiç bırakmadı. Adam homurdanarak onu izledi ama elbisesinin düğmelerini açarak beline düşmesine izin verdi ve göğüslerini kumaştan ayırdı.

Parmak uçları sıkı, tomurcuklanmış meme uçlarını kopardığında onun etrafında inledi, dokunuşundan küçük zevk *zonları* yayıldı.

Sonra bir eli kalçasına geldi ve elbisesinin kumaşının altından kalçalarının birleştiği yere doğru ilerledi.

"*Vrax*," diye mırıldandı, kadının kıvrımlarını okşayarak. "Benim için çok ıslaksın,
luxiva."

"*Evet*," diye tısladı ve adamın sikinden uzaklaştı.

"Bana ihtiyacın olan yer burası mı?" diye homurdanarak kızın dar girişinde daireler çizdi ve kız onun hınzır dokunuşuyla bir nefes çekti.

"Evet!"

Crystal bunu ne kadar çok istediğinden, *onu* ne kadar çok istediğinden ürperdi.

Yavaşça kızın elini sikinden çekti, kendi avuç içleri kızın kollarını kavradı. Onu çekiştirerek önünde tuttu ve dili meme uçlarının üzerinde gezindi. Adam bir tanesini ağzına çekip sertçe emerken başı geriye düştü ve bir nefes kaçtı. İçinin derinliklerinde o baskıyı hissetti.

Kadın omuzlarını tutana kadar orada oyalandı, ta ki kadın soluk soluğa bir sesle adını söyleyene kadar.

Cruzan onun gözleriyle buluştu ve dudaklarını yalamadan önce göğsünü serbest bıraktı.

Tanrım, çok seksiydi. Onunla ilgili her şey.

Boynunu yukarı kaldırdı ve dudaklarını aradı, onu derinden öptü, bunu ne kadar istediğini, ona karşı hislerinin ne kadar derin olduğunu göstermeyi umuyordu. Bu öpücükle ona kelimelerin ifade edemeyeceği her şeyi göstermeyi umuyordu.

Eli göğsüne geldi, tenine bastırdı, kalp atışlarının parmak uçlarına çarptığını hissetti.

Sonra onu yatağa geri itti ve kalçalarına oturana kadar bacağına onun üzerinden kaydırды.

Elbisesinin eteklerini kavrayarak, kendisi de onun kadar çıplak olana kadar bol, akan materyali yukarı ve başının üzerine çekti.

Adamın gözleri vücudunda gezinirken, dokunulmadık hiçbir santim bırakmazken kendini mahcup hissetmesi gerekirdi. Ama hissetmedi. Çünkü sadece onun arzusunu, hayranlığını ve *aşkını* görüyordu.

Crystal'ın nefesi kesildi ve onu bir kez daha öpmek için eğildi, çünkü kendini durduramıyordu.

Sonra kalçalarını onun üzerine yerleştirdi. Cruxan sikini tekrar kavradığında ve onu girişine doğru bastırduğında inledi.

Aralarındaki boyut farkını görünce küçük bir korku hissetti. Acaba o da Uygun mu?

"Yavaş ol," diye mırıldandı, elleri vücudunda aşağı doğru kayarak kızın üzerine yerleşti

Beline. O da bir elini adamın göğsüne bastırdı ve yavaşça adamın üzerine çökmeye başlarken kendini sabitlemek için adamın cüssesini kullandı.

Cruxan'ın karnı şiddetle sıkıştı, kızın sıcaklığını fark ettiğinde sert bir nefes aldı. Crystal'ın dudakları ilk birkaç santimi bastırırken ayrıldı.

Onu *ağzına* kadar doldurdu.

Crystal kalçalarını sallayarak adamın sikinin üzerinde aşağı doğru kıpırdandı, bu da adamın ellerinin kalçalarını sıkmasına neden oldu.

"*Luxiva*," diye soludu, sonra boğazından uzun, umutsuz bir mırıltı kaçtı.

Çaba sarf ederek sonraki birkaç santimi içeri sokmayı başardı ve *dolgunluktan* nefes nefese kaldı. Hiç bu kadar *dolu* olmamıştı.

"Yardıma ihtiyacım var, Cruxan," diye homurdandı, onun üzerinde kıpırdanarak.

Cruxan ikisinin arasına baktı, gözleri daha da *ateşlendi*. Ortaya çıkan erotik görüntü karşısında homurdandı ama Cruxan henüz tam olarak içine oturmamıştı ve kızın *ona ihtiyacı vardı*. Çaresizce.

Ona baktı ve kalçalarını daha da sıkı kavradı. "*Tev?*" diye hırladı.

"Evet, *lütfe*!"

Onu hafifçe kaldırdı. "Hazır mısın?"

"*Cruxan*," diye inledi. "*Evet!*"

İnleyerek, kalçalarını akıcı bir hareketle yukarı doğru itti ve ciğerlerindeki tüm hava onu terk etti. Zevk dalgaları ve küçük bir acı, gözlerini sıkarak haykırmasına neden oldu.

Cruxan'ın kendi feryadı kulaklarını doldurdu ama kalçaları kadının derinliklerine oturduğunda hemen duruldu.

"*Luxiva*," diye homurdandı.

"Çok *iyi*," diye fısıldadı nefesini tuttuğunda. "Çok iyi hissediyorsun."

Gözleri buluştu. Cruxan onun acı çekmediğinden emin olduktan sonra rahatlamaya başladı.

Crystal'ın daha fazlasına ihtiyacı vardı. İçinde bu arzunun giderek arttığını hissetti.

Hafifçe kalktı ve sonra kalçalarını tekrar onun üzerine indirdi. Adamın boğuk kükremesi kadının çaresiz iniltisiyle buluştu.

Sonra onun ellerinin üzerinde sıkılaştığını, kavrayışının biraz daha sahiplenici, biraz daha güçlü hale geldiğini hissetti.

"Durduramayacağım, *luxiva*," diye uyardı, sesi kesinlikle *günahkar*.

"İstemiyorum."

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cruxan homurdandı, *luxiva*'sını altına gelene kadar ters çevirdi, çünkü ona *sahip* çıkması gerekiyordu. *Kendisine ait* olana sahip çıkması gerekiyordu.

İçgüdüğü zihninin en ön saflarına itildi. Çiftleşme söz konusu olduğunda bu ihtiyacı, bu sahiplenmeyi, bu yoğunluğu daha önce hiç hissetmemişti. Ama İçgüdüğü ona bu dışının *onun* olduğunu ve kendisinin de *onun* olduğunu söylüyordu.

"Cruxan," diye nefes aldı ve şaşkınlıkla ona baktı. Ama Cruxan kızın bakışlarında korku ya da tereddüt görmedi, bu yüzden kızın kalçalarını aralayıp üzerine çıktı ve aralarında diz çöktü.

Aşağı baktığında pembe amcığını gördü, ne kadar ıslak olduğunu, şafak ışığında nasıl parladığını gördü. Onun gerginliğini, ihtiyacını hatırladı.

Bir an daha beklemek istemeyerek kendini onun girişine yerleştirdi ve içeri doğru itti.

Vrax, vrax, vrax!

Cruxan bunun böyle olabileceğini hiç düşünmemişti. Kuşkusuz, sayamayacağı kadar çok kadınla birlikte olmuştu. Ama bir şeyler hep eksik kalmıştı.

Ve şimdi, bunun o olduğunu biliyordu. Şimdi, *o* olduğunu biliyordu. Durmadı.

Bir tıslamayla, *daha derine* dalabilmek için bacaklarını daha geniş bir konuma getirdi. O zaman bile bunun asla yeterli olmayacağını biliyordu.

Adamın hamleleri güçlü ve hızlıydı ve Crystal'ın göğüsleri her birinde zıplıyordu. İnledi, kolları adamın boynuna dolanmak için yukarı kalktı. Bacaklarını kalçalarının etrafına sarıp onu daha da içine aldığı anda, adam inledi ve itişlerini hiç durdurmadı.

Başını eğerek boğazına doğru bir çizgi çekti. Onu kendisininmiş gibi işaretlemek için içinde umutsuz, hayvani bir ihtiyaç vardı. Kan bağı kurana, *ravraxia*'yı gerçekleştirene kadar Cruxan bu çaresizliğin azalmayacağını biliyordu.

Ancak şu an için onun etini emiyor ve kemiriyordu. Dudaklarının altında onun kalp atışlarının çılgınca attığını hissediyor ve duyuyordu.

Kalçalarını kızın içine sokarken kulağına homurdandı, "Nasıl hissettiğini tarif etmeye başlayamam, *luxiva*."

"Bir fikrim var," diye soludu, adam uzaklaştığında gözleri onunkilerle buluştu. Kaşları birbirine yaklaştı, dudakları aralandı. Kadının amcığının sıkışmaya başladığını, üzerine kapanmaya başladığını hissetti. "Cruxan, ben-

"

Ama orgazmı onu şaşırtmıştı. Haykırmadan önce gözlerinin nasıl genişlediğini, içlerindeki inançsızlığın nasıl parladığını gördü.

Cruxan lanet okudu, kadının amcığının sikini sıkıca kavradığını hissettiğinde çenesini sıkı. Onu daha sert becerdi, daha hızlı becerdi, ta ki kızın boğuk nefesleri kalbinin çarpıntısından duyabildiği tek şey olana kadar.

Henüz boşalmak istemiyordu. Bunun son olmasını istiyordu, ona verebileceği kadar zevk vermek istiyordu ama bunu yapamayacağından korkuyordu. Onunla ilk tanıştığından beri diken üstündeydi, tahrik olmuştu. Bir kez bile kendini serbest bırakmamıştı ve bu gerilim gittikçe artıyor, bir çıkışa ihtiyaç duyuyordu.

Tırnakları adamın omuzlarına battı ve boğuk çığlığı kulaklarına ulaştı. "*Cruxan*."

"*Tev, luxiva?*" diye hırladı.

"*Durmayacak,*" diye nefes aldı. "*Büyüyor.*"

İnledi, onu öpmek için başını eğdi, onun çekimine karşı koyamadı.

"Tohumumu mu istiyorsun, *luxiva?*" diye homurdandı ona karşı, kalınlaşmış şaftında yükseldiğini hissederek.

Nefes nefese kalmıştı, sanki cevabı buymuş gibi amcığı çaresizce adamın etrafında çırpınıyordu.

"Seni ağzına kadar onunla doldurana kadar dinlenmeyeceğim," diye homurdandı. "Aman Tanrım," diye boğuldu ve sanki sözleri onu tetiklemiş gibi

Tekrar boşalıyorum.

Ancak bu sefer, onunla birlikte boşalmaya karşı koyamadı.

Feryadı evinin temellerini sarsarsa hiç şaşırmayacaktı. Tüm vücudu gerildi, sırtı kamburlaştı, ama orgazmı içinden geçerken, tohumu dışısının vücuduna fışkırırken, onu istediği gibi sahiplenirken itişlerini asla durdurmadı.

Hayatının en akıl almaz, en güçlü, en her şeyi tüketen zevki onu ele geçirirken ona baktı. Ve kadın ona baktı, bakışları korunaksız, ona *açıktı*.

Ve çok güzeldi.

Onun gözlerinde her şeyi gördü. Geri döndüğünde hala var olabilecek şüpheler bir anda yok oldu... çünkü bakışlarıyla ona söylediği her şeyi hissetti.

Vrax, nasıl oldu da onu hak etti?

Cruxan orgazmın gücüyle titredi ve orgazm bittiğinde yere yığıldı. Yan yana yatana kadar onları yuvarladı, onun sıkı, sıcak seksini asla bırakmadı ve bacaklarından birini kalçasının üzerine sardı, böylece hala dışının içinde kalabildi.

Dudaklarına dokunmak için uzandığında Crystal'ın parmakları titredi.

Nefes aldı, ses tonu şaşkınlık ve hayranlık doluydu, "Seks yapmak için neden bu kadar bekledik? Bu... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Cruxan kısmen kahrkaha, kısmen de acı dolu bir iniltiye benzeyen bir ses çıkardı. "Kadın, sen benim ölümüm olacaksın."

"Daha önce de öyle demiştin," diye usulca takıldı. Sonra gülümsedi, yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. Dudaklarını yaladı ve Cruxan onun pembe küçük dilini izlerken vücudunun gerildiğini hissetti. Onu hissettiğinde sakinleşti. "Oh. Şimdiden mi?"

Onun bedenine doğru itti, kendisinin hızla sertleştiğini, başka bir çiftleşmeye hazır olduğunu hissetti.

"Uzun bir gün olacak, değil mi?" diye sorarken sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Tev," diye hırladı. "Telafi etmemiz gereken çok zaman var. Peki ya kadın?" "Evet?"

"Seni şimdiden uyarıyorum. Senin için yanıp tutuşuyorum."

Gözleri yarı kapalı kaldı, dudaklarında onu şimdiden yarı deli eden küçük, şehvetli bir gülümseme belirdi.

"Güzel," diye fısıldadı, onu bir öpücük için öne doğru çekerek. "Hislerimiz karşılıklı."

KUTSUZLUK Crystal'ın özellikle aşına olduğu bir duygu **değildi**.

Ama tam o anda, yorgunluktan, zevkten ve mutluluktan aklını kaçırmışken hissettiği buydu.

Mutluluk.

Eşinin kollarında yatarken, göğsünden sabit bir mırıltı yükselirken, ona yaşattığı maratondan sonra kısa bir mola vermesine izin verirken saf mutluluk.

Dışarısı karanlıktı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi. Cruxan ve seks yüzünden kafayı bulmuştu, gerçi bu kelime yaptıkları şeyi tanımlamak için *yeterli* görünmüyordu.

O gün bir rüya gibi gelmişti. Günü kürklerin arasında geçirmişler, sadece yemek yemek ve yıkanmak için ara vermişlerdi, ancak yıkanma seansları banyo havuzunda bir çiftleşme turuna daha yol açmıştı. Ve sonra bir başkası...

Crystal gülümsedi ve Cruxan'ın tenini okşadı. Cinsel organı bacaklarının arasında karıncalandı ve Cruxan'ın yıkamasına izin vermediği tohumunun kalıntılarını orada hissetti. Henüz değil.

Dün geceden beri gerçekten konuşmamışlardı, bu yüzden kendini fısıldarken buldu: "Bu beni geri alacağın anlamına geliyor, değil mi?"

Yarısını şaka olarak söylemişti ama diğer yarısı ciddiydi.

Cruxan ona baktı, kolu sırtına dolandı. Homurdanarak mırıldanması kesildi. "*Luxiva*, bunu nasıl sorarsın?" diye homurdanırken sesi derindi, seksle yoğrulmuştu.

Dudağını ısırdı ve adamın yan tarafında uzanan bir yara izini takip etti. Bunu nasıl aldığını bilmek istiyordu. *Her şeyi* bilmek istiyordu.

Bunun için zaman olacağını biliyordu.

"Hâlâ konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum," diye fısıldadı, yüzüstü yatacak şekilde yuvarlandı, dirseklerine yaslanarak adamın yüzüne bakabildi. Bir an sonra, adamın elinin çıplak sırtından aşağı doğru kaydığını ve kalçasının kabarıklığı üzerinde durduğunu hissetti. Nefesi kesildi. "Ben sadece... Tüm bunlar için ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam."

En düşük noktalarından birinden *bu kadar* yükseğe çıkmak... hala aklını karıştırıyordu. Geçen hafta ağladığı için yüzü *hâlâ* biraz şişti.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diye homurdandı kaşlarını çatarak.

Ve o kadar iyi bir erkekti ki, o kadar onurlu ve dürüst bir erkekti ki, bunu kastettiğini biliyordu.

"Bu imkânsız bir karar," dedi. Sonra sormadan önce tereddüt etti. "İstediğinin bu olduğuna emin misin, *Luxiva*? Kız kardeşini bir daha görme ihtimalinin olmadığını biliyorsun."

Bu ihtimal karşısında ruh hali biraz bozuldu ama "Biliyorum," diye fısıldadı.

Küçük bir nefes verdi ama onun gözlerine baktığında bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini *biliyordu*.

"Geçtiğimiz hafta cehennem gibiydi," diye mırıldandı. Gözleri biraz gerildi ve onun da aynı şeyleri hissettiğini anladı. Belki de bir kısmı hâlâ onu rahatsız ediyordu, tıpkı onu rahatsız ettiği gibi. "Ama anlamama yardımcı oldu."

"*Tev*?"

"Açıklık getirdi. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir berraklık," dedi ona, titreyen bir nefes alarak. "Seni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hissettim. *Bunu* kaybetmenin. Ve bu beni neredeyse parçalıyordu. Yani evet, eminim Cruxan. Ve muhtemelen kız kardeşimi bir daha asla göremeyeceğimi de biliyorum. Bu canımı *yakıyor*. Hem de çok. Bu konuda yalan söyleyemem. Her zaman acıtacak. Ama Beks geçen hafta beni düşündüren bir şey söyledi."

"Peki neymiş o?" diye mırıldandı, tenini okşayarak onu rahatlattı. "Bana Lauren'ın her zaman benim ailem olacağını, ama onun bir ailesi olduğunu söyledi."

Artık onun da bir ailesi var. Beks bana sordu: Kendi ailemi istemiyor *muydum*? Bir koca, çocuklar, bir *gelecek*," diye fısıldadı, göğsünde o özlemi hissederek. "Ve bunu hayal ettiğimde seni gördüm. Sadece seni."

Cruxan'ın nefes alış veriş değişti, gözleri ona dikildi.

"Kız kardeşim her zaman benim ailem olacak ve onu her zaman seveceğim," dedi. "Ama *seninle* bir aile kurmak istediğimi fark ettim. Ve eğer bu aile sadece biz olursak ya da zamanla çocuklar olursa, o zaman mükemmel ve kesinlikle mutlu olurum. Birlikte olduğumuz sürece. Bunu fark etmem biraz zaman aldığı için özür dilerim. Bunun neden olduğu acı için özür dilerim."

Cruxan alnını onunkine bastırdı ve gözlerinin derinliklerine baktığında gözlerindeki ham duyguyu gördü.

"Seni seviyorum *Luxiva*," diye mırıldandı. "Ve ne kadar sürerse sürsün, umut olduğu sürece beklerdim."

Sırıttı, gözlerinden yaşlar süzölüyordu. "Ve seni seviyorum. Sen, hiç şüphesiz, tanıdığım en iyi erkeksin ve hayatımızın geri kalanını bunu sana kanıtlayarak geçireceğim."

"Sen benimle olduğun sürece, *Luxiva*, başka hiçbir şeyin önemi yok."

OceanofPDF.com

EPILOG

D*Kulak Lauren,*
Söylemek istediğim çok şey var ve bunların çoğunu, ne kadar uzun olursa olsun, bu mektupla bile aktarabileceğimi sanmıyorum. olabilir. Ama kesinlikle deneyeceğim.

Şimdiye kadar, bu mektubu size ulaştıran kadın, arkadaşım Bianca, size çılgınca görünen bir hikaye anlatmış olacak. Ama bu yine de gerçek bir hikâye ve sindirilmesi ve kabullenilmesi zaman alabilecek bir hikâye. Birkaç yaz önce beni X-Files'ı izlemeye zorladığın zamanı hatırlıyor musun? Şaka bir yana, Mulder haklıydı. Yalnız değiliz. Bu fikir ne kadar çılgınca görünse de, yalnız olmaktan çok uzağız.

Örnek olarak, size Luxiria adlı bir gezegenden yazıyorum. Umarım şimdiye kadar Bianca size her şeyi, buraya nasıl geldiğimizi anlatmıştır. "Biz" derken, ailem olarak gördüğüm kadınları kastediyorum. Dünya'da kendi ailesi olan ve geri dönmeyi çok istediği Bianca dışında, geri dönme seçeneğimiz olmasına rağmen hepimiz burada, Luxiria'da kalmaya karar verdik.

Ve size neden kalmaya karar verdiğimi açıklamak istiyorum. Biliyorum anlamayabilirsin ya da endişelenebilirsin.

Ama basitçe, sebebi şu: Cruxan adında bir erkeğe aşık oldum. Peki Lauren? O benim her şeyim. Dürüst ve nazik biri. Beni

güvende ve korunmuş hissediyorum. Yaratmam için bana ilham veriyor. Beni güldürüyor, hayattan daha fazlasını istememi sağlıyor, daha iyi olmak istememi sağlıyor.

Dünya'yı bir daha asla göremeyeceğimi ve seni bir daha asla göremeyeceğimi bilerek onunla Luxiria'da kalmayı seçmek hayatımın en zor kararıydı. Her gün seni düşünüyorum. Gelecekteki yeğenimi düşünüyorum - aslında gelecekteki tüm yeğenlerimi çünkü sen ve Jared'in birden fazla yeğen istediğinizi biliyorum - her gün.

Ama Cruxan ile... bu kaderdi. Birbirimizi bulmamız gerekiyordu. Bu sana şimdi mantıklı gelmeyebilir ama çok güçlü bir şey. Ruh eşlerine hiç inanmadığımı biliyorsun, ama artık inanıyorum. Çünkü ben kendiminkini buldum.

Cruxan Luxiria'da Otala adında bir karakol işletiyor. Burada yaşayacağız, çocuklarımız olduğunda onları burada yetiştireceğiz ve evet, onları birlikte doğurabiliriz. Sarp kayalıkları olan dağlık bir bölge ama yine de görkemli ve nefes kesici. Açık bir günde kilometrelerce uzağı görebiliyorum ve tahmin edebileceğiniz gibi fırtınalar koparıyorum. Bu mektubun arkasına bazı çizimler ekleyeceğim.

Çizimlerden bahsetmişken, Krane ve Jron'u hatırlıyor musunuz? Sonunda onların ilk kitabını yazıyorum. İlk taslağa geçen hafta başladım, Krane'in goblin prensese aşkını itiraf etmesiyle ilgili hikaye. Hatırladın mı? Ve sen haklıydın. Son derece romantikti. Hiç de utanç verici değildi. Buradaki kadınlardan biri olan Kate eskiden bir yayınevinde çalışıyordu ve umuyoruz ki kitabın nihai basımıyla birlikte yeni evimize biraz olsun Dünya'yı getirebilir.

Sana hala söylemek istediğim çok şey var Lauren. Geçmiş hakkında, annem hakkında düşündüğüm o kadar çok şey var ki. Sana bu mektubu yazdığım sırada Bianca Luxiria'dan bir hafta kadar daha ayrılmayacak. Gerçi sana her gün yazacağım, böylece eve götürebileceği bir paketi olacak, ama bu ilk mektupta seni güvende ve mutlu olduğum konusunda temin etmek istedim. Kaybolmamla ilgili endişelenmene ya da en kötüsünden korkmana gerek yok.

Ayrıca sana da teşekkür etmek istiyorum. Sadece çocukken değil, hepimizin o karanlık zamanlarında yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sen benim kayamdın. Sen bir insanın isteyebileceği en iyi kız kardeşsin ve o dönemi sensiz atlatamazdım. Sana yeterince anlatabildim mi bilmiyorum ama şimdi anlatmak istedim.

Sana yarın yazacağım, söz veriyorum. Şimdilik, Cruxan neredeyse evde ve beni Ay Kutlaması denen bir şeye götürüyor. Yemek, müzik ve dans olacak... ve bana bahsettiğinden beri bunu dört gözle bekliyordum.

Seni seviyorum Lauren. Hep düşündüm ve hep düşüneceğim.

Her zaman seni düşünüyorum,

Kristal

Cruxan onu gördüğünde "**LUXIVA**," diye homurdandı.

Kadın mektubu katlayıp kapatırken Cruxan yatak odalarına girdi. Cruxan onun yazması için kâğıda benzeyen bir şey bulmuştu. Gerçekte, satıcılar tarafından belirli tarz gömlekler için kullanılan sert ama ince bir kumaştı, ama amacına iyi hizmet ediyordu.

Ayağa kalktı, gümüş rengi elbisesini giymişti bile. "Beğendin mi?" diye sordu ellerini elbisenin üzerinde gezdirerek.

"*Tev*," diye gürledi, aralarındaki mesafeyi kapattı ve ona bir öpücük vermek için eğildi.

Bir haftadan biraz fazla bir süredir *Otala*'daydı. Cruxan onu milyonlarca kez öpmüştü ve onlardan asla bıkmayacağını biliyordu.

Adam geri çekildiğinde biraz nefessiz kalmıştı. "Ay Kutlamalarını atlayabiliriz, biliyorsun," diye gürledi. "Seni kürklere götürmekten başka bir şey istemiyorum ve-"

"*Hayır*," dedi gülerek, onun sadece yarı şaka yaptığını biliyordu. "Ben gitmek istiyorum."

Gözleri derme çatma masasının üzerindeki kapalı mektuba kaydı. Cruxan, bir zamanlar ona istediğini söylediği gibi, konutun arka odası için, sabah ışığını en çok alan oda için ona bir atölye inşa etme sürecindeydi. Hatırladığı bir şey vardı.

"Bitirdin mi?" diye sordu.

"İlki," dedi dudağını ısırarak. "Hâlâ söylemem gereken çok şey var."

Başını sallayarak onayladı. "Vaxa'an önümüzdeki dönemde *Mevirax*'ın kampını işgal edecek. Bianca Dünya'ya dönebilecek. Kız kardeşin yakında gerçeği öğrenecek."

Tek istediği buydu. Bu ve bir şey daha.

"Peki ya Erin?" diye sordu, her gün yaptığı gibi. "Onu gören var mı?"

Yüz ifadesinden, daha o söylemeden cevabını biliyordu.

"Üzgünüm, *Luxiva*," diye mırıldandı. "Hâlâ bir şey yok. Ama bu sabah doğuya ve güneye doğru beş gözcü daha gönderdim."

"Teşekkür ederim," dedi ve ona küçük bir gülümseme verdi. Bu haberin onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu ama inanmak zorundaydı. Artık Cruxan'a sahip olduğuna göre, Erin için duyduğu korkunun bir kısmı azalmıştı. Çünkü Jaxor'an'ın ona herhangi bir şekilde zarar verebileceğini düşünemiyordu. Elbette bu onu öldürecekti.

"Gel," diye mırıldandı elini kızın dudaklarına götürerek. "Bu senin ilk Ay Kutlaman ve geç kalmak istemeyiz."

Gülümsedi ve onun avucuna bir öpücük kondurdu. Erin zihninde hâlâ ağır bir yük olsa da, yeni eşiyle gecenin tadını çıkarmaya kararlıydı.

Ve yakında, *Mevirax*'la olan tüm bu karmaşa çözüldüğünde, *ravraxia*'larını gerçekleştireceklerdi. Ravrax'tor ovalarına yolculuk edecekler ve birlikteliklerini Kader'in önünde sonsuza dek bağlayacaklardı.

O gece için şükredecek çok şey vardı, bu yüzden Crystal Cruxan'ın elini tuttu ve evlerinden ayrıldılar. Cruxan ona hovercraft'a kadar rehberlik etti ve çok geçmeden terastan karakolun merkezine doğru yola çıktılar.

Kolları onu sarmış, soğuktan korumaya çalışıyordu.

Otala gecesi, gemiyi kullanırken.

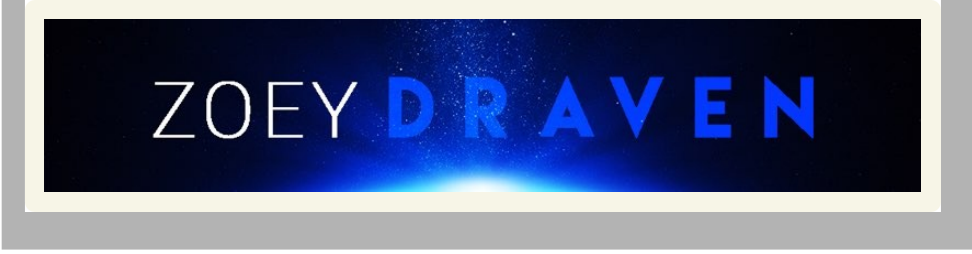
Üstlerinde yıldızlar, havada kahkaha ve müziğin uzaktan gelen sesi varken Crystal gülümseyerek parmaklarını Cruxan'ın parmaklarının arasından geçirdi.

Önlerinde parlak bir gelecek uzanıyordu.

Olabileceğini bildiği her şey olacaktı.

SON

OceanofPDF.com

ZOHEY DRAVEN

Yeni sürümlerden, özel çekilişlerden ve **bonus içeriklere** erişimden haberdar olmak ister misiniz?

[E-posta listeme kaydolmak için bu bağlantıya tıklayın!](#)

ZOHEY DRAVEN'DAN DAHA FAZLA SEKSİ, ALFA UZAYLI İSTER MİSİNİZ?

Dakkar'ın Horde Kralları:

Horde Kralının Esiri

Luxiria Savaşçıları:

Uzaylının Ödülü

Uzaylının Eşi

Uzaylının Sevgilisi

Uzaylının

Dokunuşu

Uzaylının Rüyası

Uzaylı'nın Saplantısı

Uzaylı'nın Baştan

Çıkarması

Rozun Savaşçısı:

Hain Esirci Hain Eş

Everton'ın Krave'i:

Kraving Hiva

Ateştaşları Prensi

OceanofPDF.com

ALIEN'S SEDUCTION'ı beğendiniz mi?

Eğer okuduysanız, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün.
Yorumlar sizin gibi diğer okuyucuların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı oluyor... ve bu alfa uzaylılar hakkında ne düşündüğünüzü duymayı seviyorum ;)

Yorum bırakmak için bu linke tıklayın!

Bir ya da iki cümle bile yardımcı olur! Çok makbule geçer!

Sevgiler, Zoey

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Zoey Draven seksi, doyumsuz, alfa uzaylılar hakkında okumayı seviyor ve onlar hakkında yazmayı daha da çok seviyor. *Warriors of Luxiria*, *Horde Kings of Dakkar*, *Warrior of Rozun* ve *The Krave of Everton* serilerinin yazarıdır.

E-posta: zoeydraven@gmail.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.